

Les obres de VOL-RAS en guió

A cura de Joan Segalés

Les obres de VOL-RAS en guió

A cura de Joan Segalés

Primera edició: octubre de 2017

© 2017, dels textos, Joan Segalés

© 2017, de l'edició, Ventall & Vol-Ras Teatre

© De les obres, els autors, registrades a la SGAE

© 2017, il·lustració de la coberta, Joan-Andreu Vallvé, per a l'obra *Strip-tease*

© 2017, il·lustració de la pàgina 281, Scaramuix, targeta de visita de Vol-Ras

Disseny coberta: Lali Almonacid

Coordinació: Núria Egidó

Correcció: Maria Carbó

ISBN: 978-84-947562-1-4

Índex

<i>Prèvia</i>	5
Cavallet d'il·lusions	9
El cas de la patata rossa	13
Flight	23
Strip-tease	51
Oh! Stress	56
Insòlit	64
Pssh!	72
Gagmania	85
Intrínquilis	105
GGP (Gestos, ganyotes i posturetes)	120
Violeta violada	129
Again, again!!!	149
Bon voyage	168
Mondomono	180
Canguelis	195
SGAG (Societat General d'Aigües Globals)	221
Murphy. Tragèdia a Handsom House	239
Da Capo	271

PRÈVIA

Vol-Ras, companyia de teatre que basa la seva creació en el mim, la pantomima, el gest, els personatges i les situacions còmiques, ha elaborat molts guions originals que han configurat els seus esquetxs i espectacles.

Transcriure totes les idees que ha dut a terme, tant per a la representació en el teatre com en actes diversos i també a la televisió, no resulta gens còmode ni concloent, ja que no existeix un codi d'escriptura que pugui traslladar a la paraula el que es fa en el tempo d'un gag, els matisos dels personatges i la transcripció literària d'unes situacions que han nascut sobretot en els camps de la improvisació i abocats directament a l'acció. Comparteix la complexitat dels reculls d'acudits i dels guions humorístics, tant pel que fa al seu arrelament en una època concreta com als criteris culturals d'interpretació. Encara més quan totes aquestes idees estan vinculades a uns intèrprets molt concrets que li han donat el seu segell a l'hora de dur-los a terme, fet que ha configurat el que se sol anomenar un estil propi.

No obstant això, llegint els guions podem descobrir les línies mare que han marcat el seu interès narratiu tant pel que fa als temes com als personatges a què ha recorregut i les situacions que ha volgut explicar. D'una manera àmplia, també ens porta a descobrir les estructures que sostenen els seus espectacles. I, per a qui sigui curiós i hi dediqui temps, pot resultar instructiu trobar-hi els diferents caràcters que s'amaguen darrere de les idees, tant pel que fa al concepte de joc teatral, de la ridícula humana, d'una certa poètica que s'amaga en la interpretació gestual, de la possible crítica social en alguns casos..., com de la descoberta de temes i recursos que han resultat útils i fins i tot, de vegades, innovadors, en un camp concret de l'art escènic, dut a terme des de l'any 1980, en el transcurs de trenta-cinc anys d'activitat.

Convé situar el naixement de la creativitat de la companyia en el moment històric dels anys seixanta i setanta del segle xx al nostre país, Catalunya, quan eren ben vives les ganes de trencar motlles d'una representació teatral pansida, amb una visió molt restrictiva, enganxada encara als conceptes excessivament acadèmics d'unes obres de teatre lligades gairebé de forma absoluta a la paraula escrita. D'aquí van venir les ganes d'obrir-se a nous llenguatges més lliures, com havia passat en altres països del món i en altres disciplines artístiques.

En el camp del llenguatge del mim, la imatge més estesa i pràcticament unívoca anava lligada a Marcel Marceau, que, amb el seu «art del silenci», havia sabut

comercialitzar els descobriments i avenços en què havia aprofundit, llegat d'anteriors mestres i avantpassats, entre els quals i notòriament trobem Étienne Decroux. Encara ara, quan es parla de mim, els infants i els no tan infants tenen la idea que un mim és el que es pinta la cara de blanc, porta un vestuari ajustat al cos i amb les mans il·lustra que toca una paret i altres objectes amb un punt de candidesa i de simpatia, o fins i tot de manera «poètica».

Els components de la companyia Vol-Ras també havien mamat d'aquesta mateixa idea del mim, tant en la seva formació com en l'objectiu inicial. Però també havien estat influenciats pel cinema còmic mut, per les múltiples possibilitats de l'art gestual que havien importat personatges i companyies internacionals, i per les exploracions que aquí havien dut a terme de manera diversa Albert Vidal, Anton Font, Els Joglars, Els Comediants, La Claca, l'Escola d'Expressió de Barcelona... no tan notòries pel nom però que també van configurar aquest caldo de cultiu d'una altra manera de concebre el teatre i l'art escènic, vinculat a un llenguatge més corporal, que es percebia com a més nou i amb més llibertat d'expressió.

És en aquest ambient en què cal situar el propòsit que va dur, l'any 1980, uns alumnes sortits del mateix curs del Departament de Mim i Pantomima de l'Institut de Teatre de Barcelona a ajuntar-se: «Buscar nous camins i possibilitats al teatre de gest.» I, per aconseguir-ho, era millor ajuntar esforços que no pas aventurar-se individualment, com ja estaven fent.

En la seva trajectòria, la companyia ha explorat una gran diversitat de temes i, amb l'ajut de col·laboradors que ha buscat expressament, també ha trobat narratives i tractaments diversos del gest en els seus espectacles.

No tots els espectacles són només pantomimes o jocs mímic. Entre la diversitat de propostes n'hi ha alguna en què s'ha utilitzat la paraula, entesa com una eina més de joc. S'ha donat el cas que els espectadors han lloat l'acció gestual d'una obra, sense gairebé adonar-se que també hi havia un fort component verbal. És ben possible que es degui al preconcepte que Vol-Ras ha predominat com a gran dominadora del gest en les seves propostes.

Aquestes exploracions són realment difícils de reflectir en el que podríem dir la literatura del gest. El *com*, un fet essencial en la manera de dur a escena les idees i les propostes escèniques, no ha trobat encara un traductor prou clar ni assequible per poder entendre el gest en escena. És el gran problema que ens trobem

per poder descobrir el que han estat les obres i les representacions gestuals en tota la història del teatre i de la humanitat. Podem intuir-les i fer-ne una aproximació pel que se'ns ha descrit, i també per les nocions que, a través de la cultura en altres àmbits, ens donen a entendre.

Ara, disposem d'unes eines de captació de la imatge que ens ajuden a tenir-ne una visió més propera, malgrat que l'essència de l'obra en viu no es pot percebre de la mateixa manera que en les imatges enregistrades, ja que es produeix un distanciament innegable i un transcórrer del temps ben allunyat del que s'experimenta en directe. O sigui que, si teniu ocasió de llegir els textos següents tenint a mà un enregistrament en imatge de les obres, podeu fer-vos-en una idea molt més completa de la que en tindríeu només en llegir els guions.

Abans de cada guió intento fer una introducció del que s'ha buscat en aquella obra en concret, de les referències que s'han buscat i, fins i tot en alguns casos, dels motius d'inspiració.

El guió intenta ser una fixació en text del que ha resultat ser l'obra al final del primer procés de creació. Si hi ha un aspecte que caracteritza les obres de creació, interpretada pels mateixos creadors, és que des de la primera posada en escena davant un primer públic va evolucionant segons la rebuda que té en el transcurs de les seves representacions. D'aquí que, tot sovint, s'hagi deixat de representar l'obra quan està més ben arrodonida, després de les múltiples incorporacions i canvis. I encara, per mantenir l'obra ben viva fins a l'últim dia, hi ha gags, personatges i situacions que es retoquen fins a l'últim moment, per tal que no es visqui com una obra morta. Per tant, s'ha de prendre més com a guia que no com a obra definitiva.

Hi ha companyies que s'han creat i inspirat en la manera de fer de Vol-Ras per portar endavant els seus projectes i espectacles. I també hi ha escoles i instituts que han reproduït alguns esquetxs a partir de les gravacions o d'haver assistit a alguna de les seves representacions. Aquest fet només pot portar satisfacció als qui n'han sigut creadors i intèrprets. I si aquest recull de guions encara motiva algú per continuar creant i fent teatre, no farà res més que fer créixer la vàlua del que ha suposat l'existència de la companyia.

Cal tenir present que al començament de cada guió s'expliciten els noms de les persones que han participat en la creació i el guionatge de cada obra.

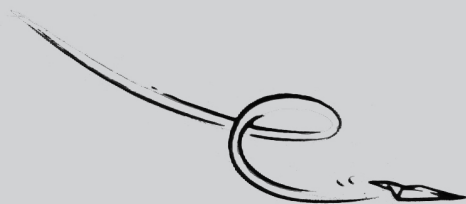
El fet d'anomenar-los, més que res per retre l'agraïment, tenir-ne constància i ser un acte de justícia, no ha de correspondre necessàriament als qui en tenen els drets d'autor ni als percentatges que en pot tenir cada un, ja que hi ha hagut diversitat d'acords segons les obres i els moments històrics de la companyia. Per saber-ne més cal acudir a l'SGAE (Societat General d'Autors i Editors), on hi ha registrades les obres.

Gaudiu-ne!

Joan Segalés

CAVALLET D'IL·LUSIONS

INDICIS

Pot dir-se que aquest espectacle sorgeix dels exercicis de mim blanc —una branca de la pantomima— i de l'estil que va marcar Marcel Marceau amb el seu «art del silenci», derivat de la seva estada i col·laboració amb Étienne Decroux —una de les figures més influents en la creació i desenvolupament del que s'ha anomenat «teatre físic»— seguint la formació que havia rebut amb Jacques Copeau. O sigui, que entronca amb una línia d'investigació teatral que tingué l'origen a la França de final del segle XIX i començament del XX.

Aquest estil era la base d'ensenyament del Departament de Mim i Pantomima de l'Institut del Teatre de Barcelona, iniciat l'any 1976, passat per mans de Pawel Rouba i Andrzej Leparski, professors i ànima d'aquest departament.

Hi ha numerets individuals que cadascú havia representat en solitari i altres que s'havien creat conjuntament per poder actuar junts.

S'hi comença a notar la intenció de vincular el mim amb el pallaso, el que prengué el nom de *mim-clown*, ja que la intenció còmica dels numerets de mim, de cara a guanyar-se el públic amb més facilitat i de fer-lo proper, s'emparentava amb els numerets dels pallasos que es duïen a terme en la majoria d'espectacles de circ, com a intervals entre les grans atraccions per entretenir i alleujar el públic.

En aquest cas es pretén donar una certa coherència i unitat a partir del somni i desdoblament del personatge d'un pintor de quadres. La intenció bàsica és la de fer teatre, no només mim.

Cavallet d'il·lusions ¹

Joan Faneca Espinós - Joan Segalés Gallifa

Pantomima en dues parts.

Personatges: Dos pintors
                      Dos venedors de globus
                      Caçapallones
                      Pare
                      «Multimàquines»
                      Pierrot
                      Pallasso pianista

INTRODUCCIÓ

Entra un pintor, es dirigeix cap a un cavallet i fa veure que pinta un cartell on hi ha escrit «Un dia de pesca». Li agafa son i es posa a dormir al costat del cavallet.

ESCENA I. UN DIA DE PESCA

De darrere el pintor surt un altre personatge que va vestit igual. És com si el pintor somiés. Es converteix en un pescador de canya. Prepara la canya, agafa un cuc de terra i el posa a l'ham. Pesca un peix que se li escapa. Un altre peix el fa caure a l'aigua i perd la canya. De dintre la camisa, però, es treu un altre peix pescat per casualitat. Content, surt d'escena i canvia el cartell del cavallet per un altre que diu «El globus».

ESCENA II. EL GLOBUS

Entra un venedor de globus i en ven un a un nen. Tot seguit, entra un altre venedor que porta globus més grans. El primer en treu un de molt gran i el segon, amb un cop de peu, el fa entrar dins del gran globus. Juga amb el primer venedor dins el globus durant una estona, fins que el que és a dins aconsegueix sortir-ne rebentant-lo i tira el globus rebentat al segon venedor, que queda lligat. El primer venedor l'ajuda a desfer-se'n i tots dos queden contents. El primer se'n va. El segon venedor juga a vendre un globus a un nen del públic. Canvia el cartell anterior per un que porta escrit «El caçapallones».

¹ Obra estrenada el 8 de novembre de 1980 a la Facultat de Magisteri, Sant Cugat del Vallès. Interpretada per Joan Faneca i Joan Segalés.

ESCENA III. EL CAÇAPAPALLONES

Entra un personatge en bicicleta que va al camp a caçar papallones. Se li reben- ta una roda i la fa inflar a algú del públic. Continua el viatge fins que arriba al camp. Veu una papallona i la caça. Després en veu una altra i juga amb ella i amb el públic fins que la papallona es mor. L'enterra i trenca el caçapapallones. Agafa unes flors i se'n va d'escena. Canvia el cartell per un altre que diu «Parc d'atraccions».

ESCENA IV. PARC D'ATRACCIONS

Un mim fa veure que és un pare de família i cerca la seva criatura entre el públic. La troba i junts se'n van al parc d'atraccions. Un altre mim ven gelats i pare i fill en compren un per a cada un. Després el mim-venedor-de-gelats fa de màquina dels cavallets, on puguen pare i fill.

Seguidament, el mim fa de ninot de fira i el pare i el fill li lencen unes pilotes. El ninot s'espatlla i tots dos marxen dissimulant. Aleshores es troben amb el mim convertit en un gronxador. Hi puguen fins que el pare surt disparat. El pare, enfa- dat, renya el nen, però de seguida canvia d'humor i li regala una pilota. Juguen una estona i el nen torna al públic. Aleshores el mim-pare veu el pintor adormit i surt d'escena, tot anunciant la mitja part.

ESCENA V. PIERROT I LA VIDA *(només en la versió per a adults)*

Cartell de «Pierrot i la vida». Pierrot en escena. Neix, creix i descobreix la vida, la natura i la música. Ho ofereix tot a una dona, la qual el rebutja. Li ofereix el cor, però també el rebutja. Trist, es mor.

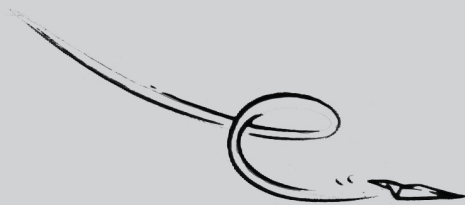
ESCENA VI. CONCERT *(només en la versió per a adults)*

Cartell de «Concert». Un concertista de piano es disposa a iniciar un concert i s'adona que no té la clau del piano. Després d'intentar obrir-lo, fa explotar el pany amb un petard. A punt de començar a tocar li passen diversos accidents que acaben amb la destrucció del teclat. Tot seguit introdueix un piano de juguina i interpreta una peça curta. Saluda i surt.

EPÍLEG

Es desperta el pintor i recorda breument els somnis que ha tingut. Aleshores veu que al cavallet hi ha un cartell diferent del que ell havia pintat i que en escena hi ha un piano destrossat. No hi troba l'explicació i decideix pintar un últim cartell que diu: FI.

EL CAS DE LA PATATA ROSSA

INDICIS

Aquesta obra té dos eixos vertebradors: d'una banda, la novel·la negra, policíaca i d'intriga, i, de l'altra, el tipus d'actuació del que s'ha anomenat cinema còmic mut dels anys vint, els inicis del cinema al segle xx.

Alhora rep la influència, com ja es pot deduir del títol, de la sèrie de pel·lícules de *La Pantera Rosa* (Blake Edwards, 1964), protagonitzades per l'inspector Clouseau, i els posteriors dibuixos animats *The Pink Panther Show* (1964). I també té reminiscències del joc absurd dels germans Marx.

Era la primera obra sencera que es plantejava la companyia en conjunt, i va suposar moltes proves d'altres temes abans no es va decidir aquest i la manera de tractar-lo. Sí que hi havia un objectiu clar, el de fer alguna cosa no vista ni de repetir fórmules ja tractades. Havia de ser un projecte innovador. Dit així sembla molt fàcil, però va suposar moltes hores de provatures, improvisacions diferents i plantejaments ben diversos.

Es va decidir que el tema central seria la persecució d'alguna cosa que fos molt popular i prospera als espectadors, lluny dels objectes de valor o de la pretensió de poder que solen ser habituals. D'aquí que es decidís que el motor fos l'obtenció dels plànols per fer les patates fregides, que alguns familiarment anomenen «patates rosses». La semblança fonètica amb el personatge de la Pantera Rosa hi tenia molt a veure. A la vegada, resultava una crítica soterrada al capitalisme a partir de l'objectiu d'aconseguir els diners, la riquesa.

Es van decidir i elaborar els personatges i la trama de la història que es volia explicar. Després es van anar decidint les escenes, en algun cas prou absurdes, que la compondrien. A partir d'aquí es van dur a terme les improvisacions.

Ben aviat es va desestimar el tipus de moviment entretallat del cinema còmic mut perquè resultava enganyador. I per a alguna escena es va aprofitar material que havíem preparat i utilitzat en l'obra *L'ombra d'un copalta damunt l'asfalt*, que es presentà al Festival Grec del 1980, dirigida per Hermann Bonnín.

La banda sonora estava inspirada en els passis del cinema còmic en directe, en els quals un pianista generalment acompanyava la projecció quan encara el cinema no era sonor. Se'n va encarregar en Josep Guallar, que en va fer la composició i tocava el piano en directe a les actuacions.

El cas de la patata rossa²

Antonio Calderón Reina - Joan Cusó Torelló - Joan Faneca Espinós -
Josep Santacana Bové - Joan Segalés Gallifa

Pantomima en un sol acte i dotze escenes.

Personatges:	El cuiner	(C)
	El mafiós	(M)
	El mosso «botones»	(B)
	El recepcionista	(R)
	El porter	(P)

ESCENA I

Se sent un tret. Apareix corrent entre el públic C, amb una maleta i una carpeta a les mans. Darrere entra M, pistola a la mà, perseguint C. L'atrapa i, d'un cop de pistola, li pren la carpeta. C, recuperant-se, li fum cop de maleta, agafa la carpeta i s'escapa. M resta uns segons a terra i reinicia la persecució.

ESCENA II

Entra C per la dreta, s'atura al centre de l'escenari i surt per l'esquerra. Tot seguit entra M, també s'atura al centre, busca C i no el troba. A la dreta veu un cubell d'escombraries on diu: «BALNEARI HOTEL». De dins treu una cadira de rodes i la roba. Surt per l'esquerra.

ESCENA III

Vestíbul de l'hotel. Veiem B assegut damunt d'una maleta, R darrere el mostrador i P repenjat en un penja-robes. Pel mateix ordre fan un moviment cadascú amb un interval de segons. Dos cops igual i al tercer P no el fa. Els altres dos se'l miren i aleshores P el fa. Després R s'adorm i cau a terra. Els altres dos se'l miren mentre s'incorpora. Entra una mosca per la dreta que fa tres cercles en l'aire i finalment es posa a terra. Els tres la segueixen amb la mirada i lentament es treuen de la butxaca un tovalló i uns coberts. B, a un senyal dels altres dos, llença un ganivet a

² Obra estrenada el 22 de març de 1981, al Festival Internacional de Mim, al teatre de la Casa de la Caritat de Barcelona. Interpretada per Antonio Calderón, Joan Cusó, Joan Faneca, Josep Santacana i Joan Segalés.

la mosca i l'encerta. R s'hi acosta, torna el ganivet a B, recull la mosca i la posa a la paella que porta P. Tots tres surten fent saltironets d'alegria, per l'esquerra.

ESCENA IV

C entra disparat per la dreta. S'amaga darrere un mostrador. P, en sentir la campaneta de la porta, entra per l'esquerra. Com que no veu ningú se'n torna pel mateix lloc. C va apareixent lentament per darrere del mostrador. Quan s'ha assegurat que no hi ha ningú, obre la maleta per posar-hi dins la carpeta. De sobte sent soroll i surt per la dreta.

ESCENA V

Entren per l'esquerra altre cop tots tres, eixugant-se els morros. Es col·loquen als seus llocs respectius, fan un moviment com al principi i de sobte se sent un tret i la campaneta de la porta. Entra C corrent. B es posa dret d'un salt. R puja al mostrador i P estén la catifa al mateix temps que el fa entrar. B li pren la maleta, R el barret. B li descorda la gavardina, R li dóna un bolígraf. P estira la catifa i el fa caure. R el segueix per damunt la taula. B aprofita per raspallar-li les sabates. R es posa sota de C i aquest hi cau al damunt. R s'incorpora i incorpora tanmateix C. P va per treure-li la gavardina i s'hi posa dins, i es penja C a l'esquena. Per uns moments sembla que C ha desaparegut. Els tres el busquen. P s'ajup i C fum una cossa a R. R contesta amb una bufa a P que el fa donar mitja volta. P es torna a ajupir i ara toca a B. B contesta amb un cop de raspall que rep C. R empenta P i el fa sortir de la gavardina. C cau mig desmaiats i B l'aguanta. R li fa vent amb el llibre de registre. B incorpora C i passa el raspall a R, que comença a raspallar C. P li posa el barret i B li dóna una maleta que no és la seva. Tots tres l'acompanyen a la sortida esquerra i surten, però C, mig marejat, fa mitja volta i va cap a la dreta.

ESCENA VI

Entra M en cadira de rodes. Veu C i se li acosta. Després de dos intents de prendre-li la maleta, es treu el barret i el llença davant de C. C s'ajup per recollir-lo i M li endinya un cop al cap amb la pistola. M recull la maleta. C es recupera i atura M. Lluiten i M fa passar C per damunt seu. Intenta marxar però C, d'un cop a la cadira de rodes, el fa saltar i caure damunt dels tres, que entren en aquell precís moment.

ESCENA VII

El tres, després d'un balanceig, deixen M a terra. R va a buscar la cadira de rodes, P agafa M per les espatlles i B pels peus. Seuen M a la cadira però al revés. El can-

vien i el posen en vertical. L'aixequen i seuen damunt de B. P i R l'agafen per les aixelles i les cames i el sostenen enlaire. B col·loca la cadira sota i l'asseuen bé. Li donen mitja volta, es col·loquen en fila i li fan una reverència. M fum un moc a R i tots tres cauen a terra. Hi ha un petit aldarull amb les maletes. S'incorporen i posen les maletes a sobre d'M, i abans que aquest reaccioni l'hi tornen a prendre, fan un intercanvi de posicions i deixen la maleta a terra, sense que M pugui arribar-hi, i finalment tornen a posar-les damunt d'M. M mira maleta per maleta buscant la carpeta. A la primera no hi és i la llença a R, aquest a P i aquest a B. Amb la segona passa el mateix, i es repeteix amb la tercera. Però en aquesta hi ha la carpeta, que treu un moment per tornar-la a deixar dins. Quan tanca la maleta R l'hi pren de les mans, de manera que el joc continua. C, que s'ha posat al final de la fila dels tres, rep les tres maletes i quan va per fugir li agafa un atac i li cauen les maletes, que els tres oportunament agafen a l'aire. M, que s'adona de la presència de C, treu la pistola just quan R li posa una maleta al damunt i li pren la pistola. Ordena als altres dos que s'enduguin C movent la pistola d'un cantó a l'altre i M intenta recuperar-la sense resultat. Quan C ja és fora, R torna la pistola a M i, prenent-lo per la cadira de rodes, el porta cap al mostrador amb intenció de registrar-lo a l'hotel. R li treu el barret a M. M aprofita per mirar dins la maleta. R li posa davant el bolígraf. M el pren i el llença. Tanca la maleta i la tira cap enrere just quan P anava a recollir-la. M es posa el barret i va a mirar una altra maleta. R insisteix i li posa davant el llibre de registre al mateix temps que li torna a treure el barret. M li endinya cop de llibre al pit i el fa caure a terra. Llença la segona maleta enrere just quan B anava a recollir-la. Es posa el barret i agafa l'última maleta. R, que s'ha incorporat, li treu el barret i li posa davant el bolígraf i el llibre. M li posa el bolígraf a la boca i el tira a terra altre cop. Aleshores descobreix en aquesta maleta la carpeta, la treu i se l'amaga dins la gavardina. Mentrestant P, que havia entrat, i intel·ligentment esperava que, com abans, M llencés la maleta, com que veu que s'entreté, s'avança a buscar-la just quan M la llença enrere. M es disposa a marxar, però els tres li tallen el pas. M recula i els tres el segueixen. M intenta despistar-los però els tres se li tiren al damunt. P li treu el barret, B li enllustra les sabates i li arrenca pèls de les cames i R insisteix a voler registrar-lo.

ESCENA VIII

Entra C per la dreta vestit de dona, despistant-los totalment a tots. Fa un senyal de conxorxa amb el públic. B llença M cap a l'esquerra i tots tres es disposen a lligar-se C. Primer hi va P, que recull la maleta que porta C. P és desplaçat per R, que vol registrar-la, però B el fa fora. Balla amb C i es queda amb una mà postissa

de broma a les mans. Desconcertat, surt per l'esquerra igual que els altres dos. C i M es queden sols. M s'acosta a C i ballen. C aprofita l'encantament d'M per prendre-li la carpeta, però li agafa un atac i M el descobreix, treu la pistola i de sobte apareixen els tres. R es posa davant de C i els altres dos es llencen damunt d'M. Durant la baralla bolquen la cadira d'M. C intenta escapar però allà on va l'apunta la pistola fins que en la confusió la pistola apareix en la boca d'R. P i B van a ajudar-lo però no s'atreveixen i decideixen que M la prengui de nou, ja que és l'especialista. M pren la pistola i dispara. Fosc.

ESCENA IX

Entra B per l'esquerra amb un fanalet encès i un ganivet. Al cap porta un casc de marines. Va fins al mig de l'escena, comprova que no hi ha ningú i fa un senyal. Entra P amb plomes d'indi al cap, una destal i un cartell que diu «SORTIDA». Es col·loca a terra entremig de les cames de B. B fa un altre senyal perquè entri R. R porta un casc de romà, una espasa i una cuirassa, tot de juguina. B fa un altre senyal i entra C amb la carpeta abraçada al pit. Fan un parell de passes, veuen una llum que s'encén a la dreta i intenten fugir espaordits. C s'amaga darrere la cortina. B cau a terra. R xoca amb P, que fum un cop de cartell a B quan s'aixeca. P es gira i ara el cop l'endinya a R. B i P surten per l'esquerra i R es queda cobrint la retirada. C fa un senyal a R i li ensenya unes disfresses. R avisa P i B i tots desapareixen darrere la cortina. Entra M per la dreta amb un encenedor. Tornen a entrar els tres disfressats amb unes ulleres-nas postisses i un davantal. P va cap a la dreta, R cap a l'esquerra i B agafa M per la cadira de rodes i el col·loca al bell mig de l'escenari. Comença un joc amb sis cadires per despistar M. Primer les col·loquen als costats d'M. Tot seguit salten per damunt d'elles i les col·loquen en cercle, al mateix temps que les fan voltar enlaire. Apareix C darrere la cortina. P i B pugen a una cadira cadascú i posen R damunt d'M, tot per indicar a C que s'amagui. Baixen i agafen tres cadires en to amenaçador, però M els planta cara i abandonen. Ho tornen a intentar amb les altres tres, però el mateix. Aleshores es col·loquen darrere d'M, li fan unes ganyotes i se l'emporten cap a la dreta. Surten els tres d'escena i tornen a entrar saltant per damunt les cadires, fan una tombarella i seuen a les cadires de l'esquerra. M es gira, menyspreant-los i pensant que són bojos. Els tres aprofiten per parlar amb C i dir-li que s'espera. En tornar-se a girar M, els tres dissimulen fotent-se d'ell. M va cap a ells, però aquests s'aixequen i, agafant les cadires de la dreta, l'espanten. Col·loquen les tres cadires al centre. Se'n van per l'esquerra i tornen a aparèixer amb tres taules que posen enmig dels grups de cadires. De fora entren disparades tres safates, una per a cada un. Fan un saltiró i es col·loquen al prosceni. Fan un joc de malabars amb les safates

i quan es disposen a anar cap a M, veuen que M es posa la mà a la butxaca i en treu la pistola. Els tres estan a punt de fugir, però M només havia tret la pistola per netejar-la, pica de mans, els atura i els crida. Cap dels tres no hi vol anar, fins que d'una cossa hi envien R. M es posa altre cop la mà a la butxaca. R s'espanta i llença la safata, que recull P, que, al mateix temps, llença la seva i recull B i aquest la seva a R. P veu que el que M treu de la butxaca és un puro i es dirigeix a donar-li foc, quan d'un cop li fan saltar l'encenedor, que recull B. B l'encén i crema P. Finalment R l'agafa i, en lloc de donar-li foc a M, li pren el puro i el passa a B. P agafa l'encenedor per donar foc a B i després li pren el puro encès. M treu un altre puro que R li torna a prendre i passa a B. M treu un tercer puro i també aquest li pren R. Donen l'encenedor a M perquè els doni foc. M encén els dos puros i quan es busca a les butxaques un altre puro veu que no en té cap més. Aleshores, els tres, al pas de Groucho Marx, van amunt i avall de l'escena llençant bafarades de fum. S'aturen al centre, col·locats un sota l'altre. Fan un senyal a C perquè es disposi a sortir. Després P va al costat de la cortina per tapar C, B al centre i R al costat d'M. R fa un senyal a C i alhora llença fum a la cara d'M per despistar-lo. C creua a poc a poc l'escena i quan està a punt de sortir és descobert per M, que l'obliga a pujar a una taula i a treure's la roba. C inicia amb temor un *striptease* i acaba gaudint-ho. De la mateixa manera els tres, que primer estaven atemorits, ara estan il·lusionats veient com C es treu la roba i fins i tot ballen al seu voltant. Quan C comença a descordar-se el vestit li cau la carpeta a terra. Tothom queda immòbil. Els tres fan un intent d'agafar la carpeta però M els atura amenaçant-los amb la pistola. M s'aixeca de la cadira de rodes i els tres, impressionats, cauen de genolls a terra com si es tractés d'un miracle. M, totpoderós i confiat, va per agafar la carpeta, però R li pren la pistola i li dona un cop de safata a la mà, B al cap i P a l'estómac al mateix temps que recull la carpeta. R empeny la cadira de rodes fent seure M de cop. P i B col·loquen damunt d'M totes les cadires i el fan anar d'un cantó a l'altre. Finalment col·loquen les taules al centre i de perfil, i, emportant-se a C, surten per la dreta. En escena, mig marejat, només hi ha M carregat de cadires, que, després de fer diverses relliscades, surt també per la dreta.

ESCENA X

Entren B i R per l'esquerra portant un plafó de cuina que posen damunt de les taules. Se situen al costat, esbufegant per la corredissa. B i R es treuen els davantals, es miren i s'espanten d'ells mateixos. Es fiten una estona i traient-se les ulleres-nas postisses descobreixen que són ells mateixos. Seguidament entren C i P, aquest amb la carpeta. C va per agafar la carpeta a P i aquest, creient-se que

vol arrambar-se'l, consulta amb els altres dos què fer. B i R diuen que endavant. P, per fer la «feina», deixa la carpeta damunt la taula. C, que ho veu, deixa P, que se li acostava amb els ulls closos i els morros endavant, i va cap a R. R, que es creu que va per ell, també tanca els ulls i posa els morros, passant la carpeta a B. C deixa R i va cap a B. Els morros de P i R es troben, de la reacció R fum una cossa a les mans de B i aquest llença la carpeta, que recull C. C, tot fotent-se de la innocència dels tres, es treu una sabata i la dóna a B. Una altra a P i a R la perruca, de manera que es descobreix que és un home. Gran decepció dels tres, que ploren amargament l'engany. R i P s'abracen plorant i es donen tres cops de cap mútuament. El mateix es repeteix entre P i B. Després B pega a l'estómac d'R amb les sabates. R li contesta amb una cossa. P li dóna una bufetada i B posa els dits als ulls de P. Mentrestant, R es dóna cops de cap a la taula i B es pega amb les sabates. Entren C i M, cap a cap, amb la carpeta. B s'avança i la pren. M intenta recuperar-la i cau estès damunt la taula. B passa la carpeta a R. C va per agafar-la i cau damunt d'M. Els tres corren cap a un cantó de la taula i els altres dos cap a l'altre. S'inicia una persecució. R porta la carpeta. C i M corren cap a ell, però R la passa a P, que puja damunt la taula. C i M corren cap a P i aquest torna la carpeta a R, que fent una tombarella per sobre la taula passa a l'altre cantó i deixa la carpeta a mans de B. C i M corren cap a B i aquest deixa caure la carpeta a un pas d'ells. Quan C i M creuen que ja és seva, B fa caure M d'una cossa, li passa per sobre i recull la carpeta. C el segueix també passant per sobre d'M, i així R i P. B puja damunt la taula i deixa caure la carpeta i es llença de cul enrere, on l'esperen R i P. C i M van a agafar la carpeta a la vegada i M dóna volta a C per damunt seu. Els tres es llencen damunt la carpeta i B l'amaga dins la cuina. C i M baixen de la taula i, arraconant els tres, els pregunten on és la carpeta. Els tres es donen les culpes entre si, fins que C i M els posen de cara a la taula i els registren. No la troben i els tornen a posar de cara i, accidentalment, B dóna un cop a P i a R. Després C s'encara amb els tres, cosa que repeteix M. Els tres es miren i fan una passa molt ràpida endavant com si anessin a córrer, però el que fan P i R és saltar per damunt la taula i amagar-s'hi darrere. B tot seguit mira lluny, com si haguessin desaparegut per davant i C i M s'ho creuen. Amenacen B i aquest fa el mateix que els seus companys. C i M van darrere la taula i no hi veuen a ningú, mentre apareixen els caps dels tres dins el forn de la cuina. C i M tornen davant de la taula i girant-se de cop sorprenden els tres, que treien el cap. C agafa pel coll P, i M a B, i els posen damunt la taula. R, d'un bot, seu a la taula amb la carpeta. C i M deixen P i B i agafen R pel coll i per la carpeta. Lluiten fins que P i B apareixen amb dos sifons i ruixen M i C. B arracona, mans enlaire, M, mentre que R mostra la carpeta a C provocant-lo perquè el persegueixi darrere la prestatgeria.

C, cautelós, s'atura davant la prestatgeria. Per dalt apareix P amb una paella i li fum un cop al cap. C intenta pujar però apareix R, que li engega una cossa al cul. Quan C va a perseguir-lo, surt P per l'altre cantó i li endinya cop de paella al cul. C es gira per agafar P, però aquest posa la paella entremig a la vegada que R li fa una empenta i l'envia damunt la taula. Aquest moviment despista B, i M aprofita per escapar i seguir R. R, M i B donen un parell de tombs al voltant de la prestatgeria i finalment, de darrere, surt P amb la carpeta perseguit per M. P toreja M, que va a parar a sota d'R i B, aquest a cavall del primer. C i M es llencen cap a la carpeta que aguanta P. Aquest l'aparta i C i M es troben, cara a cara, agafats per les mans. Mentrestant B, que ha pujat a la taula, fent sonar la paella com si fos un gong, para l'acció. P i R donen un sífó a M i C. S'inicia un duel. M i C se separen unes passes, fan com si anessin a disparar amb els sífons i el que fan es beure. Els tres van darrere la taula i treuen uns grans cullerots que canvien pels sífons. Comença una lluita a mode d'esgrima, que, en perdre els cullerots, passa tot seguit a un cos a cos ferotge i acrobàtic. Quan M està a punt d'esclafar C, B fa sonar el gong i R pren M cap a un costat i P a C cap a l'altre. Els fan un petit massatge que encara els atordeix més, mentre B els excita ensenyant-los la carpeta. Torna a sonar el gong i M i C reprenen la baralla, cada cop més cansats, fins al punt de caure esgotats a terra. Aleshores entra una mosca que es posa damunt d'M, i B li fum cop de paella amb tal fortuna que la mosca escapa, M i C reben el cop i cauen desmaiats a terra. Els tres s'adonen altre cop de la carpeta i l'obren. Hi ha un gran plànol que explica com fregir una patata. És la fórmula de la patata rossa (patates fregides). Ràpidament P dóna instruccions a B i a R perquè portin patates i un ganivet. Després B i R surten per l'esquerra i queda P tot sol pelant una patata mentre es fa el fosc.

ESCENA XI

Durant uns segons només hi ha a escena el plat de patates. Al cap d'un moment, cauen del sostre bitllets i més bitllets. Fosc.

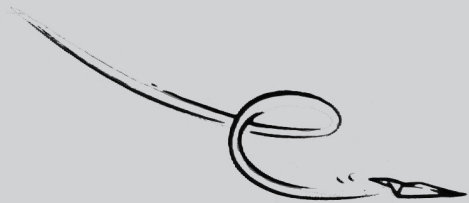
ESCENA XII

Ha canviat la decoració del vestíbul de l'hotel. Veiem a la dreta de l'escenari el cubell d'escombraries on hi ha tirats M i C, i veiem també els tres vestits com al començament, radiants d'alegria, en plena activitat. R atén el telèfon, P entra amb dues maletes i B porta una safata amb diners. Repeteixen l'acció un cop més, quan és interrompuda de sobte per dotze campanades, durant les quals els tres fan l'adoració a un quadre on hi ha una patata dibuixada. Al final de l'adoració, van a reprendre l'acció i entra una altra mosca. Tots tres, quiets, es

treuen els tovallons, es miren entre ells i decideixen que ja no val la pena caçar la mosca. B l'espanta i aquesta surt volant per la dreta. Els tres li diuen adéu amb els tovallons, se sent la campaneta de la porta i es fa fosc.

PUNT FINAL

FLIGHT

INDICIS

Seguint la línia encetada amb alguns numerets de l'espectacle anterior, ens interessem directament en el treball del pallasso com a personatge, i més després que algun membre de la companyia participés en un curset de *clown* impartit a Itàlia pels germans Colombaioni.

Així doncs, ens arriba a mans un llibre que recull entrades clàssiques de pallasso fetes al circ: *Entrées clownesques*, de Tristan Rémy, editat per L'Arche, Scène Ouverte, a París, l'any 1962. Ens serveix de punt de joc i d'improvisació. L'encert és trobar el rol que ocupa cadascú en les situacions, que ve donat en bona part pel propi caràcter i la manera personal de fer.

Els primers intents els duem a terme amb la imatge prefixada del pallasso maquillat de manera cridanera i amb vestits acolorits. Però arriba un moment que decidim que hem de donar la cara i no amagar-nos darrere el maquillatge, a la vegada que fem la prova vestits amb una certa elegància però «de poble», per dir-ho d'alguna manera. Ens vestim amb jaqué, camisa blanca, corbatí, pantalons ratllats de luxe i, com a contrast, trobem unes sabates de pagerol que imiten les sabates amb polaines dels burgesos —un bon contrast, per cert, que cridà l'atenció i l'admiració de Joan Brossa—, i un cop vestits així ens descobrim com si fóssim uns *gentlemen* anglesos. Tot seguit se'ns acut començar a barrejar l'anglès amb el català quan parlem i ens surt un xampurrejat d'idioma que bategem amb el nom de *catinglish* —tot i que la paraula la fem servir escadusserament— o barregem l'anglès amb el castellà, l'italià o l'alemany, si cal, en versions successives.

Utilitzem totes les especialitats vinculades amb el món del circ: acrobàcies, malabarismes, monocicles, màgia, instruments de música, objectes-artilugis..., però pensat per a l'escena, per al teatre. No som pallassos, sinó que fem de pallassos.

Entrats en vena i aconseguits els personatges, gosem inventar números nous que no extraiem del llibre consultat. Així inventem una tragèdia inspirada en *Terra baixa*, d'Àngel Guimerà, de la qual finalment només emprarem dues frases. Creem uns números musicals. Com a sorpresa descobrim que realment no som anglesos sinó escocesos. I també, més endavant, després d'unes quantes actuacions, descobrim que el fet d'anar-nos despullant en els aplaudiments finals del públic provoquen que aquest aplaudeixi més encara.

Tot plegat resulta un descobriment.

Flight [Volada] ³

Joan Cusó Torelló - Joan Faneca Espinós - Joan Segalés Gallifa

Espectacle de mim-clown en un acte.

Personatges: 3 *gentlemen* anglesos (A, B i C) que resulten ser escocesos.

INTRODUCCIÓ

En escena, un piano a la dreta i una cadira vermella al mig. Entra gentleman A, se situa al centre i a mode de salutació pica de talons i fa inclinacions a dues bandes.

A. Ladys and gentlemen. Good evening. *(Es treu el bombí i el llença entre cametes. Després llença el paraigua també entre cametes, des d'on se sent algú que deixa anar un crit i cau a terra.)* It's six o'clock... excuse. *(Mira el rellotge.)* Good evening, eh? Ladys and gentlemen, in this moment it is *(Es posa el dit al canell com si fos un rellotge de sol.)* then thirty o'clock in the Greenwich hour, the temperatur is *(Espolsa el dit com si fos un termòmetre i se'l posa sota l'aixella, el treu i el mostra.)* twenty degrees, and the atmospheric pression *(Es posa el dit dins la boca i l'aixeca enlaire.)* is good, very good. Ladys and gentlemen... *(Mira el públic perquè nota una expectativa.)* You understand me? Yes? No? Txep, txep? *(Mira entre cametes com demanant a veure què fa i torna a dirigir-se al públic.)* Well, no problem, I repeat. *(Torna a fer els cops de talons i inclinacions a dues bandes.)* Ladys and gentlemen, good evening. In this moment it is *(Es posa el dit al canell com si fos un rellotge de sol.)* then thirty o'clock in the Greenwich hour, the temperatur is *(Espolsa el dit com si fos un termòmetre i se'l posa sota l'aixella, el treu i el mostra.)* twenty degrees, and the atmospheric pression *(Es posa el dit dins la boca i l'aixeca enlaire.)* is good,very good. Ladys and gentlemen, we are ready for de Vol-Ras show. The name of the show is FLIGHT. Ah, in català VOLADA. Ladys and gentlemen, for you FLIGHT!

ESCENA I

A va per marxar de l'escena però li entra volant una escombra i es queda a escena. Tot seguit apareixen els gentlemen C i B, com astorats, que se situen davant, al mig de l'escena. C vol anar endarrere i ensopega amb la cadira, que trasllada a l'esquerra de l'escena.

³ Obra estrenada el 30 de gener de 1983 a l'Aula de Cultura de Bellvitge, l'Hospitalet de Llobregat. Interpretada per Joan Cusó, Joan Faneca i Joan Segalés.

A es grata l'orella. B li treu la mà i li grata l'orella amb l'escombra. B treu l'escombra de l'orella d'A i llença la cera que va a parar a l'ull de C. C la llença a terra i A l'escombra. C es posa al centre amb la cadira i B anuncia.

B. Number of equilibrium.

C aixeca la cadira i se la posa en equilibri al mentó, li cau al cap i fa el gest de llençar-la al públic. B i C riuen de com s'ha espantat algú del públic, mentre A pren la cadira i seu. B i C reclamen la cadira a A.

B. Excuse me, this cadira is mine.

C. Mine.

B. Mine.

C. Mine.

B. Mine.

C. Mine.

B. Mine.

C i B. Mine. (Diverses vegades, i cada vegada més ràpid. Fins que B agafa A pel coll i el fa caure de la cadira. C seu a la cadira i B el treu també agafant-lo per una cama. B seu i A el fa caure d'un cop de peu al pit. C va per seure però rep una empenta de B. A agafa la cadira.)

A. This is mine. (Vol seure però B li pren i A cau de cul.)

B. Mine. (B vol seure però C li pren i B cau de cul.)

C. Mine. (C vol seure però B aparta la cadira i C cau de cul.)

Tots tres queden asseguts a terra amb les cames entortolligades. Intenten recuperar cadascú les seves cames a la vegada que diuen «This is mine».

B. Stop. (Indica als altres dos que hi ha el públic. Tots dissimulen. Però de seguida tornen a l'acció de voler recuperar les pròpies cames.)

B. Stop. (Torna a indicar-los el públic i tornen a dissimular. Finalment B les desentortolliga i les distribueix.)

B. For you. (En treu una cap a C.) For you. (Una cap a A.) For you. (Una altra cap a C.)
And for you. (Una altra cap a A.)

Queden tots contents amb les cames estirades endavant, fins que s'adonen que només n'hi ha cinc. La sisena ha quedat amagada darrere d'A. B intenta quedar-se primer amb la cama de C, però aquest la recupera fent que és seva.

B. This is mine.

C. It's mine.

Després B intenta quedar-se amb la d'A, però aquest també la recupera fent que és seva.

B. This is mine.

A. It's mine.

B vol quedar-se amb les dues cames dels altres, però els altres s'hi neguen.

B. Two are mine.

A i C. Mine.

B plora.

B. I have only one and you have two...

A s'adona que la cama de B és darrere seu i li senyala.

A. You are very very stupid, no? Your food.

B. Oh, my food.

Tots tres riuen, es tomben endarrere aixecant les cames i s'incorporen. «Alehop!» B i C s'avancen per saludar. A també, però B li clava una bufetada i li diu:

B. No, no, no. Go, go.

Tornen a fer la mateixa acció amb el mateix resultat.

B. No, no, no. You no has fet res. Go, go.

Quan ho fan per tercera vegada i A vol saludar, C es prepara per ventar-li una bona bufetada a A, però A el frena i ell mateix es pica la cara.

A. Stop. Go, go.

I torna endarrere per recollir l'escombria i no marxa d'escena.

B anuncia al públic:

B. Now, ladies and gentlemen, my friend and me farem un number acrobatic.

C. Acrobatic number.

B i C es treuen el jaqué i el pengen del pal de l'escombra que aguanta enlaire i d'esquena A. Es disposen a fer l'acrobàcia quan A, amagat darrere els jaqués, crida fent «Xit, Xit» a C, i quan el té a prop li clava una bufetada. C no acaba d'entendre què ha passat i torna al seu lloc.

B. Come on.

A el torna a cridar. C hi va i rep una altra bufetada. C dóna a entendre a B que hi ha algú que el pega.

C. There, there, there is algú.

B va darrere els jaqués però no veu ningú i torna al seu lloc.

B. There is ningú. Come on.

C, estranyat, va altre cop a veure qui hi ha darrere els jaqués.

C. There is ningú. *(I rep de tornada una darrera bufetada. Torna corrents al seu lloc.)*
Acrobatic number.

C es frega les mans preparant-se per fer l'acrobàcia. Quan B diu «Alehop!», C tira una escopinada a una mà, després una a l'altra i després a la mà que té preparada B. B se la eixuga al cap d'A. Quan B torna a dir «Hop!», C torna a fer el mateix circuit d'escopinades, però B aparta la mà i C s'empassa l'escopinada.

C. Acrobatic number.

B diu «Hop!» i C, acollonit, s'asseu a la cama de B.

B. No, no, no. Up. Come on.

Es tornen a preparar i quan B diu «Hop!», C puja sobre la cama, posa un peu a una espatlla, després a l'altra i baixa per l'altra banda.

B. No, no, no, no. (*Dirigint-se al públic que aplaudeix.*) Thank you very much but no, yes? (*Dirigit a C.*) He dit aquí dalt. Come on. Repeat.

C vol pujar a les espatlles però s'encalla amb un peu al cul de B, que comença a girar per ajudar-lo, C li posa el peu al cap, mentre A segueix animant. Per fi, C posa bé els peus sobre les espatlles i, deixant-se caure endavant, els tres fan una combinació de salts i tombarelles fins a quedar-se en una posició final en què B aguanta a la cintura en equilibri A i C.

Desmunten la figura, saluden i surten d'escena.

ESCENA II

Entra B dirigint-se al públic amb un barret a les mans.

B. Well, ladys and gentlemen, a continuation me cantaré for all of you a typical english-american cançó. La cançó es titola... porta per títol «Tea fort two». (*Tira escopinades en dir el títol.*) Sorry! No problem, I repeat, yes? (*Fa uns passos endarreverse.*) «Tea for two». Well, la cançó. (*Es posa el barret.*) One, two, three, four...

C entra a escena arrossegant una maleta amb rodes que fa molt soroll i l'interromp.

B. Ei, ei, ei. Where do you come from?

C. Me aterrisso from a long flight, me vinc a fer one escàndol here.

B. No calia venir from a long flight per fer un escàndol here. Here is not possible de fer un escàndol. Go! (*C es queda encantat.*) Out! (*C segueix encantat.*) Cap a la porta.

C. (*Va per marxar i es para.*) Out?

B. Yes.

C. Cap a la porta?

B. Yes, cap a la porta. Come on. Cap a la porta. (*C se'n va. B al públic.*) Oh, excuse him, yes? La cançó. «Tea for two». One, two, three, four...

C torna a entrar de puntetes intentant no fer soroll. B li frena la maleta.

C. Out?

B. Cap a on out?

C. Cap a la porta.

B. Yes, to the door.

C. (*Va per marxar però s'atura.*) But per què?

- B. He dit here is not possible de fer un escàndol.
 C. But me no faig un scandal com qualsevol!
 B. Oh, you no fas un scandal com qualsevol, eh?
 C. Me faig a musical scandal.
 B. Oh, no! You vols dir a recital!
 C. Oh, yes. Then out.
 B. Oh! No, no, no! You tens your instrument here?
 C. Yes. (*Mirant els genitals.*)
 B. Ensenya-me'l.
 C. No goso. (*Agafa el barret de terra i es tapa amb timidesa.*)
 B. But, per què? On és?
 C. There, in the maleta.
 B. In the maleta?
 C. Yes.
 B. El vull veure.
 C. Tanca els eyes!
 B. Oh, yes, yes. I understand. Es tracta d'un joc, d'un joc de boy scouts.

B es posa el barret, aixecant l'ala per davant i ajuntant tres dits enlaire de la mà esquerra, i tanca els ulls.

- B. Come on, come on.
 C. Tranqui, tranqui. Is very very tímid, yes! (*Veient que B vol mirar li repeteix.*) Tanca els eyes! (*Per comprovar si els tanca li passa un bitllet per davant els ulls. Quan va a guardar-lo a la butxaca, B li pren. C agafa l'instrument i puja sobre la maleta.*) A musical escandal. (*El fa sonar, «moc-moc», i espanta B.*)
 B. What is this?
 C. A moc-moc instrument.
 B. And you saps tocar aquesta cosa?
 C. Yes.
 B. Well. Then me cantaré and you m'acompanyaràs.
 C. (*Baixant de la maleta.*) Oh, yes, me t'acompanyaré. A on, out?
 B. No. You acompanyaràs la meva cançó amb el teu instrument.
 C. Moc-moc instrument.
 B. Bé, amb el teu moc instrument.
 C. Moc-moc instrument!
 B. Well, amb el teu moc-mic-mec instrument, home! (*B colpeja amb el barret C. Aquest repeteix moc-moc instrument al públic sense parlar i senyalant-lo.*)

B. Well, la cançó. On, two...

C. What cantaràs?

B. «Tea for two». (Es gira cap a C i li tira escopinades quan ho diu.) One...

C. What?

B. «Tea for two». (Torna a esquitxar C d'escopinades.) One...

C. What? (Quan B va a contestar-li, C prem un artefacte de l'instrument i mulla B.)

B. (Eixugant-se la cara llepa els dits.) Ahà, aromes de Montserrat, eh!

B pren l'instrument a C i quan comença a beure'n li cau el barret. C l'avisava que li ha caigut el barret darrere, li pren l'instrument, beu i li cau el barret. B recull el seu barret, se'l posa i avisa C que li ha caigut el barret, li pren l'instrument, beu i li cau el barret. C recull el seu i avisa B. Aquest fa el mateix a C. A la tercera vegada, C avisa B que li ha caigut el propi barret i B recull també el barret de C.

B avisa C, li tira el barret a terra i li pren l'instrument. C el recull, se'l posa, avisa B, li treu el barret, el tira a terra, li pren l'instrument i beu. B avisa C, li treu el barret i el tira a terra. C li fa que no li importa i torna a beure. B li repeteix l'acció, a C tampoc li importa i torna a beure. B li tira el barret a terra diverses vegades fins que se li escapa enlaire de les mans i C l'atrapa al vol i se'l posa. C beu i diu que s'ha acabat. B va a recollir el barret, però C el frena i li diu que ja ho fa ell. Recull el barret i quan va a donar-lo a B el deixa caure. Tornen a repetir l'acció. A la tercera, B encasqueta el barret a C fins als ulls i amb el peu tira enlaire el seu i se'l posa.

B. «Tea for two». A one, two, three... (C, que no s'hi veu i està allargant els braços per situar-se, en sentir el compte fa «moc-moc». B li aixeca el barret i alçant-lo el fa seure a la maleta.) «Tea for two». A one, two, three...

A. (Entrant) Ei, ei, ei, ei... is not possible to sing here... (C s'aixeca per tocar l'instrument.) ...and no play here. Out!

B. I play and sing a la vegada?

A. No. Here no play ni sing. Out.

B. Ehhh...

A. No. (Senyalant a terra amb el dit.) Aquí, no. (Se'n va.)

C. What ha dit?

B. No. (Senyalant a terra amb el dit.) Aquí, no. (C mira a terra on senyala B, aquest li segueix la mirada. Es miren, miren a l'altra banda de l'escena, es posen d'acord, es desplacen a l'altra banda i fan un gest de complicitat.)

B i C. «Tea for two».

B. A one, two, three...

- A. (*Entrant*). What are you sords? He dit que no es pot cantar ni tocar here.
- B. Oh, but you sad there, and we are not there, we are here. (*Senyalant on és A, i fent una afirmació de complicitat amb C.*)
- A. Oh! Here, there is the same.
- B. Oh, no, no!
- C. What disbarat!
- B. Here is not there, and there is not here. (*Assenyalant i fent l'afirmació amb C.*)
- A. Oh... Here, there, up, down, infront, darrere, enywhere. (*Assenyalant amb els braços les direccions que diu i donant un cop al pit final a B.*)
- B. Excuse me però me canto on vull, eh? Here, there, up, down, infront, darrere, enywhere. (*Fent els mateixos gestos que A i acabant també amb un cop al pit d'A.*)
- A. Is not possible que tu cantis here, there, up, down, infront, darrere, enywhere. (*Parlant més ràpid i assenyalant amb els braços les direccions que diu i donant un cop al pit final a B.*)
- B. But is ridicul, eh? Me canto on me dóna la gana here, there, up, down, infront, darrere, enywhere. (*Parlant més ràpid i assenyalant amb els braços les direccions que diu; quan vol donar el cop al pit final a A, C ha apartat A amb un cop. Havia anat seguint les gesticulacions de lluny, fins que havia deixat l'instrument i anava imitant els altres. Es posa entre A i B, i segueix les mateixes gesticulacions.*)
- C. Here, there, up, down, infront, darrere, enywhere. (*Donant un cop final a tots dos. Es trasllada a l'altra banda d'escena. A el segueix i queda entre C i B.*) Here, there, up, down, infront, darrere, enywhere. (*Quan vol donar el cop a A, aquest s'ajup i l'esquiva. B s'hi apunta.*)
- B i C. Here, there, up, down, infront, darrere, enywhere. (*B aconseguix picar A.*) Here, there, up, down, infront, darrere, enywhere. (*A va de l'un a l'altre i no sap com parar ni què fer. B i C comencen a cantar amb la melodia de «Tea for two».*) Here, there, up, down, infront, darrere, enywhere. (*Comencen un ball amb tot el cos, cames i braços per assenyalar les direccions. A també s'hi afegeix i canten tots tres junts.*)
- A, B i C. Here, there, up, down, infront, darrere, enywhere.
- B. (*Fent un solo.*) Enywhere.
- A. (*A s'ha entusiasmat, comença a seguir el ritme amb els peus, es posa unes ulleres fosques, es treu el jaqué i el fa servir com una guitarra. Els altres en veure el seu atac han marxat.*)
One, two, three... All togheder... Come on, come on... To-to-ro, to-to-ro...
- C. (*Transformat en personatge seriós i formal.*) Excuse me.
- A. Què passa!?
- C. Is not possible fer one escàndol here. Thank you very much. (*Se'n va.*)
- A. Vale, tio, vale! (*Se'n va.*)

ESCENA III

Entra B amb el barret a la mà.

B. Thank you very much. Well. Ladys and gentlemen, now me faré for all of you a mortal jump. Un salt mortal. Yes. I el faré des dalt d'una cadira. I'm looking for the cadira.

Entra C amb l'escombra, veu una brutícia a terra i intenta treure-la diverses vegades amb l'escombra. En no aconseguir-ho, s'agenolla a terra i comença a rascar amb el dit.
Entra B.

B. Well. La cadira. Hop. *(Puja una mica graponerament a la cadira.)* Attention, please. *(Fa com una preparació per saltar. Entretant C s'ha posat dret però està pendent de la brutícia que se li ha enganxat al dit.)* Oh! El barret. *(Es treu el barret i el llença davant de C.)* Attention, please. *(C veu el barret, mira cap a dalt pensant que ha caigut del cel, l'agafa i se l'endú fora.)* One, two... Tu! You, my barret. Excuse me, please. My barret, yes. *(Surt.)*

Entra C pel fons d'escena amb el barret posat. Veu la cadira, mira cap a dalt pensant que ha caigut del cel i se l'emporta fora. *Entra B.*

B. Oh, tant se val, yes? Ho farem sense el barret. *(Va a agafar la cadira, però no hi és.)* I sense la cadira. *(Entra C, que torna a dirigir-se on hi havia la brutícia a terra.)* Well. Farem un altre tipus de salt mortal. *(Toca l'espatlla a C, que es gira i en veure'l mira cap a dalt com si també hagués caigut del cel. B li pren l'escombra.)* Yes. Farem un altre tipus de salt mortal. *(B llença l'escombra de punta cap a C, però aquest s'inclina i l'escombra va a parar fora. Se sent un crit. Entra A amb l'escombra clavada al pit i creua l'escenari, mentre C s'ajup i B vol tapar A.)* Well, ladys and gentlemen, aquí no ha passat res, yes! *(Es queden a les fosques.)* El que faltava. Ehem. Well. Sembla que tenim un petit problem tècnic, yes?

C. Yes.

B. Yes.

C. Hi és.

B. Hi és el problem tècnic, yes. Well. Mentre... Oh, yes! Mentre farem un número de màgia. Please, obriu bé els ulls, yes? El número de màgia porta per títol «Passa, passa». I veurem què passa. *(B encén un encenedor.)* «Passa, passa». *(B apaga i C n'encén un altre.)* «Passa, passa». *(C apaga i B encén.)* «Passa, passa». *(S'encén el llum de l'escenari. B amaga a la butxaca l'encenedor per dissimular. C es queda mirant*

l'encenedor que té a la mà. B li pren de seguida per amagar el truc que acaben de fer.) Well, ladys and gentlemen... Oh, yes! Per retornar al point que s'havia acabat l'espectacle, farem moviola, replay. Ok, replay? One, two, three, replay. (B es posa en posició i C no entén res, segueix com pot. A entra caminant endarrere com si fos l'acció d'abans amb l'escombra clavada i surt. Se sent un crit des de fora. Entra l'escombra volant per sobre de C i l'agafa B.) Salt mortal. (B torna a llençar l'escombra com abans. Se sent un crit fora.) A partir d'ara ja val. (Entra A amb l'escombra clavada amb senyal de sofriment, però trenca el sofriment abans d'haver sortit entre cametes. Veu el públic, i torna a cridar mentre marxa.)

B. Well, ladys and gentlemen, here no ha passat res, yes? (B i C miren cap als focus.)

Yes. (Aixecant el braç assenyalant el públic.) A continuation me faré el salt mortal...

C. (Imita B amb el braç.) A continuation, me...

B. No, no, no, no, no. (Pica la mà de C i li fa abaixar el braç. Torna a aixecar el seu.) A continuation, me faré el salt mortal...

C. (Imita B amb el braç.) A continuation...

B. No. (Torna a picar la mà i aixeca el braç.) A continuation me faré el salt mortal...

C. (Hi torna.) A continuation...

B. No! Me. (Vol picar la mà de C, però aquest l'aparta. C torna a aixecar la mà, B intenta picar-la, però C l'aparta. Uns quants intents, fins que mecanitzen el moviment i C es riu de B perquè no el pot picar i el senyala amb l'altra mà. B aprofita per picar-li l'altra mà.) A continuation, me faré for all... (C li clava una bufa a la cara.) Ahà, vols guerra, eh? (Es preparen com en un duel i acostant-se es venten bufetades a l'estil dels pallassos, fins que, prenent esquivar, C en rep una de molt forta.) Vol guerra, look, tindrà guerra. (En sentir això C s'estira a terra i es fa el mort.) Are you ready? Come on. Hey, com on. Levántate y anda. (Pren el pols a C i veu que està mort. Vol marxar d'escena, però es troba A, que entra amb una escala.)

A. Quo vadis?

B. What?

A. Quo vadis?

B. Oh, anava a fer un tomb.

A. Un tomb?

B. Yes.

A. And your friend?

B. Sshhht! He is dorming!

A. Ah, dorming? (Va cap a C i fa petar els dits perquè l'escolti. Veu que no reacciona, li pren el pols.) Oh! Is very mort!

B. No.

A. Yes.

- B. Oh, no! (*Fa veure que plora molt repenjat a A.*) But me sóc viu, yes? (*Va per marxar, però A l'atrapa.*)
- A. To much viu. Pren-lo up and go away, que necessito l'escenari per fer un gran número, si no catacric-catacrec, prison. (*Agafa l'escala i se'n va.*)
- B. Catacric-catacrec, prison. (*Va cap a C i el veu amb els braços oberts. Es dirigeix al públic amb els braços en creu.*) He is mort like Christus. (*Té una idea, li plegarà els braços.*) Oh, yes. Hop-hop and to the cementery. (*Quan li plega els braços, C obre les cames. Quan li plega les cames, C obre els braços.*) Casi, casi, eh? Ah! One, two, three. (*B li aguanta els braços amb els peus i li plega les cames, C s'incorpora i li mossega el cul.*) Oh! He is mort de gana, eh? Oh, look. Now yes, hop and to the cementery. (*Incorpora C, que s'aixeca com un pal i veu que li falta el barret, que ha quedat darrere.*) El barret. (*Intenta anar a buscar el barret, però el mort se li repenja a l'esquena. L'aguanta amb el braç però no arriba al barret. Manté el mort quiet dret, però no arriba a agafar el barret. S'estira a terra i aguanta el mort amb els peus, agafa el barret i li posa. No es pot aixecar. Riu d'impotència i després plora.*)
- B. Johnny, come here, please.
- A. (*Entrant amb l'escala.*) Yes.
- B. El mort em vol matar a mi.
- A. No. Deixa't de tonteries. Pren-lo up and go away, si no, catacric-catacrec, prison. (*Agafa l'escala i se'n va.*)
- B. Catacric-catacrec, prison. One, two and three. (*Agafa embranzida amb els peus i aconsegueix redreçar el mort i aixecar-se ell. El mort està a punt de caure d'esquena però l'atrapa. El posa dret i li queda un braç estirat apuntant al públic. B segueix la direcció del dit i mira algú del públic que fa veure que es furga el nas.*) Has sigut you, eh? After show, catacric-catacrec, prison. (*Li abaixa el braç i rep una bufetada amb l'altra mà, que queda enlaire.*)
- B. Johnny.
- A. What?
- B. Come here, please.
- A. Yes.
- B. I'm sorry, but no puc. Està too much dur.
- A. Està too much dur. Eh! (*Al públic.*) Look me, please. (*Abaixa el braç i rep una bufetada amb l'altra, que també l'abaixa i en rep una altra.*) Pren-lo up and go away, si no, catacric-catacrec...
- B. Discoteca.
- A. Prison! (*Agafa l'escala, però en plegar-la s'enganxa els dits. Se'n va cridant.*)
- B. Catacric-catacrec, prison. (*Amb astúcia i cantant «Only you», aconsegueix abaixar-li els dos braços.*) Ahà! Now yes. Hop and to the cementery. (*Vol agafar-lo com si se'l*

volgués carregar a l'esquena, però C s'ajup i quan B es gira torna a trobar-se'l dret.)
Again. Hop! (Un segon intent, igual.) More avall, yes. Right here. Hop! (C li passa
per sota les cames i torna a quedar estirat a terra. B, que ha caigut endarrere, en girar-se
no el veu.)

B. Johnny.

A. Yes. (Entra amb l'escala i la deixa preparada.)

B. El mort no hi és.

A. Yes hi és.

B. No hi és.

A. Yes hi és.

B. No hi és.

A. Yes hi és.

B. No hi és.

A. What is this?

B. This is a pencil.

A. A pencil? (B es gira i veu el mort, salta als braços d'A.) And now sí que vaig a avisar
el policeman.

B. (Dirigint-se a C.) Johnny, the police. (B ajuda a aixecar C amb una cabriola. Saluden
i marxen corrent.)

B i C. Hey!

ESCENA IV

Entra A sense jaqué, amb una beina d'espasa penjada, un llençol a l'espatlla i un pal de
fregar. Mira cap on han marxat els altres, a l'altra banda i després al públic.

A. Again, again. (Torna a mirar.) Now a great number. Again, again. (Torna a mirar
darrere.) Now a superstar, me. Again, again, again-ni-nain-na-nain-na-nain. Tra-
gedy! (Posa el pal de fregar a l'escala a manera de coll i cap de cavall, després el llençol
com a muntura i puja a l'escala.) Again, again, again-ni-nain-na-nain-na-nain. Hi-
hi-hi... Asqui! Toc-ca-toc-toc-toc... Es treu una «L» d'aprenent de conductor i
la penja a l'escala. Tragedy! (Vol treure l'espasa de la beina i veu que no hi és, baixa
de l'escala.) Oh! Continuarà, eh? Again, again, again-ni-nain-na-nain-na-nain.
(Se'n va.)

Entra C, veu l'escala i tot el muntatge, mira cap a dalt pensant que ha caigut del cel, s'estra-
nya i torna a escombrar. En mirar l'escombra la compara amb l'escala i se la posa entre les
cames fent-la servir de cavall. Va d'una banda a l'altra, i quan vol sortir trotant topa amb B,
que entra. Llavors rebufa i ensenya les dents com un cavall. B se'l mira estranyat.

- A. Again, again. (*Torna a pujar a l'escala.*) Hi-hi-hi... Asqui! Toc-ca-toc-toc-toc... Tragedy! Treu l'espasa de la beina i li surt un ram de flors. (*Torna a baixar de l'escala.*) Continuarà, eh? Again, again, again-ni-nain-na-nain-na-nain. (*Se'n va.*)
- B. (*Vol anar cap a A per dir-li alguna cosa, però ensopega de cara amb el pal de fregar. Agafa el pal i el llençol per fregar-se els morros, s'adona de les dues peces i es posa el llençol sobre les espatlles com una toga. Agafant el pal de cap per avall, pica a terra tres cops, a punt d'enganxar-se el peu, i anuncia:)* Tragedy!
- C. Tragedy?
- B. Yes, tragedy!
- C. But si here fem comedy. The tragedy to the National Dramatic Center.
- B. Oh, yes. Tot arribarà, but now here tragedy.
- C. Here?
- B. Yes. And you has de fer de tràgica.
- C. Me?
- B. Yes. Come on, a canviar-te. (*Li passa el pal de fregar.*)
- C. Sempre me de tràgica! (*Se'n va.*)
- A. Again, again. (*Desembeina l'espasa i l'ensenya. Veu el seu cavall sense els elements.*) My horse! (*Veu B amb el llençol.*) Ha estat culpa teva. Et mataré. (*Persegueix a B apuntant-lo amb l'espasa, però B l'esquiva, li atrapa les mans amb l'escala, li dóna una empenta i el fa fora.*) My horse. My hands. Ahhhh!
- B. Tragedy. (*Entra A apuntant-lo amb l'escala i cridant. B li tira el llençol i A s'atura.*)
- C. Ja sóc aquí. (*Amb el fregall del pal damunt el cap.*)
- B. Oh, yes, yes. Remember que you has de dir my love.
- A. My horse.
- C. My horse?
- B. No, my love.
- C. My love. (*Assenyalant A.*) And he, who is?
- A. Your horse, no your love... Ja no sé el que dic. (*Empeny A fora.*) You, come on, go, go. (*Cap a A que és fora.*) You has d'entrar quan vegis your love en els meus braços. (*Veu C assajant l'acció i li posa el llençol sobre.*)
- C. Tragedy!
- B. Tragedy! (*Pren una posició melodramàtica i C es repenja en ell. Com que A tarda a entrar:)* Uhú! Uhú! (*Desfà la posició i C cau a terra. Dirigint-se a A, que entra:)* You! You has d'entrar quan vegis your love en els meus braços.
- A. My love? Who is my love, where is my love?
- B. He, he is your love. (*Assenyalant C.*)
- A. My love. (*A veu C.*) This is my love, this is my love? (*Se'n riu del fregall que porta al cap. B el fa fora.*)

- C. Tragedy.
- B. Tragedy. (*Tornen a la posició melodramàtica i C es recolza en B.*) Come in. (*A entra precipitat, ensopega i topa amb B, que deixa C i aquest cau a terra.*) Plus romantic, yes? Plus romantic. Come on, go, go, gooo. (*Va donant cops de peu a A i el fa fora. Torna cap a C per agafar la posició.*)
- C. (*Empipat.*) Tragedy!
- B. (*Empipat.*) Come in!
- A. (*Entra lentament i coix de l'ensopegada d'abans. Quan veu C se'n riu.*) My... Prufffff!
I love you, hà... (*C li planta bufetada.*) Oh, my love.
- C. Stop! Prou! No vull fer més de tràgica!
- B. Come here.
- C. (*Assenyalant algú del públic.*) This lady, the cara of tràgica.
- B. Què cara ni què nassos, you a fer de tràgica!
- A. Oh, yes!
- B. Come on!
- C. No.
- A. What no?
- C. No.
- B. El públic està esperant.
- A. Oh, yes!
- B. (*Veient que C els gira l'esquena i no col·labora.*) Oh! Yes. Alguna lady, senyora o senyoreta vol fer de tràgica, please?
- A. Oh, yes. One voluntary for my love? You? Again, again, again-ni-nain-na-nain-na-nain. Eh?
- B. És l'oportunitat de la seva vida!
- A. Yes!
- B. No. Well. No problem, no problem, ho farem sols.
- A. Oh, yes. Sols.
- B. Yes. (*Tots dos tornen a la posició melodramàtica. Dirigint-se a A:*) You aquí? Per on has entrat?
- A. (*Desfent la posició i amb tota naturalitat.*) Que per on he entrat? Per la porta.
- B. Ja ho sé, que tothom entra per la porta. Is the tragedy.
- A. La tragedy és la porta.
- B. La porta.
- A. La porta, la tragedy...
- B. (*Dirigint-se a C, que s'havia amagat darrere l'escala.*) And you què hi fas, aquí? Si no has de fer de tràgica, come on, go, go...
- C. (*Compon l'estàtua de la llibertat de Nova York amb el fregall.*) Liberty!

- A. Go! (C se'n va.)
- B. (Adreçant-se a A.) Tragedy, èmfasi.
- A. Oh, yes, yes.
- B. You, aquí? Per on has entrat?
- A. Que per on he entrat? Look. (Comença una pantomima on mostra el recorregut que ha fet. Ressegueix una paret. Troba un riu, «xaf», «oh! Again!», on ensenya que hi ha un cocodril, «squaix-squaix-squaix», es posa l'espasa a la boca i es llença al riu on lluita amb el cocodril, «squaix-squaix-squaix, squaix-squaix-squaix», el mata amb l'espasa, «txaca», surt del riu, eixuga l'espasa amb la boca, «puaff!», corre, «again», torna a córrer, «again», troba una cova en la qual s'ha de posar de genolls per entrar, «again, again», encén un encenedor per veure-hi i es dóna un cop al cap, surt i troba una porta giratòria que no el deixa sortir, veu l'escala, «again», hi puja i amb els braços fa les ales i els motors que peten, «pet-pet», obre un paracaigudes, «again again», però li peten els tirants, cau i va a parar sobre un cavall, «Hi-hi-hi... Toc-ca-toc-toc-toc...», para el cavall, «soooo...», baixa de l'escala.) Que per on he entrat? (Fa veure que obre una porta, treu l'espasa i apunta cap a B.) Per la porta!
- B. (Que l'ha seguit astorat. Irremeiablement sorprès torna a la posició.) Well, per la porta? Doncs, fora!
- A. Com que fora? Toc-ca-toc-toc-toc...
- B. La tragedy, la tragedy diu fora.
- A. Ah, la tragedy. (Tornant al paper.) No!
- B. No, doncs now you'll see. (Fa el gest de marxar.)
- A. No t'escapis, covard, vinc a matar-te.
- B. You, to me?
- A. To you, to you.
- B. Ha, ha, ha. I com ho penses fer?
- A. Que com ho penso fer? (Atura C, que pretenia endur-se l'escala sense que se n'adonesin. Deixa l'espasa a B. L'agafa pel pit, pel nas i el colpeja amb el genoll.) Pardon, sir. T'agafaré per aquí, per aquí i et faré així.
- B. (Deixa l'espasa a A, agafa per l'elàstic C, el deixa anar, li dóna un cop de puny al cap i li pica als peus fent-lo caure a terra.) Doncs me et faré així, així i així.
- A. (Deixa l'espasa a B i li dóna una cossa a la cara a C, que s'estava aixecant.) Doncs jo et faré tico-tico-tico així.
- B. (Deixa l'espasa a A, agafa C pels cabells i posant-li dos dits als forats del nas el fa aixecar.) Doncs jo t'agafaré per aquí i aquí...
- C. Stop! (Agafa l'espasa, se la clava tres cops a la panxa i es deixa caure cap endarrere, pujant l'escala d'esquena fins que fa el mort deixant caure el cap.)

- A. *(Plorant desconsolat i deixant-se caure al peu de l'escala.)* My love! *(Dirigint-se a B.)* Ha estat culpa teva. Et mataré. *(Vol treure l'espasa a C, però aquest no la deixa anar.)* Ei! My sword.
- C. No. Now is mine.
- A. It's mine.
- B. He has to kill me, eh?
- A. Yes. To kill, to kill... The tragedy!
- C. No.
- B. Que m'ha de matar a mi.
- C. No.
- B. Que m'ha de matar a mi!
- C. No!
- A. *(Adreçant-se a B.)* Help me, help me. *(Entre tots dos estiren l'espasa, però arrossequen C i l'escala. A la tercera, C la deixa anar i fa veure que cau de molt amunt, els altres s'esveren i C els mostra la broma, i torna a deixar caure el cap, com mort. A dona la mà a C.)* Thank you very much.
- B. A disposar.
- A. A fora, no... Et mataré. *(Clava l'espasa a la cuixa de B.)*
- B. Ah! *(Atura el crit, es desclava l'espasa de la cuixa i se la clava a la panxa. Torna a cridar i demana a C que tiri més amunt, puja algun graó de l'escala i deixa caure el cap, com mort.)*
- A. *(Es lamenta.)* My friend... my love... and my horse. This is my tragedy. *(Agafa l'espasa i està a punt de clavar-se-la.)* I am, I am... incapaç. *(Es dirigeix al públic.)* Yes, one voluntary to kill me, please? To kill me? No difficult, only nyaca, come on. *(Baixa al públic i deixa l'espasa a algú.)* One moment, tanqueu els eyes que esquitxo, xafa-xafa. Come on. *(Fa que li clavin l'espasa.)* Ahhh! Thank you very much. *(Quan arriba a l'escena.)* But no tan fort, que és teatre, eh? *(Es posa a peu d'escala davant els altres.)* Em moro. *(Deixa caure el cap. Es fa fosc.)*

Es torna a encendre el llum, tots tres saluden al públic i se'n van.

- A. *(Torna a aparèixer entre cametes cridant l'escala com si fos un cavall. S'hi acosta i li fa gestos que passi cap dins. «Again, again». En veure que l'escala no es mou, la plega.)* No hi ha manera. *(Se'n va.)*

ESCENA V

Entra C amb l'escombra a la mà i fa gestos d'escampar menjar amb la mà —a la manera d'atreure un ocell, mirant enlaire. Fa veure que cau alguna cosa entre bambolines i sentim

el so d'alguna cosa que pica a terra. C va entre bambolines i entra amb la cadira vermella, la situa davant el piano i dóna a entendre a dalt que han jugat amb ell, que ja es veuran les cares més tard. Se'n va.

Entra B amb un jaqué posat i una carpeta sota el braç.

B. *Ladys and gentlemen, me in concert. (Indica el piano, es cargola els quatre cabells que porta enmig de la calba i s'hi acostava. Deixa la carpeta sobre el piano. Intenta obrir-ne la tapa i no pot. Busca la clau sobre el piano, a les butxaques... i dóna a entendre que falta la clau, mentre amb gest de dissimulació es cargola un dit entre els cabells, que en intentar treure'l se li ha embolicat i s'estira els cabells. Els cabells li donen una idea.)* Oh, yes. *Alguna lady, senyora o senyoreta, té un clip de cavall... de cabell, please? No clips? No és la moda? (Baixa al públic. Pujant a les butxaques va entre la gent buscant si troba un clip en els caps. Fa veure que cau sobre la gent.)* No clips, there? *Incredible! (Per fi algú del públic n'hi deixa un. Torna a l'escenari en equilibri per sobre les butxaques. Fa veure que troba un cabell enganxat al clip i, tornant a baixar al públic, el porta fins a qui li ha deixat el clip. Com que és a darrera fila li diu:)* El proper dia seguí a primera fila, yes? *(Torna a l'escenari. Posa el clip al pany del piano i fa força, però la tapa no s'obre. Es posa d'esquena al públic i torna a intentar-ho fent més força. Amb un gest brusc dóna a entendre que alguna cosa ha fet crec. Dissimula amb gestos de vergonya. Fa veure que el clip ja no és recte, que s'ha doblegat. Fa com si preguntés si val molt i, com si rebés la resposta que no és gaire car, es posa la mà al pit en senyal d'alleujament. Descobreix que porta una cosa a la butxaca, la treu i l'ensenya. És una piruleta.)* Premi of consolation, yes! *(Baixa al públic i la dóna a la noia que li ha deixat el clip. Torna a l'escenari.)* Well! *(Fa el gest de tenir els collons inflats. Se n'amaga d'haver-ho fet. Es mira enrabiada el piano. Té una idea.)* Oh, yes! *Tinc una clau very very especial... (Posa la mà a una butxaca del jaqué.)* Una clau anglesa? *(En treu una piula, que mostra com un element fantàstic que explotarà. Posa la piula al forat del pany, i mostra que ja veuran com petarà. Es treu un encenedor de l'altra butxaca, que resulta que dispara aigua. Mira a fora, com si algú li hagués canviat.)* Well! *I'm sorry, yes? Algú té un encenedor, please? Després el torno, eh! (Li cau un encenedor al costat, que ha tirat algú del públic.)* Thank you very much. *(Fa com si el del públic tingués la vista desviada a causa de la seva mala punteria. Prova si s'encén i juga entre la flama d'un i l'aigua de l'altre. Decideix tirar el d'aigua al qui li ha llençat l'encenedor de veritat.)* Well! *(Es disposa a encendre la piula, però s'atura.)* Everybody així, eh? *(Es posa els dits tapant-se les orelles i indica a tothom que ho faci perquè s'apropa una explosió. Torna a disposar-se a encendre i es torna a aturar en mirar el públic.)* Come on, tothom així, eh! *(Torna a tapar-se les orelles i fa que l'explosió serà tan gran que començarà a caure tot el*

voltant. Dóna a entendre que la gent riu, però que després de l'explosió ploraran i que ell se'n desentén. Encén la piula protegint-se darrere la cadira, la piula s'encén, peta, i ell i cadira van per terra. Mostra la potència.) Què, eh? (Obre la tapa.) Ahà! Well. (Va a guardar-se l'encenedor a la butxaca, però recorda que l'ha de tornar. Abans de llençar-lo li fa al del públic que primer li ha de tornar el que li havia llençat ell. El del públic el llença i va a parar a terra. B el recull i se'l posa a la butxaca, i li fa que el seu el llençarà a la quinta forca. Però li llença amb delicadesa i estil.) What estil, yes? (Es recompon.) Concert. (Es dirigeix al piano, s'asseu fent el gest d'aixecar-se la cua del jaqué, que passa per sobre el respall de la cadira. S'agafa les solapes per acostar-se al piano i no pot acostar-se. Mira endarrere per si hi ha algú que l'estiri. Veu que no hi ha ningú. Torna a agafar-se de les solapes i en veure que no pot tirar endavant, es gira de cop, no hi veu ningú i es dirigeix a algú del públic com si aquest fos el culpable i el renya. Torna a agafar-se per les solapes i en no poder avançar s'aixeca de cop, amb la cadira enganxada dins el jaqué. No veu ningú al darrere. Es gira cap al piano i veu que no hi ha la cadira. Mira al del públic que havia recriminat i li fa que torni la cadira al seu lloc. Li fa dues vegades i a la tercera, veient que no torna la cadira, es disposa a amenaçar-lo amb els punys, de manera que la cadira cau darrere seu. Ell ho sent, mira cap a dalt com si hagués caigut del cel, la recull i la posa davant el piano. Es recompon.) Concert. (Seu. Agafa la carpeta de sobre el piano i en treu una partitura. Obre la tapa de sobre el piano i tira la carpeta a dins. Posa la partitura al lloc pertinent i aquesta es doblega pel mig. L'agafa, se la passa per la llengua i en tornar-la a col·locar prem perquè s'aguanti. Ho fa. En tirar-se els cabells endarrere cau cap endarrere, cadira i tot. En aixecar-se, ell i cadira, anant cap al piano es dóna un cop al cap. S'aparta, es treu l'encenedor d'aigua i se'n tira al cap per alleujar el mal. Es guarda l'encenedor.) Concert. (El cap li ha quedat travat cap dins les espatlles. Vol abaixar les espatlles i apujar el cap, i no pot. S'agafa el cap i el fa girar cap a la dreta. Li queda travat així, i quan vol moure's li roda tot el cos. Es torna a agafar el cap i el fa girar a una banda i a l'altra fins que el va apujant i ocupa el seu lloc normal. Es tomba cap al piano, fa anar el cap endavant i endarrere fins que tot està correcte. Es recompon.) Concert. (Es cargola els quatre pèls del cap i seu. Quan estira els braços el piano queda lluny. Fa voltar els braços per estirar-los però igualment el piano queda lluny. S'aixeca per mirar-s'ho de lluny. Baixa cap al públic per veure-ho amb més perspectiva i té una idea. Dirigint-se a algú entre el públic.) Ahà! Cant you help me? Em pots ajudar? Come on. Thank you very much. (L'agafa de la mà i puja amb ell a l'escenari. El fa posar a una banda del piano i li indica que mogui el piano. Ell es posa a l'altra banda.) Come on. More, more... Stop, stop. (B fa veure que ha fet un gran esforç, quan de veritat el qui ha mogut el piano és l'altre. S'adoleix de l'esquena i va al centre de l'escenari.) Come on. Please... (El voluntari s'acosta a ell i B li mostra l'altra punta del piano. Se situen tots dos i el voluntari torna a moure el piano, mentre

que B només ho fa veure.) Come on. Stop. Thank you very much. (El saluda i li fa que torni cap al seu lloc, al mateix temps que anima el públic a aplaudir al voluntari. Però els fa parar, fent que el públic guardi els aplaudiments per a quan ell hagi fet el concert. Es recompon.) Concert. (Seu a la cadira.) Oh, yes. (Mira la partitura i atribueix cada nota a una tecla.) This is this, this is this, and this is... what is this? (Agafa la partitura i mira pertot arreu, per terra... i finalment a un del públic —el mateix de la cadira d'abans— i li fa si ha sigut ell que li ha robat una tecla. Per comprovar-ho compta les tecles i li confirma que no.) Excuse me. Is correct, yes! (Per sortir del pas, estripa un tros de partitura i la tira dins aixecant la tapa de dalt. Col·loca la partitura al lloc i se li doblega. L'agafa, surt dignament entre bambolines i sentim un soroll de buscar-se un gargall, torna a entrar dignament, col·loca la partitura i s'aguanta.) Concert. (Veu una cosa estranya al teclat. Bufa i en surt molta pols blanca. Es treu el guant que porta a la butxaqueta del jaqué, espolsa el racó brut i tira el guant dins el piano per la tapa de dalt.) Concert. One, two, three, four and... (En abaixar els braços per anar a tocar, un braç li ha quedat a dalt. Es queda estranyat de veure només un braç i busca l'altre per terra, per dins el piano, per l'escenari, pujant sobre la cadira per tenir més angle de visió. Quan és dalt, alguna cosa li rasca el cap i s'adona que és l'altra mà. Se'n riu i li fa que és una entremaliada. Li diu que baixi, i la mà li fa que no. Ho repeteix, i li torna a dir que no. Li xiuxiueja que hi ha una noia entre el públic que podrà tocar, la mà li demana una confirmació i ell li fa que sí, i llavors baixa. Li insinua a la noia que després es veuran, però s'adona del públic i es recompon.) Mmm, ehem... Concert. (Com que és a dalt la cadira, en estirar els braços el piano li queda baix. Es dirigeix al que l'ha ajudat a moure el piano.) Please, can you help me? (Perquè l'ajudi a pujar-lo, però ensenya que el del públic és intel·ligent i que ha de baixar ell. B baixa de la cadira.) Oh, yes, yes. Thank you very much. Concert. One, two, three, four and... (Abaixa els braços i s'enganxa els dits amb el teclat, del qual salten algunes tecles. L'estira per desfer-se'n fins que surt el teclat sencer amb una explosió. Treu el teclat entre bambolines, però en el mateix instant apareix un pianet petit de joguina. B deixa el teclat i agafa el pianet. La mà que ha entrat el pianet li fa que s'apanyi per fer el concert. Ell vol marxar, però la mateixa mà li treu una «L» de principiant de conduir. B l'agafa com si fos un insult i la tira dins el piano per la tapa de dalt. Posa el pianet on hi havia el teclat. Es recompon i s'estira els quatre pèls del cap.) Concert. (Fa estiraments de dits i mans. Demana silenci al públic.) One, two, three, four and... (Comença a tocar una peça, «La dona in mobile», nota per nota i amb feines i treballs per no ensopegar amb les notes. Sent que algú del públic riu i pensant que se'n riu de com toca li fa que marxi. Més gent del públic riu i a poc a poc fa que tots han de marxar. Els fa que s'esbravin, que riguin, vinga, fins que té una idea. Agafa la partitura que havia sobrat, la doblega, la trenca per la meitat i es posa una part a cada orella. Fa veure que ja poden riure que no sent res.) One, two, three, four and...

(Torna a començar la peça. A mig fer es para per treure's la suor i quan arriba a la nota final, fa expectativa neguitosa que només li falta una nota i ja està. La toca, toca totes les tecles de baix a dalt, agafa el pianet, saluda, fa saludar el pianet a totes bandes, es cargola els quatre pèls del cap i se'n va.)

Entra C amb l'escombra, veu unes tecles a terra i mira cap a dalt com si haguessin caigut del cel. Les recull. Es gira, veu el piano i s'espanta, mira cap a dalt i surt corrent. Torna a entrar sense l'escombra i amb un casc vermell d'obrer. Retira la cadira, recull la resta de tecles que hi ha per terra, les posa en el lloc del teclat i vol moure el piano, però no pot. Mira el públic.

C. Can you help me, please? Only one, yes! *(Baixa al públic. Mira qui el pot ajudar, fins que senyala el qui havia pujat abans a moure el piano.)* Oh, you! Au, som-hi, a la feina! *(Es frega les mans, fa que l'altre es posi en una punta i ell es posa a l'altra. Ja estan a punt, però el fa parar, se'n va d'escena i torna amb un altre casc d'obrer de color gris. Li fa el senyal que empenyi el piano i l'altre el fa girar 45 graus.)* Stop. *(Fa que l'altre és molt fort. Li diu que vingui a l'altra punta i empenyi. L'altre empeny i ell fa veure que l'ajuda. L'altre empeny fins a fora d'escena. Fa que el del públic és molt fort. Li mana que entri a escena i li allarga la mà per saludar-lo. L'altre li agafa i llavors C fa veure que l'està estrenyent tan fort la mà que el fa caure a terra. Se'n desenganxa i la mà li queda com morta. Li demana a l'altre:) Aixeca-me-la, please. (L'altre ho fa, i després de tres intents aconseguix que la mà li quedi dreta i recuperi la mobilitat.)* Thank you very much. *(Fa el gest de tornar a donar-li la mà, però ho evita, li demana el casc i només li toca la mà per la punta.)* Bravo. *(Fa que el públic l'aplaudeixi i li diu que torni al seu lloc. Ell se'n va d'escena corrent.)*

ESCENA VI

Entra A sense jaqué. Amb el dit fa el gest d'un u, treu una pilota blanca de la butxaca, la fa botar a terra i la recull. Fa el gest d'un dos, treu una altra bola de la butxaca, la fa botar i la recull. Fa el gest d'un tres, treu una bola de la butxaca, la fa botar i no bota, i fa soroll de ser molt dura. La recull de terra. Fa el gest de tirar-la contra algú entre bambolines, com si li hagués fet una broma. Torna a guardar-la a la butxaca. Busca passant la mà per davant de les parts i anant a l'altra butxaca, d'on en treu una altra bola, la fa botar i la recull.

A. Ladys and gentlemen, number of pilotes. *(Fa malabarismes.)*

B. *(Entra sense jaqué, amb un estoig de violí, un tros de faristol plegat i el jaqué al braç. Ensenya l'estoig del violí al públic.)* Ladys and gentlemen, me in concert una altra vegada. *(A ha plegat de fer malabarismes. Quan B deixa l'estoig del violí a terra i va cap a la cadira, A el para i li diu:)*

- A. Shhht! Pilotes. *(Fa que el públic el miri i torna a fer malabarismes.)*
- B. *(Deixa el jaqué al respatller de la cadira.)* Ehem, ehem, ehem. *(A para de fer anar les pilotes.)*
- A. Ah! Do you wont? *(Ensenyant-li les pilotes.)*
- B. Oh, no. Thank you. I wont to play the violin. *(Es posa el faristol a l'espatlla com si fos el violí.)*
- A. Oh! Play, play the violin. *(Es posa a fer malabarismes amb les pilotes.)*
- B. Ehem, ehem.
- A. *(Para de fer anar les pilotes.)* Try.
- B. No, no. Come on. Go, go, go. *(Fent gest que se'n vagi. Deixa el faristol plegat amb una punta cap enlaire sobre la cadira.)*
- A. Play, play, play, play. *(Para amb les pilotes i les hi acosta.)* Play. *(B, condescendent, les agafa. A al públic:)* No en té ni idea. *(B fa malabars amb les pilotes amb displicència.)* Stop! *(Li agafa les pilotes.)*
- B. Pilotetes a mi!
- A. *(Al públic.)* Si que té idea, eh? *(Dirigint-se a B).* Look at me, please. A very difficult number. Look. *(A s'obre els pantalons per la cintura i deixa caure les pilotes cap a dins.)* One, two, three.
- B. Oh, yes. Sembla more difficult, but not for me. Me sóc one specialist.
- A. *(S'ha tret les pilotes de dins els pantalons i les dóna d'una en una a B, però la tercera, que treu de la butxaca, és la dura que hem vist abans, i l'hi dóna amb picardia, sense que B se n'adoni.)* A one, a two, and a three.
- B. *(B, confiadament, ha anat marcant amb els dits, una, dues, tres, i fa senyals al públic que l'observin. Fa malabars tranquil·lament i també s'obre els pantalons per la cintura per deixar-hi caure les pilotes.)* One.
- A. Well.
- B. Two.
- A. Well!
- B. And three. *(En deixar caure la tercera es retorça del mal per l'impacte de la pilota dura als testicles.)*
- A. Very well!

Entra C amb una espelma encesa, amb un altre tros de faristol sota el braç, i la situa davant la cara de B. Aquest l'apaga amb l'esbufec contingut pel dolor.

A i C. *(Canten.)* Happy birthday to you, happy birthday to you... *(A s'emporta B encongint cap a fora.)*

C. (Sol i aixecant l'espelma enlaire). Happy birthday... (S'adona que s'ha quedat sol i para de cantar. Amb veu prima canta sortint corrent d'escena.) Happy birthday to you. (Torna a entrar, mirant a totes bandes i també a dalt, tímidament.) Ladys and gentlemen, me in concert. (Fa un cop de cap i amb la mà fa com si s'estirés els cabells molt llargs. Desplega el peu del faristol i el situa a terra, aixecant-ne la part vertical. Veu que no porta el jaqué.) One moment, please. (L'agafa del respatller de la cadira, es posa una màniga que no acaba d'entrar i només en surt el dit índex. Veu el dit, el belluga acostant-se'l cap a ell i fa veure que se'l menja, mentre es posa l'altra màniga. Veu que li falta el dit, acosta la boca a la màniga, fa com si se'l tragués de la boca i estira la mà que s'havia quedat dins. Es compon.) Concert. (Fa una inclinació cap al públic, veu la funda del violí, va a buscar-la i la situa al costat de la cadira. Va a seure a la cadira i veu el peu de faristol. S'hi acosta i fa que el sobre del faristol és molt petit, s'encongeix com si passés fulls petits i toqués un violí petit. Se n'estranya i torna cap a la cadira. Inclinació). Concert. (Seu i fa que queda clavat. Fa algun esforç, s'aixeca i descobreix la punta sobre la qual s'havia assegut. Agafa el que és l'altre tros del faristol, mira cap enfora com si algú li hagués preparat i l'obre.) Concert complet. (Situa la part de dalt del faristol sobre el peu, i n'aixeca les dues puntes. Va a seure, però s'adona de les dues puntes alçades, i va a abaixar-les pensant que no s'interpreti com un insult de «banyes». Seu.) Concert. (Cop de cap amb estirament de cabells, agafa l'estoig del violí i se'l posa a la falda, cop de cap a l'altra banda i estirament de cabells. Cop de cap general i estirament de cabells amb les dues mans com si tingués una enorme cabellera. Obre l'estoig i en treu l'arquet i el violí. S'aixeca, deixa l'estoig sobre la cadira, fa uns moviments amb l'arquet com si es preparés a fer esgrima, es posa el violí a l'espatlla, s'acosta al faristol i es disposa a tocar. Troba a faltar les partitures.) Partiturs. (Mira cap a bambolines.) Partiturs. (Actitud d'espera. Com que veu que no entra ningú, insisteix, tot mirant a fora.) Partiturs. (Actitud d'espera més breu. Mira cap a fora i crida.) Partiturs! (Coincidint amb l'entrada d'A, per l'altra banda, que de l'ensurt del crit ensopega, li cauen les partitures i fent una tombarella queda estirat a terra. C es gira i en veure A a terra mira cap amunt com si hagués caigut de dalt. C li dóna un copet amb l'arquet. A eleva cames, braços i el tronc, però torna a deixar-los caure de cop. C dóna dos copets. A torna a fer el mateix, però torna a desplomar-se. C li dóna copets amb l'arquet i A reacciona com si li fes pessigolles, s'incorpora i com que C té l'arquet estirat juga a fer-se pessigolles ell mateix, fins que com per casualitat agafa l'arquet amb la boca. C li agafa l'arquet, mentre A fa com si fos un gosset a punt per obeir l'amo). Partiturs.

A. Partiturs. (Descompon el gosset i es dedica a recollir les partitures.)

C prova de tocar el violí amb l'arquet, però rasca com si estigués rovellat. A, entretant, ha recollit les partitures, va cap al faristol i xoca amb ell, i queda situat d'esquena al públic.

S'entreté posant les partitures a sobre i ell també queda d'esquena al públic. C, dissimuladament, treu un lubricant de la butxaca i fa que en posa al violí. Torna a provar de tocar i continua rasant. Torna a treure el lubricant i se'n posa a l'aixella del braç dret, el guarda a la butxaca i fa anar el braç com una manovella per comprovar que ja està engreixat. Es disposa a tocar el violí, però veu les partitures girades. Intenta estirar el cap per veure-les bé, però al tercer intent cau endavant. Dóna a entendre a A que el públic és darrere. A es gira, veu el públic i els diu:

- A. Come on, come on! (Com si el públic hagués de moure's cap al fons d'escena. C li torna a indicar el públic). Oh! Al revés. (Agafa el faristol i el gira.)
- C. Ladys and gentlemen... (No sap què ve, mira les partitures.) Bach. (Es prepara per tocar. Dóna tres cops de peu a terra per marcar.)
- A. (Mira cap a fora.) Entri. (Es prepara per passar les partitures llepant-se els dits. C torna a donar tres cops de peu a terra.) Entri!
- C. (Mira també a fora. Abaixa el violí i l'arquet. Picant tres cops a terra, l'hi ensenya). One, two, three, compàs.
- A. Ah! One, two, three, compàs. (Dóna copets a terra amb el peu, es va animant i ho converteix en una mena de ball.) One, two, three, compàs. One, two, three, compàs. One, two, three, compàs. (C, seriós, se li ha posat al costat. A xoca amb ell i, veient la seva cara seriosa, contemporitza.) Compàs. (C es prepara per tocar i dóna tres cops de peu a terra.) Compàs.
- C. Compàs! Yes! (Ara és A que dóna els tres cops de peu a terra, però en el tercer enganxa el peu de C, que exclama:) Bah!
- A. Bach?
- C. Què va Bach! (Adolorit.)
- A. Ah, bah! Bach. (Imitant el gest que ha fet C.)
- C. No Bach. (Dóna un cop de peu a terra.)
- A. Entri! (Mirant enfora.)
- C. (També mira enfora.) Entr... (S'atura de cop. I amb un gest d'exclamació aixeca el braç del violí cap a A, que aprofita per agafar-lo. C, que ja marxava, s'adona que no té el violí. Fa els gestos preparatius d'esgrima. A el veu i agafa el violí com el seu floret. S'acosten amb el braç alçat desafiant-se, i la cara d'A va a parar a l'aixella de C.)
- A. (Fent magarrufes de pudor, alhora que li torna el violí.) No Bach.
- C. No Bach. Ladys and gentlemen: God shave de Queen. (Es compon.)
- A. Traduction. Avançant d'esma pel camí de l'aigua se'n ve la vaca tota sola.

C comença a tocar la peça «God save the Queen». En toca un tros i A, que està llepant-se el dits de la mà esquerra, agafa un full de la partitura i el llença darrere. C en toca un altre

tros i A llença un altre full. C toca, però ara és una sardana, que A aprofita per ballar-la. C para i mira A, que s'adona de l'error, agafa el full, el plega i se'l posa a la butxaca. C reprèn el «God save the Queen» però alenteix l'execució per posar-hi més sentiment. A comença a emocionar-se, es posa a plorar, treu suaument un mocador de la butxaca del jaqué que és la bandera anglesa, s'eixuga els ulls i, quan C acaba la peça, el llença com havia fet amb les partitures. Saluden. En inclinar-se, C fa un moviment amb l'arquet, que queda davant d'A. A la segona vegada, A es queda l'arquet, sense que C se n'adoni.)

C. March of Pomp... and circumstance. (A es furga l'orella amb l'arquet, com havia fet amb l'escombra a l'inici de l'espectacle. C es disposa a tocar i veu que no té l'arquet. A veu que C busca i ell també es posa a buscar. C veu l'arquet i regirant-lo, fent queixar-se a A, l'hi treu.) March.

A. Of pomp?

C. (Ha tret la cera imaginària que hi havia a la punta de l'arquet i no sap què fer-ne.) And circumstance. (Se la frega darrere els pantalons i es disposa a tocar).

C comença a tocar la «Marxa de pompa i circumstància». Després d'un tros, en què C no mira la partitura, A treu un full que se li queda enganxat als dits. Intenta treure'l amb l'altra mà però li queda enganxat a l'altra. L'hi ensenya a C, que para de tocar. A l'hi dóna. C l'agafa i intenta llençar-lo, al mateix temps que A n'agafa un altre del faristol. Tots dos fan intents de llençar els fulls i els queden enganxats. C s'adona del públic i fa que A li agafi el seu full. A ho fa i li queden enganxats un a cada mà. C reprèn el tema. A s'hi acosta, i quan ha de passar full se li queden tots enganxats, cosa que fa que C pari. A fa esforços amunt i avall perquè se li desenganxin els fulls, però els seus moviments cada vegada són més grans i el fan desplaçar a banda i banda, fins que, quan s'adona del públic, fa com si ballés una jota. Para. C està bocabadat. A li fa que toqui. C es prepara, acollonit.

A. Scotland, the brava.

Amb les partitures a les mans, A dirigeix C, que toca la peça. Mentre toquen, B passa per darrere, amb el mocador anglès lligat al cap, el jaqué posat a manera de faldilla i els pantalons arremangats, i desapareix d'escena. A marca el final de la peça. Saluden al públic. A veu que no es pot desfer de les partitures. Mira C, se'n posa unes sota el braç i altivament se'n va d'escena. C recull les partitures que han quedat per terra, vol reprendre també les bones formes i dóna un cop de cap per estirar els cabells, però s'adona que li han quedat cabells enganxats als dits. Se'n va corrent d'escena.

ESCENA VII

Se sent la peça «Scotland the Brave» enregistrada. Entra B a pas lent vestit amb el jaqué, una faldilla escocesa, una banda amb el mateix dibuix, mitjons llargs blancs amb un penjoll del mateix color que la faldilla i una boina. La música s'anima, i seguint el ritme B treu l'estoig del violí fora. Torna a entrar, passa per sobre la cadira, agafa el faristol i el fa servir de guitarra i se l'endú fora. Torna a entrar, ensopega i va a parar en vertical sobre la cadira, baixa i s'emporta fora la cadira. Marcant el pas, entra A, també vestit d'escocès i amb un monocicle que fa servir com si toqués una gaita. Després C igual, però amb la faldilla mini, i B també igual. Es posen els tres de costat de cara al públic. Avancen i retrocedeixen, de manera que A i C es canvien el lloc i A queda al centre. Tots tres abaixen el monocicle a la cintura. B i A es canvien de lloc, i queda B al centre. Es posen en rengle un davant l'altre, B al davant, A al mig i C al darrere. B i A es posen el monocicle com si toquessin una flauta i se separen. Al darrere es descobreix C, que es treu una petaca que porta penjada al davant de la faldilla i en beu, rep l'impacte del contingut i es comença a moure diferent. A i B abaixen el monocicle, veuen C i el tapen. A i B aixequen el monocicle com una bandera. C guarda la petaca i també aixeca el monocicle, intentant seguir el pas que marquen els altres. Els tres abaixen el monocicle i el posen com si fos un tambor. S'ajunten al mig tots tres donant-se mútuament l'esquena i volten, A i B fent veure que toquen el tambor, C com si posés oli i batés una maionesa. Els tres tornen a estar de costat, C al centre. A i B abaixen el monocicle fins a recolzar-lo a terra i fent veure que és un timó de vaixell, mentre que C torna a beure de la petaca i s'anima més del compte. A i B descobreixen C i li venten un calbot. C reacciona, guarda la petaca i es posa a conduir la roda del monocicle com si fos un volant. La música va més ràpida de revolucions. Els tres es posen la barra del monocicle entre cames i fan girar la roda com un volant, i van donant voltes a l'escena. Paren, abaixen els monocicles i els munten, agafant-se entre ells. Donen voltes, fins que C surt disparat d'escena. A i B segueixen rodant fins que cada un surten d'escena per una banda. La música passa a sonar més solemne. Entra C amb un paraigua a la mà i amb pas solemne. Després entra B amb pas solemne, sense paraigua. Després A, amb pas solemne i amb paraigua. Es giren cap al públic, tornen a girar-se de costat i B aguanta en equilibri A i C, que quan són enlaire obren els seus paraigües respectius, on, un cop oberts, es llegeix THE END. Fosc.

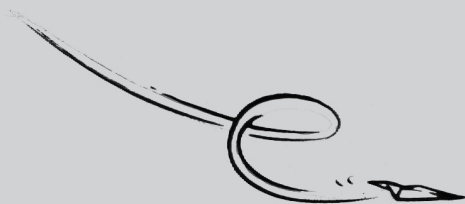
SALUTACIÓ

Els tres han desfet la figura, saluden, deixen els paraigües oberts a terra i se'n van. Entra A, sense jaqué, banda ni boina. Després B, igual. Més tard C, igual. A i B se'n van. C brinda amb la petaca al públic, vol assenyalar els altres dos, però s'adona que han marxat i se'n va. Entra B mig descamisat i fa senyals a A perquè entri, i entra aguantant-se la faldilla, que ja té mig descordada. Entra C amb la camisa descordada, oberta i volent tapar-se, vol assenyalar A i B, però ja han marxat i se'n va. Entra B amb la camisa descordada i oberta, C sense

camisa i aguantant-se la faldilla, B aguantant-se la faldilla al davant. Se'n van intentant tapar-se el cos. Entra C de cop com si li haguessin donat una empenta des de dins, amb uns calçotets blancs de pantalonet als turmells. Entra B tapant-se com pot amb la faldilla. Entra A tapant-se amb la camisa treta. A i C estiren la faldilla de B, que queda en calçotets. Se'n van. Es veuen tres calçotets que entren volant a l'escenari i van a parar a terra. B apareix mig amagat al costat de la cameta fent gestos al públic que ja està, que se'n vagin, però algú l'empeny dins i apareix només amb la boina tapant-se els baixos. Entren A i C també només amb una boina per tapar-se. Saluden inclinant-se, avancen lentament i esporuguits, però de cop aixequen tots tres els braços, i per un moment veiem que les boines s'aguanten soles. Fosc. Ningú en escena. Veiem aparèixer volant les tres boines que van a parar a terra.

PUNT FINAL

STRIP-TEASE

INDICIS

Es tracta d'un treball proposat per Andrzej Leparski, inspirat en una obra homònima de l'autor polonès Slawomir Mrozek. Una obra de creació i d'improvisació en què els actors desconeixien l'objectiu amagat en la ment del director. Aquest provocava la recerca de les situacions, amb una simbologia mig absurda mig abstracta, només a partir del fet que els actors coneixien tan sols el personatge genèric que representaven: el vell, l'adult, el jove i el pallaso.

La idea base és que tots es despullen de les seves pròpies vides i es converteixen en personatges iguals enfront de la mort, davant l'imperatiu d'un poder suprem, representat per una mà imperiosa. El pallaso és el personatge lliure, fora del sistema, que provoca que els altres personatges mostrin com són a partir del record dels moments més emblemàtics de les seves vides.

El treball gestual, sense paraules, defugia la narrativa usual del mim i la pantomima que es coneixia al nostre país. Entrava en un camp que es volia conèixer i se li donava el nom de «teatre experimental». Suposava una preparació física i tècnica de domini corporal que no era usual en el desenvolupament del que s'havia vist en el camp del teatre gestual, físic i visual a Catalunya i Espanya.

Es pot afirmar que es va avançar en el temps a un tipus de proposta teatral que no es va arribar a reconèixer fins que van arribar als nostres escenaris muntatges com els de Tadeusz Kantor i de Pina Bausch.

Possiblement no hi havia altres actors preparats per dur a terme un espectacle d'aquest tipus, si no havien passat abans per la rigorosa preparació física a la qual havíem estat sotmesos al Departament de Mim i Pantomima de l'Institut del Teatre de Barcelona, en mans del mateix Andrzej Leparski i de Pawel Rouba.

Per si mateix, es constituïa en una nova fita en el camí d'incorporació de nous camins, noves narratives i noves possibilitats del teatre gestual en el nostre àmbit d'influència.

Per a la companyia, l'espectacle *Flight*, que s'estava cuinant més o menys al mateix temps, suposava una vàlvula d'escapament i de diversió davant la duresa i la incomprensió —per entendre'ns— del que estàvem duent a terme en aquesta obra, que va costar de ser compresa pel mateix públic, però a canvi molt valorada pels professionals que la van veure.

Strip-tease ⁴

Joan Cusó Torelló - Joan Faneca Espinós - Andrzej Leparski Poluta -
Josep Santacana Bové - Joan Segalés Gallifa

Pantomima grotesca en un acte.

Personatges: Un pallasso
                      Un vell
                      Un adult
                      Un jove

ESCENA I

Passa un tren. Un tren sense horari ni parades i amb destí desconegut. A qualsevol lloc expulsa un passatger. Aquest cop és un *clown*. El *clown* es troba sol. Mancat de públic, improvisa un espectador amb peces del seu vestit, per dedicar-li el seu espectacle, en el qual juga a passar la corda fluixa que ha instal·lat. L'interromp el tren que torna a passar.

ESCENA II

El tren llença un altre personatge, un adult que porta una gran maleta. El *clown* aprofita l'arribada d'aquest possible espectador per actuar. Fa una pantomima en la qual simula esperar algú. Aquest algú —imaginari— arriba. Li dóna una flor. Junts marxen. L'adult, mirant l'espectacle, recorda moments de la trobada amb la seva dona i de la festa de noces. Balla un tango amb unes peces de roba, mentre que el *clown* ho fa amb el seu barret. Entren dos nous personatges transvestits, que ballen també el tango. El record del tango s'esvaeix per donar pas al moment del casament i la seducció, que acabarà en una agressió de les peces de roba conduïdes pel *clown* cap a l'adult. Després l'adult colpeja amb unes flors les robes, però l'interromp el so del tren que torna a passar.

ESCENA III

El tren abandona un vell militar que carrega un gran bagul. El *clown* improvisa per a ell, fent veure que és un soldat de plom. El militar retirat passa revista al

⁴ Obra estrenada el 4 de març de 1984 al Teatre de l'Ateneu de Sant Just Desvern. Interpretada per Joan Cusó, Joan Faneca, Miquel de Marchi i Joan Segalés.

seu àlbum de fotos i brinda per la victòria de les seves batalles. El *clown* anima el personatge del soldat ras, a qui cada cop extirpen una extremitat a conseqüència d'una ferida de guerra, fins a quedar només l'embalum, és a dir, l'abric de soldat espellifat.

Aquesta escena és interrompuda per l'aparició d'un dit d'una mà gegant i d'un personatge amb màscara que creua l'escenari.

ESCENA IV

Un empleat, l'adult, somnia en el seu cicle del dia laboral. El *clown* simula la cua dels contribuents, i interpreta diversos personatges que es van mutilant per pagar la contribució. Aquesta escena és interrompuda també pel tren.

ESCENA V

El tren llença un jove. L'acció del *clown* porta el jove a imaginar un viatge a gran velocitat amb els seus col·legues, i amb les peces d'una moto, que treu d'un sac, acaba en un accident que es repeteix diversos cops. El *clown*, el vell militar i l'adult fan de col·legues i s'incorporen a l'al·lucinació del jove.

ESCENA VI

El vell, solitari, recorda la imatge d'una dona a la finestra amb test. Altres vells es burlen d'ell, llençant pedres a la dona i espiant-lo. El *clown* encarna la dona de la finestra, ajudant el vell en els seus records. El vell està lligat a aquesta dona per una mena de cordó bucal. Aquest vell és també un avar que juga i amaga amb zel un munt de diners. Els altres vells són l'adult i el jove, integrats també en els records del vell a través de la seva imaginació.

ESCENA VII

L'adult, com un gran pare, imagina presidir un àpat, en el qual participen altres membres de la família. Aquests membres de primer són «mimats» pel l'adult, però després ho són pel *clown*, el vell i el jove, que participen tots en un ritual. En acabar tornen als seus llocs.

ESCENA VIII

El jove somnia les trucades telefòniques a les seves xicotes. Els explica una baralla, un partit de futbol i l'actuació d'un grup musical. Entretant, els altres personatges tornen a les seves al·lucinacions i el *clown* va amunt i avall atenent-los a tots tres.

ESCENA IX

Els personatges repeteixen un ball trastocat de les seves manies. Ballen amb els espectres que porten en els seus bagatges: el vell amb l'abric del soldat ras, l'adult amb les despulles del vestit de noces, i el jove amb una nina inflable. El *clown* interromp aquest *delirium tremens*, en tres ocasions, per intentar que es fixin en les seves habilitats: com domina un bastó, els salts que fa damunt una corda o la gràcia que té en les seves accions. Finalment es llença a terra i es fa passar per mort, com a única manera de poder cridar l'atenció dels altres personatges en el seu deliri.

ESCENA X

Els personatges entren en el joc del *clown*. Juguen a fer el pallasso però no ho veuen clar i abandonen. El *clown* aleshores munta i dirigeix un espectacle amb ells, que acaba amb un divertit ball.

ESCENA XI

Apareix altre cop la mà gegant i obliga els tres personatges a deixar els seus bagatges a canvi d'una fotesa, un xiclet. El *clown* els avisa de les intencions de la mà. Però no li fan cas.

ESCENA XII

Els personatges es diverteixen competint entre ells, fent bombolles amb els xiclets, i acaben barallant-se. Mentrestrant, el *clown* vol obtenir també un xiclet, però la mà el rebutja.

ESCENA XIII

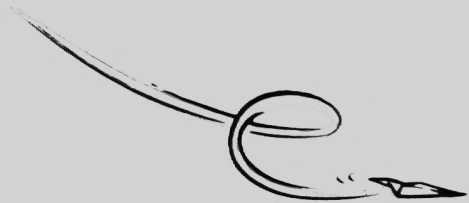
La mà s'emporta els vestits dels tres personatges, que s'han tret durant la baralla. Després se'ls endú a ells. Alhora, el *clown*, en un intent final de cridar la seva atenció puja a la corda fluixa. En adonar-se que els tres personatges ja no hi són, decideix abandonar les seves robes de *clown* damunt la corda. Els tres personatges, transformats en morts, tornen a aparèixer i van a reunir-se amb els seus semblants, el públic.

ESCENA XIV

El *clown* torna a trobar-se sol.

PUNT FINAL

OH! STRESS

INDICIS

Aquesta obra neix amb la intenció de traslladar a l'escena un dels problemes creixents que es detecta en la societat d'aquell moment i que afecta el benestar i el comportament de les persones: les urgències i les preocupacions afecten els nervis i alteren les actituds físiques bàsiques. Es correspon també als inicis d'aparicions de diferents teories i remeis, en alguns casos insospitats, per fer front a aquesta «malaltia» que pren el nom famós d'*estrès*.

S'aborda el tema des d'una perspectiva paròdica, en el qual s'exposen diferents personatges i situacions quotidianes amb el propòsit que el públic no només reconegui els personatges que es mostren sinó que també s'hi identifiqui ràpidament. Entronca amb una manera de fer teatre que es nodreix de la farsa popular, la bufonada, la sàtira social, la crítica dels costums..., dels quals ja se'n té notícia en la cultura grega amb els fliacs, al voltant del 400 aC, i posteriorment ha tingut continuïtat amb les atel·lanes a Itàlia, els mims en els entreactes de les grans tragèdies i, posteriorment, amb la *commedia dell'arte* i diferents tipus d'espectacles populars.

Com en molts altres autors que han treballat la comèdia, es pot dir que tenia l'objectiu de mostrar els defectes per tal de transformar el públic.

No es tracta d'un exercici virtuós del gest, sinó de fer entenedores i paleses les accions i les actituds amb l'acció sense paraules, i en algun moment es pot dir que resulta un xic irreverent. Un missatge subliminal ens diu que tothom està subjecte a l'alteració mental si porta al límit les seves pretensions, el que vulgarment és conegut com a «estirar més el braç que la màniga», i també que cal controlar les ambicions per no desembocar en el caos personal i social.

Quan ja havíem estrenat l'obra, Jaume Sorribas ens va donar un bon cop de mà amb entusiasme per arranjar-ne algunes parts que no estaven prou ben resoltes.

Oh! Stress ⁵

Joan Cusó Torelló - Joan Faneca Espinós - Joan Segalés Gallifa

Pantomima en 1 acte i 9 escenes.

24 personatges, representats per 3 actors.

INTRODUCCIÓ

Una veu en *off* que anuncia tres vegades que començarà el curs accelerat sobre l'estrès abans que entrin els actors. Els va anomenant un a un i entren distanciats en el temps, a mesura que es van sentint sorolls de si arriben amb cotxe o amb moto. També entren per diferents costats de l'escena, donant a entendre la personalitat de cada un. La veu en *off* anuncia que ells mateixos explicaran el programa del curs.

ESCENA I

Entren tres professors a impartir un curs accelerat sobre l'estrès i s'adonen que el local està preparat per fer una conferència. Se sorprenden de la taula, les cadires i els micròfons que els han preparat, i després d'un seguit d'interrupcions es disposen a treure-ho d'escena. Deixen l'espai net. Transformen un parell de llums en semàfors per a la representació de l'escena següent.

ESCENA II

Ambient de fons de so de trànsit. Entra un butaner que té problemes per creuar el carrer i se'n torna.

Entra una velleta cridant «*Butano!*» tres vegades fins que li cau disparada una bombona que la fa desaparèixer d'escena.

Torna a entrar el butaner, que, en complicitat amb un suposat col·lega, marca un senyal en el seu bloc de comandes.

Entra un cec que també té problemes per creuar el carrer, fins que para el trànsit

⁵ Obra estrenada el 20 d'abril de 1987 a la Sala Trajano de Mèrida. Interpretada per Joan Cusó, Joan Faneca i Joan Segalés.

amb el bastó. Entra el butaner, que topa amb el cec, se'l carrega i el transporta a l'altre costat. El cec ensenya que no era cec.

El butaner va a recollir la bombona que havia deixat la velleta. Carrega i descarrega la bombona perquè el semàfor se li posa vermell. En una descarregada aixafa un gos que ha entrat amb un senyor gros. El gos el borda i el persegueix, i el fa creuar el carrer. El senyor gros i el gos queden al mig del carrer. El gos és atropellat per tres cotxes. El senyor es lamenta de la seva desgràcia i se'n va.

Entra un esportista corrent i té problemes per creuar el carrer. Després d'uns intents fracassats, i per fer temps, va a fer una cigarreta. Veu la bombona i crida «*Butano!*». Li ve disparada una bombona que el treu d'escena.

Entra el butaner i fa una altra marca en el bloc.

Entra un *cheli* que va a creuar el carrer i els cotxes li toquen el clàxon. Ell els insulta i els provoca. En veure la bombona decideix fer-hi una xarrupadeta i es «col·loca».

Entra un guàrdia urbà, que, amb el seu art, ordena el trànsit. El *cheli* se li acosta per explicar-li les seves aventures, insultant-lo directament. El guàrdia el fa fora i ensopega amb la bombona. Crida «*Butano!*» i li cau una bombona que el fa fora.

Entra el butaner i agafa la bombona, després de fer una altra marca en el seu bloc. Quan creua el carrer, molts cotxes fan sonar el clàxon. Ell s'hi encara tirant la bombona que porta a les mans, que va a parar al públic. Recull la bombona, fa unes marques al bloc i se'n va. Quan surt li cau una bombona.

ESCENA III

Entra una secretària caminant com si estigués asseguda i escrivint a màquina, fent onomatopeia de les tecles: «Tico-tico-tico». Treballa desesperadament. Fa un descans i aprofita per empolvorar-se la cara. Quan es disposa a tornar a escriure sent una altra màquina i va a buscar a la seva companya.

Entra la segona secretària amb la mateixa actitud. Totes dues fan unes evolucions en escena fins que queden de cara i s'expliquen i comenten coses a còpia d'escriure a màquina. Es posen de costat i juguen amb la màquina de l'altra fins que es barallen i es posen d'esquena.

Tornen a la feina. Per casualitat una pren el paper que ha escrit l'altra i se'n burla de com l'ha escrit. Això provoca una nova discussió, fins que arriben a convertir les màquines en armes de guerra cada vegada més potents.

Entra un professor que intenta recuperar-les per mitjà d'una sessió d'aeròbic. Les secretàries tenen molts problemes per seguir-lo, i se'n va. Les secretàries es recomponen com poden, es burlen de com es movien i, empipades, se'n van darrere de l'atractiu monitor d'aeròbic.

ESCENA IV

Entren dos executius. Intenten mostrar una activitat ininterrompuda utilitzant una cartera, un telèfon i els papers que porten dins la cartera. Al mateix temps, tenen una sèrie de tics que mostren la seva cura de la imatge i la preocupació per l'hora que és. En un moment donat es troben encarats l'un a l'altre i es repton a fer un partit d'esquaix. Cada un vol mostrar que és millor que l'altre i que té més feina, interrompent el joc amb trucades telefòniques. Cada vegada es provoquen més amb les mirades i les accions.

Els executius ensenyen la seva solució, que és una polsera magnètica, de la qual mostren les seves múltiples qualitats. Es converteix en una mena de vareta màgica que fa desaparèixer un dels executius i aparèixer el butaner de la segona escena. Hi ha un conflicte entre el butaner i l'executiu fins que se'n van d'escena.

ESCENA V

Entra una dona de fer feines amb un seguit d'objectes de neteja. Fa neteja de l'escena anterior i prepara un taulell per a la següent. La música que hi ha de fons li dóna marxeta i en alguns moments la fa somniar paisatges fantàstics que ella parodia amb els objectes que ha entrat.

Es veu interrompuda per un missatger que porta un objecte a les mans i que desbarata la neteja de la dona. La dona l'aparta, fins que el missatger li dóna a entendre que ha de deixar l'aparell de dispensa de torn en algun lloc. La dona li indica on. El missatger li demana que signi un rebut i ella no en sap. Ell baixa al públic perquè algú el signi.

La dona trenca el seu personatge i, com a professor, comença una discussió amb el missatger, que també trenca el seu personatge. Entra l'altre professor i s'estableix una discussió a partir del que ha passat, fins que es menciona l'escena que

ve i es recorden de tres personatges de carrer que s'havia pensat posar-hi, però que al final es van decidir treure perquè eren de mal gust.

La veu en *off* interromp els professors i els diu que vagin per feina. Aquests tallen i decideixen passar a l'escena següent. La dona de feines es queda sola recollint els seus objectes i, acabant el que havia vingut a fer, se'n va.

ESCENA VI

Entra un jardiner. S'acosta al taulell i toca l'ordinador que hi ha, que parla sol i diu «espere su turno». El jardiner no sap qui li parla, fins que després de diversos intents s'adona que és la màquina. Es disposa a esperar, però veu que hi ha unes plantes i va a esporgar-les. Sense voler en talla una més del que volia.

Entra un mecànic que també es dirigeix al taulell i li sona l'ordinador. Pensa que és el jardiner que li vol fer broma, fins que aquest li esclareix el que passa.

Els dos fan cua. En un moment donat, al jardiner li cau la branca que havia escapat. El mecànic vol arreglar la planta. Però entre ell i el jardiner no fan res més que espatllar-ho més encara. Veient això, es posen d'acord i decideixen deixar les altres plantes tan desplomades com la primera perquè no es noti el desastre.

En aquest moment apareix l'empleat de l'INEM, que els comença a demanar papers. Els fa anar de bòlit demanant-los cada vegada més papers, entrant en un bucle repetitiu, fins que els fa fora.

Quan es queda sol, l'ordinador comença a demanar-li papers a ell. No sap com parar-lo fins que s'hi pixa i l'ordinador queda ofegat. Juga a fer fora la taula com si tingués un mecanisme especial, a partir d'un objecte que s'havia deixat la senyora de la neteja, i resulta que sota la taula hi ha un obrer. Se'n va recriminant-li d'haver ensenyat la trampa.

ESCENA VII

Entra un polític fent el senyal de victòria, acompanyat musicalment per un himne. Baixa al públic per saludar. Quan torna a pujar el seu secretari li té a punt una galleda, una brotxa i un cartell per començar la campanya. No s'aclareixen en la manipulació dels objectes, de manera que al polític li surt tot malament i porta a part l'ajudant per pegar-li.

El polític torna a saludar el públic. El seu secretari el raspalla i li endreça el vestit, però aconsegueix estripar-n'hi algun tros. Fan la paròdia d'una inauguració tallant una cinta i tampoc no surt bé.

L'ajudant li indica que ha de fer el discurs a la poltrona que està preparada. El polític té dificultats per pujar-hi. Un cop ho aconsegueix, té diferents incidències i interrupcions, cada vegada més surrealistes; en dóna la culpa a l'ajudant i el colpeja cada vegada. Arriba a passar una verge com si fos una processó de Setmana Santa, i aquí el polític es llença per *soleares* i es va posant histèric. L'ajudant ha tombat el pirulí i el polític es pensa que és un cotxe de Fórmula 1. Hi puja i, conduït per l'ajudant, surten d'escena.

ESCENA VIII

Entra un policia per platea i té una certa relació amb el públic. Puja a l'escenari i anuncia que va a fer una escena. Recorda les lliçons de l'acadèmia i practica diferents exercicis davant un mirall, amb una mica d'inexperiència.

Arriba un moment que rep ordres des de fora, que resulta ser un company del cos que li vol fer una broma. El veterà i el novell juguen a fer-se bromes un a l'altre jugant amb l'arma. El veterà proposa un joc que fa posar la pell de gallina a l'altre perquè li pot tocar el rebre. Es gira la truita, i al veterà se li posa la pell de gallina i demana clemència. El novell ho deixa córrer. Però el veterà es recupera i amenaça de portar el joc fins al final.

Hi ha una persecució que es desenvolupa bàsicament al pati de butaques, fins que el novell veu que això no li va i decideix abandonar el cas. L'altre, que es queda sol, decideix muntar-s'ho per la seva banda fent un simulacre.

La seva acció es veu interrompuda per unes veus de nens cantant i per la veu en *off*, que diu que seguidament començarà un concert a càrrec dels petits cantaires de Viena.

ESCENA IX

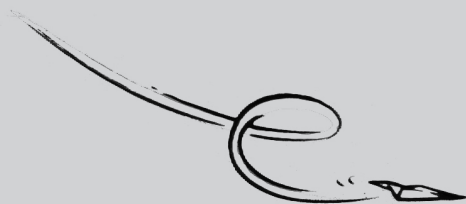
El policia trenca el seu personatge i crida els altres professors. Els tres professors estan en escena i queden desconcertats per les veus dels nens i la veu en *off*. Comencen a entrar ninots, com si fossin els petits cantaires, que ataquen els professors de diverses maneres: mossegant-los, tirant-se'ls a sobre... Els professors se'n desfan com poden.

Els professors entren amb tres ciclostàtics i juguen a anar amb bicicleta. Els converteixen en motos, i d'aquí passen a parodiar un ambient de discoteca: els gots del bar, una barra, l'aglomeració, la incomoditat dels seients, el ball frenètic.

I amb quatre passos de ball donen per acabat el seu curs.

PUNT FINAL

INSÒLIT

INDICIS

El xoc entre dues dimensions és l'origen d'aquesta obra. Per una banda, els personatges solitaris i desarrelats protagonistes del cinema còmic mut americà, en especial els que representen una mena de rodamons —exemplificat de manera representativa pel personatge de Charlot de Charles Chaplin— que es veuen immersos en unes històries imprevistes i en les quals, després d'haver recorregut un munt de peripècies, arriben a un desenllaç feliç i segueixen el seu camí com si no hagués passat res. Per l'altra, el món de luxe i ostentació del cinema de Hollywood, especialment en el seu vessant de musical «americà».

Exalça la capacitat imaginativa del personatge de carrer, que de les coses i les situacions mínimes en sap extreure una poètica inimaginable i imprevisible ajudat pel seu virtuosisme. D'aquí ve que la major part de les escenes es podria dir que comencen en la misèria però arriben a altes cotes de brillantor i encant: com, de les situacions de carrer, podem arribar a la sensació de felicitat.

Una obra de pantomima que no es pot adscriure a cap corrent concret d'investigació corporal, però en la qual es presenta com a molt fàcil el que resulta difícil. El joc de la construcció dels personatges i del que fan sense paraules sembla que surti espontàniament, però en canvi al darrere hi ha moltíssimes hores d'improvisació, d'elaboració i de fixació dels gestos i de les accions. Es podria concloure que està basada en aquella màxima que «per fer molt bé un sol salt mortal perfecte n'has hagut de fer milers de ben fets abans».

L'escenografia amb efectes de llum i color, pensada per Quico Estivill, ajudava de manera increïble a donar la dimensió fantàstica a les escenes i a entrar en el món meravellós a partir també d'una idea que semblava molt simple però que al final resultava esplendorosa.

Insòlit⁶

Pep Cruz Moratones - Joan Cusó Torelló - Joan Faneca Espinós -
Joan Segalés Gallifa

Espectacle sense paraules que consta d'una presentació, 11 escenes, 1 comiat i 1 salutació.

3 actors representen diversos personatges de carrer.

Escenografia de plafons negres amb efectes lluminosos en transparència.

PRESENTACIÓ

A manera de presentació de l'espectacle, tres personatges amb maletes i barrets evolucionen per l'escena repetint una sèrie de moviments senzills, com ara saludar amb el barret, deixar la maleta a terra, tornar-la a agafar... Una petita confusió es crea a partir d'un d'aquests moviments.

Els tres personatges van descoordinats fins al moment en què aconseguen posar-se d'acord i col·locar les maletes al centre de l'escena. Al mateix temps que saluden, s'encenen en les maletes unes lletres que formen la paraula INSÒLIT.

ESCENA I (*Suprimida després d'algunes funcions*)

Apareix un turista fumant, que tira la cigarreta a terra i pica de mans. Entren dos mossos, i un d'ells s'avança a l'altre per anar a recollir les maletes. Quan les maletes estan en escena, el turista llença una moneda a l'aire i se'n va. El mosso que no havia fet res recull la propina i es disposa a agafar les maletes. L'altre, després de reclamar-li la moneda, comença a molestar-lo tirant-li ara les maletes, ara la gorra, per terra amb un bastó.

De tant en tant, el turista entra per increpar els mossos i tira una burilla a terra abans de marxar. Els mossos segueixen en conflicte, l'un intentant carregar les maletes i l'altre impedit-hi. Finalment, quan sembla que tot acaba bé, el del bastó saluda l'altre amb la gorra i a aquest darrer, intentant saludar-lo també,

6 Obra estrenada el 26 de maig de 1989 al Teatro de la Villa de Ejea de los Caballeros. Interpretada per Joan Cusó, Joan Faneca i Joan Segalés.

li cauen totes les maletes. El del bastó fuig rient i l'altre, desconsolat, va a seure sobre una de les maletes, però en l'últim moment, i entrant per l'altre costat de l'escena, el del bastó les aparta i el fa caure a terra.

ESCENA II

En escena, un personatge pobre amb caixa que es dedica a recollir burilles de terra. N'encén una, fuma una mica, l'apaga, la llença, la recull novament com si es tractés d'una nova burilla, i inspeccionant el terra se'n va.

Entra un personatge amb un barret, del qual li penja pel davant un ocell de paper que fa voleiar tot content amb un moviment continuat del cap. S'adona del terra ple de burilles. En recull unes quantes, però es veu interromput per l'entrada del pobre d'abans que recull burilles. A partir d'aquest moment, el qui porta l'ocell de paper despista el competidor, utilitzant l'enginy per tal d'aconseguir al màxim nombre de burilles possible, les de terra i les de dins la caixa del pobre. En un moment donat, aquest, davant l'evidència dels fets, li aixafa l'ocell de paper.

Apareix un senyor fumant un cigar. Els altres dos li segueixen àvidament qualsevol moviment, i ho converteixen en una persecució. Fora d'escena, els personatges s'esbatussen. Entren tots tres simultàniament: el senyor sense el cigar i amb la caixa per barret, el pobre amb el barret del senyor i el de l'ocell de paper cofoi amb el cigar. Els dos primers se'n van i quan el darrer va a fumar-se el cigar li peta a les mans. Primer, riu de compromís i, després, arrenca a plorar.

ESCENA III

Entra un executiu amb maletí que simula l'entrada d'un metro a l'estació. Entra un altre personatge amb una barra llarga i dreta a la mà que va dins un vagó i frena. El del maletí entra al vagó i, volent agafar-se a la barra, destorba insistentment l'altre fins que el fa fora de la barra. En aquest moment entra un pidolaire amb un violí. El metro arrenca i els tres personatges es mouen segons els moviments del metro. El del violí toca una peça curta per aconseguir diners, però els altres se'n desenten i l'esquiven diverses vegades. L'executiu i l'altre li agafen el violí, simulen que el saben tocar molt bé i baixen a la parada següent.

El pidolaire es queda sol i simula l'arrencada i moviments del metro. Comprova com s'ho han fet per tocar tan bé el violí i descobreix que passant l'arquet pel cap i la resta del cos sona de meravella. S'engresca i comença a ballar tocant-se amb l'arquet. En una sotragada entra pel costat un *punky* amb un radiocasset engegat.

Els dos segueixen la música a la seva manera fins que el *punky* l'apaga i llavors l'altre veu que la música provenia de l'aparell. Frena el metro i el *punky* se'n va.

El del violí s'ha quedat parat. El metro arrenca i ell va d'un costat a l'altre amb les sotragades, fins que s'adona que realment no hi ha metro, sinó que ha desaparegut. Entre els llums dels focus i els efectes de l'escenografia li van jugant la mala passada de canviar-li l'espai. Li agafa por i toca el violí tremolant. Es fa fosc.

ESCENA IV

El pidolaire de l'escena anterior està dormint i roncant en un banc. Es desperta i es grata tot el cos. S'eixoriveix i es disposa a enfrontar un nou dia. Es posa un drap com a tovalló i esmorza de l'olor que li fan les sabates. Agafa el violí, que, en començar a sonar, fa aparèixer unes plantes en l'escenografia.

Entra un escombriaire que el saluda. El violinista se'n va. L'escombriaire, seguint la melodia del violí, escombra de manera original un munt de fulles seques fins que descobreix una «pepona» (una nina gran) mig penjada al banc. L'asseu, l'escombra i inicia, tot jugant, una mena de festeig. Amb les fulles fa un ram i li declara el seu amor. Per un racó ha entrat un altre escombriaire que mira l'escena i, per l'altra banda, entra un rodamón arrossegant un cubell d'escombraries. Aquest deixa tot el que porta dins el cubell i ho canvia per la «pepona», que posa dins el cubell. El primer escombriaire queda decebut. Però el segon intenta convèncer-lo de jugar a enamorats disfressant-se de noia. Finalment ho aconsegueix. Fa entrar màgicament una lluna, flors i música. Tots dos inicien una paròdia de declaració amorosa que es converteix en una tragèdia perquè s'escanyen mútuament. En aquest moment, peta la lluna i l'espai es converteix de cop en un carrer amb escrostonats a les parets.

ESCENA V

Entra un personatge arrossegant un bagul que es disputa per força amb un gos, fins que el treu fora amb un cop de peu. Es gira l'americana i es converteix en un artista ambulat. Crida clientela amb una campaneta i apareix un espectador amb el paraigua obert. L'artista treu dues gàbies amb ocellets de paper i actua tot fent-los xiular. És interromput contínuament per un altre ocellet que porta a la butxaca, fins que l'esclafa amb una mà i el treu de la butxaca. L'espectador reacciona davant aquest fet i demana el manyoc de paper; resulta ser el mateix personatge que a la tercera escena havia esclafat l'ocellet del barret. Tots dos surten corrents quan sona una botzina d'autobús que s'acosta.

ESCENA VI

Un autobús miniatura travessa l'escena. Entra corrent un personatge amb un senyal de parada d'autobús que veu com se li escapa. Deixa el senyal i mostra el seu amoïnament, fins que comença a riure's d'ell mateix i de la pressa. Això provoca que comenci a jugar amb la maleta, el barret i el paraigua, i es converteix en un que va en barca. Quan entra una altra persona a buscar l'autobús, l'altre no para fins que aconseguen que entri en el joc d'anar en barca.

Poc després entra un altre personatge, que primer s'estranya del que estan fent, però, quan els altres dissimulant surten d'escena, ell també juga a fer que és dins l'aigua. Els altres tornen i tots tres juguen a ser dins l'aigua, fins que es converteix en una coreografia d'estils de nedar. S'esquitxen, fan veure que s'ofeguen, entra una tela que simula el mar i per on treuen el cap, passa l'autobús convertit en peix i després un vaixell que s'emporta els tres personatges.

ESCENA VII

En escena, una taula amb roba. Entra un venedor que acaba de muntar la parada. Posa un cartell de rebaixes i immediatament ha de fugir perquè se sent el soroll d'una multitud que s'acosta. Entren dues senyores que, més o menys a càmera lenta, comencen una disputa per aconseguir una peça concreta de roba. En un moment donat de la baralla, treuen del munt de roba un cap arrencat de dona. Llavors entra una altra senyora, que s'endú la peça disputada i el cap. A partir d'aquí, les dues dones s'emporten tota la roba que queda, desmunten la parada i arrenquen el vestit del venedor, que acabava d'aparèixer. Es queda en roba interior, amb la maleta i el cartell de rebaixes, en escena. Fosc.

ESCENA VIII

Entra un personatge en roba interior, barret, maleta i paraigua, badallant al so de la música. Per l'altre costat apareix un matalàs lliscant, de darrere del qual sortirà un altre personatge també en roba interior i badallant. Els dos van badallant i fent els mateixos moviments amb relació al matalàs, sense adonar-se l'un de l'altre, fins que resolen dormir a banda i banda del matalàs en vertical. Es descobreixen mútuament i decideixen compartir-lo. Fosc.

ESCENA IX

Un cubell d'escombraries en escena. Entra un personatge tossint que el descobreix i comença a remenar per dins fins que en treu un barret i se'l posa.

Entra un altre personatge mirant al cel i també descobreix el cubell, d'on treu un paraigua. El cubell s'obre a poc a poc. Dins hi ha un altre personatge que utilitza el cubell com a habitatge. Té un plat a la mà i n'espolsa les escorrialles.

Els tres comencen a prendre's els tres objectes de les mans (paraigua, plat i barret) com si els descobrissin amb sorpresa i admiració. Aquest joc derivarà en un exercici de malabarisme i coreografia al so de la música, fins que el del cubell torna dins i els altres li tornen el barret i el paraigua que li havien pres.

ESCENA X

Un personatge va a travessar l'escena i una música el detura. Busca una cadira per seure, no la troba i surt a buscar-la. Un segon i un tercer personatges fan la mateixa acció.

Entren tots tres agafats de la cintura empenyent tres cadires; fan una volta fins que cada un agafa una cadira i es col·loquen de costat fins a seure-hi. Els tres fan l'acció de veure una pel·lícula que fa riure, però dos d'ells no ho veuen bé i es van acostant al del mig fins que se li posen al davant. Llavors es van apartant l'un a l'altre i no paren d'empipar-se. Quan ja estan ben empipats, comencen a barallar-se amb cops de puny, de colzes, de peu i amb el que poden, però sense força. És una baralla lenta, mecànica, insulsa i repetitiva. Van fent i s'emporten les cadires d'escena barallant-se.

Tornen a entrar tots tres, un darrere l'altre, i en arribar al mig es desplomen a terra. Fosc.

ESCENA XI

A les fosques encara, se senten roncs dels tres personatges, que estan estirats a terra, i així s'encenen els llums. Sembla que es barallin en somnis. Es desperten pels sorolls que fan ells mateixos.

S'aixequen de terra, s'espolsen la roba i veuen que a terra hi ha crispetes i papiers de l'escena anterior. Fan veure que es disposen a recollir-ho, però se'n van. Es veuen obligats a tornar perquè, de diferents maneres, els arriba un davantal a cadascun. Se'ls posen l'un a l'altre i llavors apareixen amb tres escombres. Al ritme de la música van passant l'escombra per l'escena fins a sortir.

COMIAT

Entren a escena les tres maletes amb els paraigües i barrets a sobre, corresponents als tres personatges prototipus de l'espectacle. Llavors entren els tres actors que s'acomiaden entre ells, intercanviant-se els objectes com a record.

S'acomiaden igualment del públic que els ha estat acompanyant.

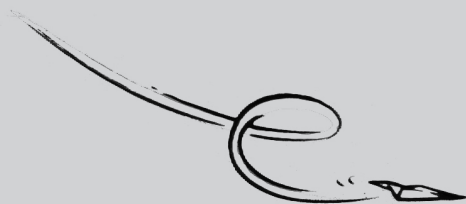
Quan estan a punt de sortir se senten uns bruels que els fan astorar, però introdueixen una música que els fa reaccionar i sortir d'escena.

SALUTACIÓ

Entren d'un en un i es van traient la roba que porten a sobre, deixant al descobert un vestit de vedettes i tot fent una desfilada que serveix de salutació final. Al mateix instant, s'encenen tots els efectes de llum que havien aparegut separats en les diferents escenes, i es descobreix que tots els plafons negres queden en multicolor.

PUNT FINAL

PSSSH!

INDICIS

En aquesta obra torna a tractar-se una temàtica social. D'entrada, es pretenia portar a escena una certa crítica sobre el funcionament de la Seguretat Social, amb els seus errors i mancances. Però la idea inicial va derivar cap al món hospitalari, que ens nodria de molts més personatges i situacions directes i reconegudes o viscudes per la majoria de la gent. Ens situem en el terreny de la paròdia, però en aquest cas molt més fina, allunyada de la farsa popular o de la possible astracanada.

El director va fer el propòsit d'allunyar-se de la virtuositat tècnica dels actors per posar-los més al servei de les situacions quotidianes i de la relació entre els personatges, més ben dit, de les situacions ridícules i segons com mesquines que es poden mostrar en un moment tan delicat i crític com resulta l'estada en un hospital.

Els cirurgians, els metges, les infermeres i altre personal del sector rep la pitjor part, a causa de la importància que se'ls dóna, però que ben sovint no compleix les expectatives i la confiança dipositada en ells.

Entronca amb una temàtica molt antiga de crítica al món mèdic, ja tractat en les comèdies més antigues i que va tenir un exponent excel·lent en Molière.

Es pot destacar l'elegància en la presentació escènica, accentuada especialment en el vestuari i l'escenografia estilitzada que donava joc i emmarcava de manera excel·lent els diferents ambients, ajudada òbviament de la il·luminació.

Psssh! ⁷

Pep Cruz Moratones - Joan Cusó Torelló - Joan Faneca Espinós -
Joan Segalés Gallifa

Pantomima en un acte, amb una introducció, nou escenes, tres enllaços, una sortida i un atxim final.

26 personatges, interpretats per tres actors.

INTRODUCCIÓ

Entra un personatge (A) abrigat i amb bufanda fent un gran esternut. Darrere seu n'entra un altre (B), abrigat i amb bufanda, que esternuda a la cara d'A i es posa al seu costat. B eixuga els esquixos de la cara d'A. Tot seguit entra un tercer personatge (C), abrigat i amb bufanda, que també esternuda i es posa al costat de B i el desplaça.

Tots tres es miren el barret de B. Aquest es treu el barret i C agafa un xiclet que havia sortit de la seva boca i s'havia enganxat al barret de B.

A fa un esternut, B un altre i C un altre. A fa dos esternuts, B també i C també. A té un atac d'esternuts, B també i C també, que es queda esternudant sol. Els altres dos se'l miren.

A fa un gran esternut que provoca la separació de tots tres i es descobreix que estan embolicats amb la mateixa bufanda. Això fa que quan un estira els altres dos s'exclamin perquè se senten escanyats.

B està a punt de fer un esternut, però els altres dos l'hi aturen posant-li el dit sota el nas.

A està a punt d'esternudar i s'acosta a B, que tem l'esternut, però és C qui li esternuda al clatell. B dóna una empenta a C i això provoca que l'escanyi. A esternuda finalment i estira B, que estira C i s'exclamen.

⁷ Obra estrenada el 9 de maig de 1992 a l'Auditori Municipal d'Albacete. Interpretada per Joan Cusó, Joan Faneca i Joan Segalés.

Torna a passar. A esternuda per tercera vegada però cap a B, i C s'exclama com si l'haguessin estirat. C torna a excusar-se per haver fallat.

B agafa impuls per esternudar, però és tan gran que desapareix pel mig d'un paravent estirant els altres dos cap al centre de l'escenari. Tots dos esternuden de cop, i de l'embranchida s'escanyen mútuament. En girar-se comproven que B no hi és. S'acosten resseguint la bufanda i comproven que realment no hi és. Volen sortir corrent en direcció contrària, però es tornen a escanyar. A agafa impuls per esternudar caminant endarrere i sortint fora d'escena, però és C qui esternuda i surt d'escena per l'altre costat, escanya A i el fa entrar a escena una altra vegada.

A, recollint la bufanda, comprova que C ha desaparegut, la llença fora d'escena i riu de com han desaparegut els altres. Amb una gran estrebada és tibet fora d'escena també.

ESCENA I. ENTRADA ASCENSORS

Apareix una paret de fons blava i davant d'aquesta paret hi ha com una gran vidriera on hi ha incorporades tres portes d'ascensors. Cap endavant, equidistants i paral·leles a la vidriera, hi ha tres vidrieres més a banda i banda que simulen continuar fora d'escena. L'acció es desenvolupa en el corredor que hi ha entre la paret de fons i la vidriera, i també dins els ascensors.

Entra un vell amb un pal amb rodes del gota a gota que pitja botons per cridar els ascensors. Arriba tard al primer que se li obre. Quan va a entrar a un altre, entra un metge amb una xeringa que l'empeny i el deixa fora. El metge puja amunt i, quan es para l'ascensor, es clava la xeringa a la barbata. Surt de l'ascensor i marxa d'escena.

Entren el vell i un pare amb un ós de peluix i una planta immensos. S'obre l'ascensor del mig, els dos hi entren a empentes. Pugen amunt. El vell es baralla amb la planta.

Quan es para l'ascensor i en baixa el pare, que surt d'escena, el vell s'ha quedat amb una fulla de la planta al cap i continua barallant-s'hi. S'adona que només és una fulla i surt de l'ascensor i d'escena en direcció on ha marxat el pare per retornar-li la fulla.

Entra un nen amb un globus que juga a pitjar els botons dels ascensors, obrint i tancant les portes. Quan es decideix a entrar a un ascensor, se li ajunta un altre nen i tots dos hi pugen. Quan són dins, juguen i salten tan fort que fan saltar l'alarma i s'obre la porta.

Entra un senyor amb el braç i la cama enguixats que renya els nens i para l'alarma de l'ascensor. Com que els nens se'n van, el senyor es dirigeix a un ascensor obert. Hi entra i darrere seu, els dos nens. Dintre l'ascensor fan un joc amb el barret i les mans, fins que el senyor, ben atabalat, surt de l'ascensor i se'n va d'escena.

Els nens l'han seguit imitant els seus moviments. Un dels nens treu un arc i dispara una fletxa en direcció on ha marxat el senyor. L'altre també en dispara una. Es queden parats i després fugen corrent en veure el que ha passat.

Entra una infermera amb la fletxa clavada al cap i persegueix els nens. En veure que aquests han marxat, amb esforços es treu la fletxa, però just en aquest moment ha entrat el nen del globus i el fa petar. Això provoca que la infermera es torni a clavar la fletxa amb l'ensurt. Vol perseguir el nen però s'escapa. Es torna a treure la fletxa i se la guarda. Crida un ascensor i en obrir-se la porta d'un altre hi entra. Darrere seu hi entra un ATS que porta un cubell amb un braç dins. Quan pugen amunt, la infermera creu que l'ATS li toca el cul i es fa il·lusions coquetes. Es para l'ascensor.

La infermera en surt i veu un possible pretendent. Obre els braços per abraçar-lo.

Entra un cirurgià que va de pressa amb els braços oberts. Passa de llarg la infermera i agafa el braç que porta l'ATS renyant-lo per arribar tard. Torna a passar per davant la infermera i li fa un senyal de menyspreu. L'ATS i el cirurgià surten d'escena. La infermera descobreix que era el braç per trasplantar el que li havia tocat el cul, i desesperada es torna a clavar la fletxa i surt d'escena.

Entra un senyor ploramiques que s'enrampa a cada botó que pitja i es va traient mocadors de paper per eixugar-se. Quan va per pitjar el tercer, entra un vell que pitja el botó sense problema i entra. El ploramiques també entra i quan pitja el botó torna a enrampar-se. Va llençant els mocadors de paper dins l'orinal que porta el vell. Aquest se'n queixa obrint els braços i l'altre, mal interpretant-lo, l'abraça. Quan desfan l'abraçada, sense voler s'intercanvien l'orinal

pel barret. El vell desfà l'embolic i surt de l'ascensor seguit pel ploramiques, que se n'acomiaada palplantat davant la porta.

Entra un metge que en veure el ploramiques amb el barret a la mà li tira un medicament i el fa fora d'escena. El metge veu el vell amb l'orinal i també li tira un medicament i li dóna una empenta. El metge entra a l'ascensor del mig, i darrere seu el vell, que li fa petons a les mans, a la bata i a la cara com si fos el seu salvador. Aprofita per autovisitar-se utilitzant el metge, però quan descobreix que li fa mal el fetge, refusa al metge, li torna el medicament que li havia donat i marxa enfadat.

El metge es queda parat, però just llavors veu que per l'altra banda està entrant un netejavidres embriac i bevent. El metge el vol increpar, però l'altre el fa fora. Va netejant vidres de passada. Quan vol netejar els de la porta, aquesta se li obre i es troba dins l'ascensor. Li torna a passar el mateix. A la tercera vegada, deixa de fregar i es decideix a beure i a ballar, i passant dels vidres se'n va ballant.

Entra un senyor amb un ull tapat amb bena i esparadrap que vol pujar a un ascensor, però la porta no acaba de funcionar prou bé i en tancar-se li enganxen l'ull bo. Se'n va d'escena.

Entra el personatge A de la primera escena amb la bufanda, esternudant i pitjant els botons dels ascensors. Darrere seu i enganxat a la bufanda entra C fent el mateix, i darrere seu B, també igual. Quan tots tres estan cadascú davant un ascensor i pitjant el botó s'obre la porta, fan un esternut i queden escanyats per la bufanda.

ESCENA II. L'ULL TAPAT

Un pacient que entra amb un ull tapat per un apòsit és eludit i increpat per diferents metges (un que se'n va a jugar a tennis, un altre a esquiar, un altre que va de pas).

Dos metges que entren dialogant, sense que se senti el so i seguint el ritme de la música de fons, fan com si no el veiessin mentre ell intenta cridar-los l'atenció. Els metges arriben a estripar-li el sobre que porta amb els informes.

El pacient s'enfurisma, traspassa l'acció d'escanyar un metge fent-ho a un pal del gota a gota. Com que fa soroll, els metges l'increpen. El pacient arriba a estirar-se

a terra per fer que l'atenguin, però veient que no hi ha manera decideix marxar. En aquest moment un metge, sense deixar de dialogar amb l'altre, el fa seure en una cadira. Li treu la gorra, li arrenca l'apòsit, li embena l'ull —sense adonar-se que els hi embena tots dos— i li dóna una recepta. Torna a entrar el metge amb un munt de medicaments que deixa sobre la falda del pacient, que no veu res.

El metge tanca els llums i el pacient queda sol i abandonat, demanant socors.

ESCENA III. ELS NENS

S'obre el paravent i es veu un nen davant de tres cadires arreglerades jugant amb cromos. En girar-se es veu que porta bràquets a les dents. Va imitant figures dels cromos. N'entra un altre, que també porta uns bràquets i també imita figures de cromos. Tots dos juguen i es disposen a canviar-se cromos, reproduint imatges dels cromos.

Entra la infermera amb la fletxa enganxada al front —tal com havia sortit a l'escena dels ascensors. Se la desenganxa i la llença a terra. Descobreix els nens i es dirigeix enfadada cap a ells. Els fa callar, tot i que no parlaven, amb un «pssssh!» enèrgic.

Comença un joc amb el «pssssh!» de tots tres, on del silenci inicial dels nens passaran a fer un cúmulo de sorolls amb les mans, els peus i les cadires. La infermera es va irritant progressivament i, a més a més, li vindran ganes de pixar de tant sentir i fer «pssssh!». Els nens ho descobreixen i encara hi insisteixen més. La infermera, atabalada i constreta per l'atac de pixera, torna a agafar la fletxa que havia llençat i se la clava al front, i tot seguit surt urgentment d'escena.

Els nens queden contents i celebren la seva victòria amb cops de mans. Aquests cops es converteixen en un joc on un més espavilat pica a la cara de l'altre. Aquest, després d'haver rebut tres cops, li dóna una puntada als genitals a l'altre que el fa doblegar i enceta una persecució.

Enmig de la persecució entra una nena amb bràquets a les dents i una nina, que fa que tots dos parin de córrer de cop. Els nens escarneixen la nena. Però, quan la nena comença a jugar amb la nina, tots tres s'incorporen al mateix joc de la descoberta dels sexes i que els portarà també a jugar a metges. L'evolució els porta a fer que la nena es faci l'embarassada i els dos nens, per treure's la culpabilitat de sobre, assenyalin algú del públic com a culpable de l'acció i se'n

vagin. Resta la nena, que mira a banda i banda i se sent abandonada. Assenyala un del públic com si el culpés, es treu el ninot de la panxa i fent-li un gest de menyspreu se'n va.

ESCENA IV. PRIMERA OPERACIÓ

Un metge operant un pacient instal·lat en una taula d'operacions. El metge segueix les instruccions d'un llibre i mira a banda i banda com si faltés algú.

Entra una infermera arreglant-se la roba i es disposa a ocupar el seu lloc. Eixuga el suor del metge cada vegada que aquest l'hi demana.

Sona una sirena. El metge i la infermera deixen la feina i es disposen a esmorzar. El metge engega una ràdio, en la qual sona una música romàntica, s'asseu a la taula d'operacions amb la infermera i obre la farmaciola on hi ha el menjar. El metge està pel menjar. La infermera vol seduir el metge, però en veure que aquest la ignora es posa a plorar.

El metge intenta consolar-la. Es comença a provocar un gran equívoc a partir del fet que apareixen entremig les mans del pacient, que està mig despert de l'anestèsia. El que la infermera interpreta com a carícies el metge ho fa com a destorbs. El metge i la infermera es veuen interromputs perquè torna a sonar la sirena i han de tornar a la feina. Apaguen la ràdio, recullen la farmaciola, arreglen la roba del pacient i es disposen a continuar l'operació. El pacient s'incorpora una mica. El metge ho veu i el fa adormir ensenyant-li la sensacional cara de la infermera.

ESCENA V. METGE I VELL

Es tanca el paravent i per les cortinetes surt el cirurgià que estava operant. Surt a fer una cigarreta, però al·lucina amb les seves mans tan professionals, de manera que comença a petonejar-les i, entrant en deliri, es petoneja tot ell. El frenesí el porta a fumar-se la cigarreta per relaxar-se. Un vell que ha presenciat part del seu entusiasme, sense que se n'adonés el cirurgià, en veure la cigarreta comença a tossir per fer que el metge plegui de fumar. El cirurgià finalment cedeix i llença la cigarreta a terra. Llavors el vell ho aprofita i la recull per fumar-se-la ell.

ESCENA VI. ELS VELLS

Tres vells es veuen obligats a compartir un mateix llit en una habitació d'hospital. Primer es crea un conflicte quan cada un vol tenir els seus objectes personals

en llocs concrets i els altres els desplacen. Això provoca una roda de desplaçament de persones i objectes al mateix temps que s'increpen mútuament perquè un toca els objectes de l'altre. Finalment cadascú aplega els seus objectes a les mans i tots tres s'asseuen al llit per ocupar-lo. Per tal de fer fora els altres, comencen a prendre's els objectes de les mans i els tiren a terra. Tots tres marxen del llit, i per provocar més llencen els objectes dels altres fora de l'habitació fins que arriben a amenaçar-se amb una espardenya a la mà cada un. Un d'ells apaga el llum. Comença una persecució a les fosques, amb les espardenyas alçades, mirant de pegar als altres guiant-se per les fresses que fan en moure's. Com que tots tres reben unes quantes plantofades, el que havia apagat el llum el torna a encendre i convoca un conciliàbul per tal d'arribar a un acord.

Després d'una lleugera discussió, es posen d'acord i fan una roda de torns per dormir al llit. Sobre aquesta acció es va fonent la llum.

PAS DE LA INFERMERA AMB NIU

Entra la infermera empenyent un niu de nadons amb una criatura per davant del paravent. La criatura riu i la infermera li fa monades. Es para per treure's la mascareta, i la criatura es posa a bramar. La infermera se sent culpable per haver-li ensenyat les seves dents i surt corrent posant-se la mascareta.

ESCENA VII. LA SALA DE NADONS

S'ha obert el paravent i torna a entrar la infermera amb el niu. Seu en una cadira i llegeix una revista, mentre dóna el biberó al nen.

Pel passadís de darrere la vidriera entra un pare amb una planta i un osset de peluix enorme que està molt content de trobar la criatura i de veure-la tan maca. Veu que la infermera bada posant en perill que caigui la cubeta on hi ha el bebè i es desmaia rere la vidriera.

La infermera veu que s'ha acabat el biberó i surt d'escena per anar a buscar-ne un altre.

Entra el netejavidres embriac disposat a netejar la gran vidriera. Descobreix la criatura en el niu i s'esgarrifa de tant lletja que és. Va fent monades amb la criatura i sense voler va desmanegant el carret del niu. Apareix el pare per darrere la vidriera i veient el desastre torna a desmaiar-se.

El netejavidres intenta muntar el carret, i per fer-ho deixa el nen sobre la galleda. El pare torna a aparèixer i es torna a desmaiar.

El netejavidres no acaba de poder arreglar el carret, mentre sent que el nen plora i li endolla una petaca perquè calli. El pare apareix i torna a desmaiar-se. El netejavidres decideix marxar per una de les portes del fons, jugant a fer que s'obre i no s'obre. S'aixeca el pare, el netejavidres li neteja les ulleres i el pare el fa fora. El pare entra, deixa l'osset al niu, agafa el bebè en braços, que es posa a plorar, i se l'endú.

Torna la infermera llegint la revista i seu a la cadira. Va a posar el biberó a la boca del nen sense mirar-lo i no la troba. En aixecar el cap de la revista i veure l'osset i tot desmanegat es desmaia, i cau amb el cap dins la galleda que s'havia deixat el netejavidres.

PAS DE LA INFERMERA A QUIRÒFAN

Entra la infermera per davant el paravent arreglant-se el vestit i la perruca, i amb la safata de benes en una mà veu algú fora. El fa callar i surt corrent per renyar-lo però torna a entrar de cop amb una fletxa al front. Se la treu i la llença per sobre el paravent, renyant el de fora furiosa.

Es torna a arreglar pensant que veurà el metge i entra per les cortinetes del paravent.

ESCENA VIII. SEGONA OPERACIÓ

Es veu el metge operant sobre la taula de quiròfan i la infermera intentant treure la fletxa que s'ha clavat al cap del pacient. Finalment ho aconsegueix, però dóna una empenta al metge, que se n'exclama, i la infermera dissimula guardant la fletxa sota la taula.

Entra un altre metge i s'espera al costat de l'altre. Quan el primer acaba la feina, es mostra molt satisfet de la tasca feta i es retira a un costat, deixant que l'altre metge cusi el que ell ha obert.

El segon metge comença a cosir i al mateix temps cantusseja una cançó. L'altre metge i la infermera es queden parats. El cosidor torna a cantar, aquesta vegada més fort. El metge l'interromp. Sembla que vulgui increpar-lo per cantar, però en realitat corregeix els desafinaments que ha fet cantant.

S'inicia un joc entre el cosidor, que no s'adona dels seus desafinaments, i el metge, que intenta corregir-lo. Es converteix en una discussió que va augmentant de volum a mesura que no es posen d'acord, i que es veu potenciada per l'intent de la infermera de voler intervenir però que és bandejada una vegada i una altra. Sobre la discussió es posa el tema musical i es fon la llum.

ESCENA IX. INJECCIÓ MELODRAMÀTICA

Es veu la infermera escrivint alguna cosa en un full. Entra el metge amb les eines per posar una injecció. Davant la cara de bleda que li fa la infermera, li diu que faci entrar el darrer client que queda. La infermera es dirigeix a la porta i el fa entrar. És el ploramiques, que entra plorant i amb poques ganes de ser punxat.

El ploramiques fa el possible perquè no arribi mai l'hora de posar-li la injecció. Això va enervant el metge i, per contra, entendent la infermera, que arriba a oferir-se per rebre la injecció. Finalment, quan sembla que el metge ha aconseguit clavar la xeringa al pacient, resulta que sense voler l'ha clavada a la infermera, que amb uns quants espeternecs cau morta a terra. El metge s'adona que s'ha equivocat i el pacient li fa un gran gest d'inculpació.

PAS DE METGE AMB LA MORTA

Veiem el metge intentant carregar la infermera embolicada amb un llençol per emportar-se-la. Té les seves dificultats i peripècies. Diu «pssssh!» al públic i se'n va.

ESCENA X. SORTIDA D'ASCENSORS

Entra el vell amb el pal del gota a gota i es dirigeix a una porta oberta, però se li tanca davant els nassos. Ho intenta amb una altra i li passa el mateix.

Entra tentinejant el pare amb el bebè. Pitja els botons per cridar l'ascensor. El vell li passa per la cara la fulla que s'havia quedat abans i li dona. El pare, enfonsat, entra dins un ascensor i se'n va avall.

El vell entra dins un altre ascensor però es deixa el gota a gota fora i se li enganxa el tub a la porta. Fa esforços desesperats per recuperar-lo, però la porta no s'obre. Entra un nen que li desenganxa el tub i el vell cau avall.

El nen aprofita el pal per fer-lo servir de patinet i fer una volta. Entra dins un ascensor i se'n va avall.

Entra l'altre nen amb l'arc i una fletxa que dispara. En veure que ha tocat algú entra a un ascensor i se'n va avall.

Torna a aparèixer per un altre ascensor, i en sortir-ne li ve una fletxa. Quan es gira per mirar d'on ve, li cau una pluja de fletxes a sobre. Se'n va rabent per l'altre ascensor.

Entra el metge de la injecció amb un farcell que vol ser la infermera que ha mort. No se li obre cap porta dels ascensors. De cop se li apareix la infermera en un ascensor.

Apareix el ploramiques per darrere i li fa un ensurt. Li torna a fer el gest d'inculpació, i el metge li demana silenci. Cadascú entra en un ascensor, però encara en tornen a sortir per fer-se el mateix gest mútuament i se'n van avall.

Entra la nena amb la nina en braços i pitja botons dels ascensors. Avança cap al públic i llença un petó al que abans havia culpant d'embarassar-la. Se'n va avall dins un ascensor.

Puja l'ATS per un ascensor i en agafar la cubeta es deixa el braç a terra. Surt, recull les fletxes que havien quedat per terra i les llença fora. Quan torna a agafar la cubeta s'adona que no hi ha el braç i que està foradada. Posa el seu braç pel forat de sota, al mateix temps que entra el cirurgià, que agafa el braç creient-se que és el que s'ha de trasplantar i s'emporta l'ATS fora.

Entra el vell de les dents postisses, que vol pitjar el botó de l'ascensor, però com que li tremola la mà no pot.

Finalment entra en un altre que s'obre sol, però veient que tampoc pot pitjar el botó de dins surt per demanar ajut.

Entra el netejavidres i ve en auxili del vell, però com que va ben trompa tampoc encerta el botó. Tots dos demanen ajut al de l'ull tapat, que entra amb el munt de medicaments. Quan aquest pitja el botó de dins la porta li torna a enganxar l'ull bo. Els altres dos baixen en l'ascensor.

El de l'ull tapat aconsegueix que se li obri un porta d'ascensor. Quan entra dins i deixa el munt de medicaments a terra, veu que li han caigut algunes capsos fora

i quan surt per recollir-les se li tanca la porta i els medicaments se li'n van avall. Aconsegueix entrar en un ascensor però no li funciona bé fins que cau de cop.

ATXIM FINAL

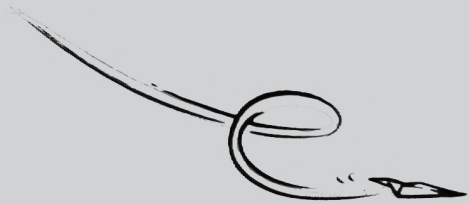
Per un ascensor apareix C. Saluda, fa un esternut i torna a desaparèixer. Per l'ascensor de l'altra punta apareix A. Saluda, fa un esternut i torna a desaparèixer.

Apareixen A, B i C cadascú per un ascensor. En obrir-se les portes, A, B i C fan un esternut i surten corrent endavant per l'impuls, però queden frenats per un gran vidre imaginari. Llavors se sent una gran trencadissa de vidres que fa que els tres retrocedeixin fins a quedar encongits i junts.

Quan es torna a encendre el llum els tres fan un esternut i es veu que tornen a quedar lligats per la bufanda que abans estava separada.

PUNT FINAL

GAGMANIA

INDICIS

Obra sorgida de l'interès per mostrar els mecanismes que hem utilitzat i hem après per fer comicitat en el teatre. Del plantejament de fer una conferència amb exemples, vam passar a presentar dos còmics que realitzen esquetxos en els quals es tracten diferents mètodes i temàtiques per arribar a fer riure. A la vegada, serveix d'homenatge als còmics propers i llunyans que ens han fet riure o ens han influït en la nostra manera de fer teatre (germans Marx, Charles Chaplin, Buster Keaton, Harold Lloyd, Tortell Poltrona, Charlie Rivel, Pepe Rubianes, Tricycle, Mary Santpere, Jacques Tati, germans Colombaioni...).

El punt de partida i d'inspiració el trobem en el vídeo *Comèdia visual*, interpretat per Rowan Atkinson, en el qual es planteja un repàs a les eines i la presentació de l'actor còmic a través de diversos exemples extrets de pel·lícules i de gags televisius, i d'altres que ell mateix representa.*

En la nostra posada en escena es poden rastrejar algunes referències a aquest documental.

Primer vam escriure el text de la conferència i els exemples que volíem tractar. Però després, amb la incorporació del director, Pep Cruz, tot plegat va fer un gir de gairebé 360 graus. La improvisació i el joc van tenir un paper fonamental. També vam incorporar la paraula com a element de joc i comunicació, per primera vegada d'una manera més extensa.

Tornàvem a acostar-nos al personatge del pallaso en el teatre, però en aquest cas donant-li moltes més dimensions en interpretar situacions molt diferents. Resulta un exercici afectuós a la vegada que amb certa ironia sobre el mateix ofici de fer riure, sense una orientació clara pel que fa al virtuosisme gestual, però que hi és present contínuament.

* *Laughing Matters, Visual Comedy*. Tiger Television for the BBC, en associació amb Showtime Network Inc. USA i TV3 New Zealand. MCMXCII (1992). Interpretada per Rowan Atkinson i dirigida per David Hinton.

Gagmania ⁸

Pep Cruz Moratones - Joan Faneca Espinós - Joan Segalés Gallifa

Pantomimes i pallassades en un acte i setze escenes.

Personatges: F
                          S

ESPAI: l'acció se situa en una biblioteca simulada on la prestatgeria central, dedicada a l'humor, disposa de dues portes, d'alçada reduïda, que s'obren cap a les dues bandes. Hi ha recolzada una escala de mà. També hi ha dues prestatgeries més, una a cada banda, una dedicada a la literatura i l'altra a la història.

ESCENA I. S'HA ACABAT!

F entra per la porta amb un vestit de coloraines de pallaso.

F. S'ha acabat!

Torna a marxar per la mateixa porta i es fa el fosc. Després d'uns segons d'espera torna a entrar.

F. Encara són aquí? S'ha acabat. Avui no hi ha espectacle. *(Surt per un costat i entra un bagul, li cau el barret a sobre tres vegades fins que se l'aguanta amb una mà, obre el bagul i deixa caure el barret a dins, i hi llença també la perruca.)* És desesperant. Fa quinze anys que fem teatre d'humor i encara no sabem què és el que fa riure a la gent. Ens hem llegit tots aquests llibres sobre humor i no n'hem tret l'aigua clara. Ara riuen uns, ara riuen uns altres. No hi ha res que els faci riure a tots? No, no hi ha res. Volen una prova? Ara els posaré un exemple. Els faré un gag de llibre. *(Puja a l'escala i agafa un llibre, baixa de l'escala i obre el llibre.)* Aquest mateix. *(Agafa el barret que havia llençat dins el bagul i el situa a terra preparant-se per fer un gag de donar-li una cossa. El barret desapareix per sota de l'abric, que li arrossega per terra. El busca, no el veu i agafa un altre barret que hi ha sobre un munt de llibres a un costat de l'escena. Li apareix el primer i deixa el que ha agafat dins el bagul. Li torna a*

⁸ Obra estrenada el 16 de setembre de 1995 al Teatre Municipal Bernat i Baldoví de Sueca. Interpretada per Joan Faneca i Joan Segalés.

desaparèixer el primer barret sota l'abric.) Els en farà un altre. (Puja a l'escala i deixa el llibre que tenia a la mà. Mou l'escala per agafar un llibre de l'altre costat, però es trepitja la sabata d'un peu i es fa un embolic amb l'escala. Quan té les dues cames i les dues mans travades per l'escala descobreix el barret a terra, i no para fins que aconsegueix posar-se el barret, tot i que per fer-ho pujarà a l'escala de mà dreta sense recolzar-se i abastar-ne el barret. Recolza l'escala a la prestatgeria i agafa un llibre que no pot obrir. Va a deixar el llibre a la prestatgeria i fa un gag de perdre el llibre sota els peus. Mira el públic.) I ara de què riuen? I, si riuen, per què no riuen tots? A veure, això no els fa riure a tots? (Va cap a una porta i comença a donar-se cops de cap a la porta.) Ho veuen? Aquell senyor de la tercera fila no riu. Posin-se d'acord, posin-se d'acord! Així no es pot treballar! S'ha acabat!

Si el meu company, en Joan, els vol fer riure que ho faci. Ell, que es pensa que és un fenomen de la comunicació de masses. Però, per a mi s'ha acabat! Joan! Joan! *(S treu el cap per l'altra porta).* Apa, fes-los riure. Però a tots, eh! A tots! A aquell senyor de la tercera fila, també! *(F se'n va i s entra del tot. Porta una malla que li va petita i les sabates dintre les malles. Es queda palplantat davant el públic. Torna a entrar F.)* No sento pas que riguin tots. Va! Expressa't!

Sí, si ho fa molt bé, ell, això d'expressar-se. Té un gran domini del cos, ell. Au, vinga, expressa't! Horror... *(S va prenent actituds per expressar les corresponents emocions.)* Atordiment...

Esperança... Pena... Dolor... Alegria... Satisfacció... Ridícul... El ridícul! *(F se'n va. S queda fent el ridícul, especialment quan ensenya al públic que porta la malla descordada per darrere i se li veuen els calçotets.)*

ESCENA II. LA MUDA

F. *(Entra F amb una bossa de roba de boutique a la mà, tapant-se les cames.)* Una pregunta: oi que aquell vestit de pallaso que duia tampoc els feia gràcia? Doncs això també s'ha acabat! Com que vostès van disfressats pel carrer ja no sabem què posar-nos per fer-los riure. A partir d'ara nosaltres com vostès, mudats! *(Aparta la bossa del seu davant i es veu que porta un conjunt de disseny amb els pantalons curts fins als genolls. S es riu del vestit i F es riu de la malla descordada d'S. Els riures els porten a riure's d'algú del públic que porta roba estranya. Finalment F dóna la bossa a S.)* Això és per a tu. Vesteix-te. *(S agafa la bossa, mira el que hi ha dintre i se'n va desconsolat.)*

ESCENA III. LA PINTA

F. S'ha acabat també de fer el ridícul amb el vestit i de traginar trastos inútils. *(Cau una pinta de proporcions enormes pel costat esquerre de l'escenari i que reacciona a les expressions d'F.)*

He dit que fora els trastos inútils. Fora! Tu i jo ja no tenim res a dir-nos. És que m'has de seguir a tot arreu? Vés-te'n al necessari, ja parlarem després. *(La pinta es queda a mitja alçada i F fa el gest de pentinar-s'hi.)* No, això no. No m'ho facis, això. No, en públic, no. Fora! El nostre amor és impossible. *(La pinta torna a caure de cop.)* No et posis histèrica. I no ploris. Si no et diré allò que no t'agrada. Molt bé, tu ho has volgut: ets un trasto inútil. *(La pinta s'aixeca sola i surt d'escena.)*

(Entra S capcot per l'altre costat.) Un altre. *(S fa una posició d'enganxament a F.)* No! La paparra, no! Prou! Ara sí que s'ha acabat! Porta el bagul per endreçar-ho tot. I endú-te'n aquesta escala, que encara prendrem mal! *(S arreplega l'escala quan està a punt de caure sobre F.)* Què hi fas, aquí? Vinga, fora! *(S fa un joc d'intentar treure l'escala pel costat esquerre de l'escenari fent veure que xoca amb alguna cosa, finalment pren embranzida i la treu enganyant pel costat dret.)* Mira, si per entrar el bagul m'has de fer tanta comèdia... *(S surt de cop pel costat dret.)*

ESCENA IV. EL PLÀTAN

F. *(Entra S empenyent un bagul damunt del qual es veu un plàtan enorme sobre un coixí i una safata amb una gerra i un got.)* No! Això sí que no! Fora! *(S fa per emportar-se el bagul.)* No, el bagul no! Fora! *(S fa per emportar-se la safata.)* No, això no! Fora! *(S fa veure que marxa.)* No, tu no! Ja saps què vull dir! Fora! *(S agafa el plàtan.)* Ara anem bé! Fora! *(S fa veure que es posa a plorar.)* Ja pots plorar, ja, pots fer comèdia que no...

No, que havíem preparat el típic número de la relliscada amb una pell de plàtan, però és que d'aquest número no riuen ni els meus fills. A més a més, ningú rellisca amb una pell de plàtan. Siguin sincers, vostès han vist mai algú relliscar amb una pell de plàtan? Ningú. No em creuen, eh? Ara ho veuran.

Porta això aquí. Posa'l aquí. *(F es desplaça perquè li doni el plàtan, però S es desplaça cap a l'altra banda i quan F l'hi diu el deixa a terra.)* És que no rellisca. No s'ho creuen? Doncs, vejam, que pugui algú i que ho provi. Au, va, sí, un voluntari que pugui, la trepitgi i rellisqui. Som-hi, un voluntari.

No, home, no. Gràcies. Segui, segui, abaixi la mà. No cal. Què es pensaven? Que ara fariem sortir algú del públic a fer el ridícul? No. Nosaltres no som d'aquests còmics que basen el seu espectacle a fer pujar un idiota del públic perquè faci just això, l'idiota, dalt de l'escenari. Trobem indignant que els pobres desgraciats que van al teatre, a sobre, hagin de pujar a l'escenari perquè se'n riguin la seva dona, els seus fills, la seva sogra i tot el públic de la sala. Aquest públic que, quan baixem a la platea a buscar un voluntari, se'ls regira l'estómac i amaguen el cap i pensen «que no em toqui a mi, que no em

toqui a mi». Però que després són els primers de riure del pobre desgraciat voluntari. Que per cert, no sé per què li diuen voluntari quan en realitat puja contra la seva voluntat i cagadet de por. Ara, això sí, l'endemà a la feina explica als seus companys: «Ahir vaig anar al teatre a veure Vol-Ras i va ser molt divertit, vaig sortir de voluntari.» No hi ha qui us entengui! (S, que mentre l'altre parlava havia agafat la gerra i el got i havia fet veure que l'omplia, llença l'aigua del got a la cara d'F.) Gràcies! Però mira què has fet! Tot el terra mullat. Au, neteja això! Que quedi ben sec. Amb això sí que es pot relliscar. Això sí que és perillós, però amb la pell de plàtan... (S, dient que sí tota l'estona, ha sortit i entrat amb una galleda i un pal de fregar i comença a netejar el terra.) No, no, si no relliscarà... (Se succeeixen una sèrie de patacades i accidents: un cop del pal al got que tenia F a la mà, caiguda d'F a terra, cop de pal a un llibre de la prestatgeria, S fica un peu a la galleda i llença el pal cap a F, cau l'escala des de fora, que peta sobre la safata i fa saltar la gerra, que atrapa S, aquest recull l'escala i dóna quatre patacades a F. S recull tots els estris que havien quedat per terra i se'n va carregat. F intenta fer fora l'escala i s'enganxa la mà, la posa dins la gerra i se l'atrapa, vol marxar per la porta de la prestatgeria i en aquest moment entra S, que li dóna un cop a la cara. F s'hi torna enganxant-li la mà amb la porta. S li dóna quatre patacades amb la porta. F li comença a donar patacades amb la mà de la gerra i S cau darrere la prestatgeria mentre rep els cops. S entra per l'altra porta mentre F continua pegant a un ninot que simula S. Aquest s'afegeix a colpejar el ninot fins que el fa fora. F, en adonar-se de l'engany, es treu la gerra de la mà i la dóna a S, i amb una falsa sorpresa li dóna una patacada amb la porta a la cara.)

ESCENA V. GAGMANIA

F. (Mentre S fa veure que va llençant dents dins la gerra, F va recollint llibres de terra que se li van escapant.) Això sí, eh? Això sí, és clar! Estan malalts. Vostès estan malalts. Nosaltres també, però vostès estan malalts. I la seva malaltia té un nom. Té un nom, la seva malaltia. No els diré pas com es diu, però prou que ho saben. Vostès són uns maniàtics del gag. Gaudeixen quan fem veure que som tontos, o que ens fem mal, que ens cauen les coses... I ja n'estem tips! Què es pensen, que aquest brètol té dues-centes dents? No té dues-centes dents, ho fa amb el dit, amb el dit, amb el dit, amb el dit. Au, ja n'hi ha prou! Fora, pleguem! I què es pensen? Que sóc incapaç de recollir aquests llibres sense que me'n caigui cap i de col·locar-los dalt dels prestatges sense cap problema? Doncs mirin! (F agafa per dalt una pila de llibres falsos que estan enganxats i els col·loca sobre la prestatgeria.) Què? (S fa veure que diu una cosa a l'orella d'F.) No, això sí que no. (S hi torna.) No, et dic que no. (S li fa la paparra.) No, la paparra, no. El número del

terror, doncs el número del terror. Però si em tornes a fer la paparra t'esclafó aquí mateix. (S se'n va.)

Res, que havíem preparat un número de terror que fa por! Va, vinga! Llum, música. (F es tapa amb un llençol.) Uuuuuuuuu... Uuuuuuuuu... Uuuuuuuuu! (Es destapa la cara.) Déu n'hi do! (Se'n va per una porta.)

ESCENA VI. EL TERROR

Entra S amb un canelobre i tremola de por. Sona música ambient de por i un llampec. Mira per una porta i surt cridant amb un ganivet clavat a la panxa jugant a fer que no se'l pot treure. Es posa a riure de la broma, s'atura la música i es treu el ganivet clavat a una fusta i el llença fora d'escena. Torna la música, mira darrere la prestatgeria i surt una mà per la porta que li agafa el nas. Riu, es para la música, i ensenya que és ell mateix que s'agafa el nas. Torna la música, i per la mateixa porta surt una mà que li agafa els cabells. Riu, es para la música, i ensenya que és ell mateix que s'agafa els cabells. Torna la música, creua l'escena i topa amb alguna cosa que l'espanta. Riu, es para la música, és el bagul i deixa a sobre el canelobre. Es treu l'americana, torna la música, i quan va a agafar el canelobre ja no hi és, sinó que veu que el canelobre surt per sobre la prestatgeria. Penja l'americana en un ganxo de la prestatgeria, obre una porta i fa veure que estira el braç enlaire per agafar el canelobre i el treu per la porta. Riu, es para la música, perquè ha fet broma que el braç se li estirava molt. Torna la música, passa el braç per darrere la prestatgeria i surt un braç amb canelobre per l'altre costat; quan enretira el braç té un llençol que es tira a sobre i fa veure que se li embolica. Se'l treu, es para la música i diu «iOle! iOle!» al mateix temps que fa moure el llençol com una capa de torero i el llença fora d'escena. Torna la música, creua l'escena fins que la màniga de la seva americana es mou sola i se li posa davant la cara, l'agafa i dóna cops a terra i la trepitja. En treu una mà de broma i se'n riu, es para la música. Torna la música, la mà se li posa al coll i fa força per apartar-la, després se li posa al sexe i el fa saltar. Se'n riu de la broma, es para la música i llença la mà fora d'escena. Se senten campanades, que S va comptant amb els dits i apareix un taüt dret. Quan sona l'onzena campanada en surt F vestit de Dràcula, però S li diu que no li toca perquè no ha sonat la dotzena. Sona fora de temps la dotzena campanada i S marxa per la porta. Dràcula s'adona que s'ha deixat les dents i se'n torna dins el taüt. Entra S amb una maça i una estaca. Sonen les dotze campanades seguides, mentre a S li cauen l'estaca i la maça mentre les compta amb els dits. Entra Dràcula i ensenya que ara sí que porta les dents, i avança cap a S, que s'ha quedat glaçat. Mentre Dràcula avança, se li veu la capa com es va allargant fins que queda travat just abans d'arribar a S, que ja tenia el coll a punt. Dràcula fa intents d'estirar la capa, mentre S se'n riu, fins que d'una estrebada cau a terra sense capa. S recull l'estaca i la maça, li clava l'estaca al cul i se'n va. Fosc. Dràcula està davant el taüt i diu:

F. El millor d'això de fer riure és el simple plaer de sentir-se alliberat de l'avorrida realitat de la vida quotidiana i entrar en un món de fantasia on tot és possible. Vull dir... O sigui. (*Dràcula entra dins el taüt i se sent un cop.*) Ai!

ESCENA VII. FANTASIA

S. (*Entra amb un tutú de ballarina sobre la seva roba i un paraigua. Fa una sèrie de passes i cabrioles per fer entendre que passa la corda fluixa. Mentre ell va jugant, entra F, que comença a recollir coses al bagul. F, mirant com S fa tonteries, agafa un tallant i fa veure que li talla la corda. S fa veure que cau. Aaaaah.....! Aaaaaah...! (Se li acosta F amenaçant amb el tallant.) Txaf! (S fa veure que recull la corda i la llença fora, després va cap a la porta i comença a jugar fent veure que el paraigua no passa per la porta i es dona patacades al cap i a tot el cos fent veure que ell tampoc passa. Finalment F també intenta fer-lo passar per la porta, però no ho aconsegueix; sempre és ell que se'n va dintre i torna a sortir. S el para, li fa aguantar el paraigua al costat de la porta i quan sembla que va a sortir per la porta, se'n va corrent per l'altra porta, obre la primera, agafa el paraigua i tanca la porta.)*

ESCENA VIII. MONÒLEG D'F

F. Aaaaah...! No el suportó. No el suportó. S'ha acabat! Plego, plego, plego i plego! I és que és molt dur, molt dur... A mi no m'agrada parlar malament de la gent i molt menys dels companys, però és que no el suportó. Saben el que és aguantar més de quinze anys una paparra immadura? Sí, alguns sí que ho saben. Però han vist la cara que té? Aguantar dia darrere dia les seves bromes, els seus comentaris fora de lloc? Perquè aquí no parla, no diu ni mu, però fora d'aquí... quan viatgem en la furgoneta, als bolos... una cotorra! No para de xerrar, que si patatim, patatam, que si tomba que si gira, que si la política, les dones, el futbol... Sempre té alguna cosa a dir, i si de cas se li acaben els temes, aleshores es posa a llegir en veu alta tots els cartells que trobem a la carretera: Muebles no sé què, transportes no sé quantos, almacenes no sé què més, que si embutidos la dallonses... Sort, sort, sort que el MOPU va retirar tots els cartells. Però tot i així, encara, de tant en tant, li he de sentir: mira, mira, el toro de l'Osborne. No el suportó. I quan es cansa d'això, compta. Compta. I saben què compta? Camions. Compta camions. I els compta per marques, els compta per marques! Avui, fins aquí, hem fet 365 Dafs, 127 Ebros, 205 Ivecos i un munt de Pegassos. I el que és pitjor, aquesta bogeria s'encomana. Volen creure que em vaig trobar jo mateix, no s'ho perdin, comptant els arbres que hi ha des de Barcelona fins a Sevilla? 32.461! Per cert, ara 32.460. Sí, perquè a la tornada vaig veure que un llamp n'havia fet desaparèixer un. Sí, era un plà-

tan d'aquells grans, d'uns 80 centímetres d'amplada i uns 30 metres d'alçada, molt ramificat. Ja li faltava una branca, que li havia fet caure un altre llamp. És per allà Écija, després d'una recta molt llarga, just quan comença una corba a la dreta us trobareu un restaurant. Ara és un restaurant, però abans era un *cortijo* que han reciclat com a restaurant. Doncs, vostès creuen la sala del menjador, la zona dels lavabos i arriben a un pati interior molt bonic, amb setze rosers i trenta geranis i un pou sec al bell mig. Doncs al costat del pou hi ha la soca socarrimada de l'arbre que ara no es veu des de la carretera, però que abans sí que es veia perquè les seves branques sobresortien per damunt de la teulada del *cortijo* i feia molt de goig. Llàstima que el llamp el fes desaparèixer. Desaparèixer, santa paraula. Com m'agradaria desaparèixer a mi! De debò, desaparèixer, que no em digui res, que no em vegi. *(Entra S amb el pal de fregar a la mà i s'acosta fins al costat d'F fent veure que no el veu.)*

S. *(S mirant F però sense veure'l.)* Joan! *(Mirant cap a l'altra banda.)* Joan! *(S va d'una banda a l'altra fent veure que no veu F. Aquest el toca a l'espatlla i l'altre tampoc el veu. Així tres cops. S acorralla perseguint F sense veure'l fins que estan al costat del bagul, i S s'hi asseu. Aquí sí, S fa veure que treu un fil de la mànega d'F i l'hi dóna.)*

F. *(F agafa el fil que li dóna S i el llença, immutable.)* M'ho fa sempre. Al teatre, al bar, al carrer... eh, noi? És un dels jocs que més li agrada, fer veure que no em veu. Si no li segueixo el joc se'm posa a plorar com una magdalena. Què, t'ho has passat bé, t'ha agradat? Una miqueta més? Au, som-hi... *(F es desplaça al mig de l'escena i S torna a fer veure que no el veu.)* Prou, ara pleguem. Vinga, neteja i endreça tot això que marxem.

S es posa a fregar el terra fins que queda al costat del bagul. Llavors fa veure que no pot anar cap a la porta perquè el terra està fregat. Mira dins el bagul, deixa el pal de fregar, en treu quatre llibres que deixa caure a terra d'un en un, i camina per sobre, anant cap a la porta. Quan ja està a punt de sortir, entra F, que llença una exclamació, treu un diari de dintre el bagul i es dóna uns cops al front amb la mà donant a entendre que l'altre pensi. S agafa el diari, F li dóna uns cops al front i S, llençant una exclamació, se'n va per la porta.

ESCENA IX. NAPOLEON

S. Zas, zas, zas... *(Entrant per la porta amb un barret triangular fet amb paper de diari.)*

Napoleon!

F. Ah, no!

S. Mais, oui!

F. Non, de la parodie, non!

S. Oui. *(Diverses vegades.)*

F. Non. *(Diverses vegades.)*

S. Pourquoi?

F. Napoleon comme ça *(Fent senyal amb la mà baixa)*, tu comme ça. *(Fent senyal amb la mà alta.)*

S. *(Posa el barret a F.)* Alors, toi Napoleon.

F. Mais non.

S. Oui. *(Diverses vegades.)*

F. Non. *(Diverses vegades.)*

S. Pourquoi?

F. Napoleon comme ça *(Fent senyal de baix coincidint amb la seva estatura i aixecant-se de cop)*, moi comme ça. *(Fent senyal de la pròpia alçada.)*

S. Pas de problème. *(Agafa el tallant que hi ha dins el bagul i comença el gest de tallar.)*
Napoleon coupé.

F. Oui, pas de problème *(Li pren el tallant i fa el mateix gest.)* Napoleon coupé!

S. Non. *(Diverses vegades.)*

F. Oui. *(Diverses vegades.)*

S. Pourquoi?

F. Pourquoi pas?

S. Si coupé, emmerdé.

F. C'est le meme.

S. C'est le meme? Alors, pas de problème. *(Li pren el tallant i se'n va cap a la porta.)*
Napoleon coupé. Xas! Ah! Xas! Ah! *(F va amb el pal de fregar i obre la porta per on ha sortit l'altre, i es veu S agenollat al llindar de la porta.)* Napoleon coupé!

F. D'accord, la parodie. *(Dóna tres cops amb el pal a terra.)* Napoleon Bonaparte. Vive l'empereur! *(Deixa anar la porta que mantenia oberta i peta als morros de S. La torna a obrir i S cau endavant i es redreça.)* Oh! Pardon, majesté. A la guerre! *(Diverses vegades.)*

S. A la guerre! *(Diverses vegades.)* A la quoi?

F. A la guerre!

S. Oú?

F. Là!

S. Oú là?

F. No ou là, là.

S. No ou là, là.

F. Pas là. Tú dis ouí, je dis là. Tu, ouí, ouí. Je dis là, là, là... Oú, ouí, ouí, ouí...

S. Il fait peur!

F. Je là, là, là, là...

S. Oh, là, là. La, la, la, la, la, la, la, la, la, la, la...

F. (*Deixa anar la porta, que pica a S.*) Vive l'empereur! Oh! Pardon.

S. Qui est toi?

F. ...bon...

S. James!

F. Bon (*Es posa el fregall al cap.*), vôtre servant.

S. Ah! Bon. A la guerre!

F. Oui, a la guerre!

S. Avec quoi?

F. Le bateau.

S. Le bateau?

F. El vaixell.

S. Quel vaixell?

F. Est invisible.

S. Ah! Le vaixell invisible. A la guerre!

F. Je reme. (*Amb el pal de fregar fa veure que rema mentre canta.*)

S. (*Comença a caminar de genolls i agafa un llibre, que passa a F.*) Oh, là, là! Austerlitz!

F. Bo bom bom, Boum! (*Deixa caure el llibre.*)

S. (*Continua caminant i agafa un altre llibre, que passa a F.*) Oh, là là! Moscu!

F. Bo bom bom, Boum! (*Deixa caure el llibre.*)

S. (*Continua caminant adolorint-se dels genolls i agafa un altre llibre, que també passa a F.*)
Oh là là! Merde! Waterloo!

F. Bo bom bom, Boum! (*Deixa caure el llibre.*)

S. (*Es posa dret.*) Napoleon c'est fini!

F. Pourquoi?

S. (*Fregant-se els genolls.*) Les genoux! (*Dóna el barret a F i agafa el pal.*) Toi Napoleon, moi James.

F. Bon.

S. Ei! Napoleon comme ça!

F. (*Se situa dret darrere el bagul.*) Oui, comme ça! Napoleon veut manger. (*Es posa un pitet.*)

S. (*Es posa el fregall al braç com un tovalló de cambrer.*) Quoi?

F. De la salade et de la creme.

S. Bon. (*Va i ve.*) Mais quelle salade?

F. Des petits coqus espagnols bien coupés, sur un lit de moscovites surglacés, des anglais aillés, flamboyé d'hollandais et un coulis de petit suisse.

S. (*Va i ve.*) Ah de la salade salade!

F. Oui!

S. De la salade et quoi?

F. De la creme.
 S. Ah, bon. (*Va i ve.*) Mais quelle salade?
 F. Des petits coqus...
 S. (*Va i ve.*) Ah de la salade salade!
 F. Oui!
 S. De la salade et quoi?
 F. De la creme.
 S. Ah, bon. (*Va i ve.*) Mais quelle salade?
 F. Des petits coqus...
 S. (*Va i ve.*) Ah de la salade salade!
 F. Oui!
 S. De la salade et quoi?
 F. De la creme.
 S. Ah, bon. (*Va i ve.*) Mais quelle salade?
 F. (*Sortint de darrere el bagul, enfadat.*) Des petits coqus...
 S. Attention, monsieur! (*Li indica el bagul.*)
 F. (*Situat darrere el bagul.*) ...avec un coulis de petit suisse.
 S. (*Va i ve.*) Ah de la salade salade!
 F. Oui!
 S. De la salade et quoi?
 F. De la creme.
 S. (*Va i ve.*) Mais quelle creme?
 F. La creme de la creme.
 S. Ah! (*Se'n va i surt per la porta.*) Oïdo cuisine, de la salade et de la creme pour Napoleon. Quelle salade? De la salade salade, quoi. (*Entra amb una oliva clavada en un escuradents.*) Monsieur Napoleon.
 F. Qu'est que c'est ça?
 S. De la salade.
 F. (*Agafa l'oliva per l'escuradents.*) Non. (*Diverses vegades.*)
 S. Oui. (*Diverses vegades.*)
 F. Pourquoi?
 S. La nouvelle cuisine.
 F. Française?
 S. Oui.
 F. (*Es menja l'oliva.*) Bon. La parodie c'est finie! (*Deixa el barret sobre el bagul.*)
 S. (*Deixa el fregall sobre el bagul.*) Ah, non, non. (*Diverses vegades.*)
 F. Ah, oui, oui. (*Diverses vegades.*) Pourquoi?
 S. Je n'ai pas mangé! (*Agafa el barret i se'l posa.*) Alors moi Napoleon, toi James.

F. *(Agafa el fregall i se'l posa al braç.)* Qu'est ce que vous voulez manger?

S. Alors, de la salade.

F. C'est finie!

S. Des petits coqus...

F. Il n'y a pas!

S. Sur un lit...

F. Il n'y a pas.

S. Des anglais...

F. Il n'y a pas.

S. Flamboyé...

F. Il n'y a pas.

S. Un coulis...

F. Il n'y a pas.

S. Alors, quoi?

F. De la creme.

S. Quelle creme?

F. La creme de la creme.

S. Ah, la creme de la creme. *(Es posa el pitet.)*

F. Marxant una creme de la creme pour monsieur l'empereur! *(Se'n va per la porta i entra amb un plat de nata.)* Majesté, la creme! *(Clava el plat a la cara de S.)*

S. *(Traient-se el plat de la cara.)* J'ai compris. *(Dóna el barret a F i agafa el fregall.)* Ara toi Napoleon, et moi James.

F. Bon.

S. La creme pour l'empereur. *(Se'n va per la porta i entra amb un plat de nata.)* Quelle creme? La creme de la creme. *(F ha posat dret un llibre dels que hi ha a terra i S hi ensopega, clavant-se a la cara el plat que porta a la mà.)* Voilà!

F. Et mon creme.

S. La creme pour l'empereur. *(Torna a marxar per la porta.)* Quelle creme? La creme de la creme. *(F ha col·locat drets diversos llibres que hi ha a terra. S entra i esquiva els llibres, i mentrestant F li pren el plat que porta a la mà.)* Voilà! *(Vol clavar el plat a la cara d'F, però no hi té res, a la mà.)*

F. Et mon creme? *(Clava el plat de nata a la cara d'S.)* Voilà.

S. La creme pour l'empereur. *(Torna a marxar per la porta.)* Quelle creme? La creme de la creme. *(Entra amb un altre plat i esquiva els llibres, però quan arriba al bagul no hi ha ningú.)* Napoleon.

F. *(Des de dins el bagul.)* Uhú!

S. *(Pica amb els nusos de la mà al bagul.)* Napoleon.

F. Ocupé.

S. Bon. (*Fa el gest de marxar, però torna al bagul.*) Napoleon. (*Pica amb els nusos de la mà.*) Napo.

F. Qui est?

S. La creme de la creme.

F. Passez. (*S obre el bagul i F li clava un plat de nata a la cara.*) La creme... (*F li planta a la cara el plat que portava S.*) de la creme. Voilà. (*F surt del bagul.*) Et la parodie c'est finie. Allons enfants de la patrie... (*F se'n va, i mentrestant S es queda rient.*)

ESCENA X. MONÒLEG D'S

S. (*S'està netejant la cara amb el pitet i rient. Del riure passa al plor.*) No el suportó. És que no el suportó. És molt dur. Perdonin, eh, és que ara em surt tot. Tenia ganes de quedar-me un moment a soles amb vostès, perquè si no ho explico, rebento. A mi no m'agrada parlar, vull dir que no m'agrada parlar malament de la gent, i encara menys dels companys de la professió. Però és que és insuportable. *Hombre!* Ja ho han vist, és un immadur. Un immadur. Per això el que li agrada més és la paròdia. Però sempre em canvia els finals. Li agrada guanyar. És com un nen. Potser sí que jo parlo molt quan anem a la furgoneta. Però si parlo, és per no haver-lo d'escollar. Vostès creuen que m'agrada comptar camions? Doncs sí, m'agrada comptar camions, però no és pas per això que els compto. És que si compto camions, així, mentrestant, calla. Així calla. Calla i no m'engega l'únic tema de conversa que té, les dones, les dones, els seus *ligues*. Segons ell, se les lliga totes, les mata amb la mirada. Amb aquesta mirada de lluç bullit que té! No para de dir-me: «Uf! Quan passo pel carrer, totes les ties es giren per mirar-me.» No m'estranya! Amb aquell perrucot groc que es planta al cap quan sortim del teatre, es giren les ties, les iaies, els nens i fins i tot els gossos, es giren. Si sembla que li hagi caigut del cel! I ell s'hi muda, amb aquest perrucot. Va content com un pinxo. I sembla un estruç disfressat de canari flauta! I tot mentida. Em fa pena, home, em fa pena. Es passa les nits pels bars i l'únic que lliga és una *tonya* com un piano, fotent-se Calisay! Pobret. Ja està mig alcoholitzat. Casat amb una foca, amb quatre nens que li han dit que són seus. És un frustrat. Un frustrat. És un drama. A més a més es pensa que és un Lawrence Olivier. Va de savi Salomó amb això del teatre. A mi no m'agrada parlar malament dels companys, però està acabat. *Hombre!* Mira, quan feia allò del mim i no deia res... encara. Però ara vol parlar. Ara resulta que hem de parlar. Però per aprendre's les quatre coses que diu ha hagut d'estar sis mesos memoritzant. I no hi ha manera. És clar, si té les neurones cremades, si ja no retén res. Fa pena. És un pobre desgraciat que s'ha equivocat d'ofici. Abans venia *làmpares*. Que torni a vendre *làmpares* i ens

deixi al públic i a mi en pau. Si ja està en mans d'un psiquiatre. *Hombre! (Entra F i es queda a l'esquena d'S.)* Ara, això sí. Té un avantatge. I és que com que té un nivell intel·lectual molt petit, i quan dic molt petit vull dir molt petit, ell no s'adona de res de tot això. Es pensa que és un fenomen de la comunicació de masses, ell.

F. *(Posa la mà sobre l'espatlla d'S, plorant.)* Així sóc un desgraciat.

S. *(Dóna uns copets amb la seva mà a la d'F, plorant.)* Sí, ets un desgraciat.

F. I tu què?

S. Jo també sóc un desgraciat.

F. I ells què?

S. Ells no, els que són uns desgraciats són els que avui no han vingut i s'estan perdent el nostre magnífic espectacle.

F. I què podem fer ara?

S. Ara fem pena.

F. Jo no vull fer pena.

S. Tu pots fer el número clàssic.

F. *(Deixa de plorar.)* No. *(Tres vegades.)*

S. Sí. *(Dues vegades i a la tercera:)* Doncs jo faré... jo faré... *(Li fa la paparra.)*

F. No, la paparra, no.

S. Doncs el número clàssic. *(Se'n van recollint els llibres i traient el bagul.)*

F. Doncs el número clàssic. *(S'emporta el bagul fora.)*

ESCENA XI. UN CLÀSSIC

Se senten instruments d'orquestra afinant abans d'un concert. S'entra amb una cadira vermella, que posa a l'esquerra de l'escena i se'n va.

F. *(Entra amb una partitura a la mà.)* Concert. *(S'asseu a la cadira, veu que li falta el piano, s'aixeca i el busca. Entra S i ràpidament col·loca un piano davant la cadira i se'n va. F descobreix el piano i mira enlaira, fent veure com si hagués caigut de dalt. Intenta obrir la tapa del piano, però no pot; col·loca una piula al forat del pany i diu amb gestos al públic que es tapi les orelles, que petarà. Encén la piula i peta. Obre la tapa. S'asseu agafant el respall de la cadira amb l'americana del jaqué. No pot tirar-se endavant perquè queda frenat pel jaqué enganxat i fa veure com si algú el tibés. S'aixeca i s'emporta la cadira amb el jaqué. Li falta la cadira i en deixar anar el jaqué li cau. Mira enlaira com si li hagués caigut de dalt. Posa bé la cadira i en seure i posar-se bé els cabells cau a terra d'esquena. Quan s'aixeca dóna un cop de cap al piano i fa veure que el cap li queda enfonsat. Es gira el cap com si fos un cargol i se'l posa bé. S'asseu i agafa la partitura que havia deixat sobre el piano. Mira cada nota del paper i les compara amb el teclat.)*

This is this, this is this, this is this, this... What is this? *(Li falta alguna tecla, la busca pertot arreu i en no trobar-la finalment estripa un tros de partitura i el llença per la tapa de dalt del piano. S'asseu.)*

S. *(Entra vestit de jaqué i un violí amb l'arquet però com un personatge molt gros, caminant mig ajupit, i amb una cabellera lligada en una cua.)* Concert.

F. *(S'aixeca i se li acosta.)* No. Me concert.

S. *(Li xoca la mà.)* Me Joan.

F. No. Me concert.

S. Duetto.

F. No. *(Diverses vegades.)*

S. Yes. *(Diverses vegades.)* Why?

F. Because... res. Jo faig el número clàssic.

S. Duetto.

F. Jo faig el número clàssic amb el meu piano clàssic.

S. Duetto.

F. Què, vols tocar el violí? Tothom ho sap, que saps tocar el violí. En tots els espectacles de Vol-ras has tocat el violí.

S. Molt bé! *(Li fa la paparra.)*

F. No, la paparra, no, i gorda encara menys. Duetto, doncs duetto.

S. *(Aprofita el cop de cap d'F per avançar-se-li.)* Duetto.

F. Duetto. *(S'asseu. Intenta posar la partitura al llistó però no se li aguanta.)*

S. *(Se li acosta, pica amb l'arquet al respall de la cadira.)* Duetto.

F es frega la partitura amb la suor del front i se li aguanta enganxada al piano. S, en veure que se li aguanta, es redreça i se li veuen les cames per sota els pantalons. F se'l mira. S fa força amb les cames i s'ajup. Dóna tres cops de peu a terra.

F. *(S'aixeca del piano, obre una porta i torna a seure.)* Entrin. *(S torna a donar tres cops de peu, i F repeteix l'acció.)* Entrin.

S. *(Quan torna S dóna tres cops de peu i l'hi ensenya a F.)* Duetto. *(F dóna tres cops de peu a terra. S s'aixeca i va a obrir una porta.)* Entrin.

F. *(Quan S torna, dóna tres cops de peu a terra i l'hi ensenya.)* Duetto.

F i S. *(Se senten tres cops des de fora i tots dos se'n van un a cada porta i l'obren.)* Entrin.

S. *(Queda travat a la porta i F l'ha d'ajudar a desencallar-se. Quan S ho aconsegueix, dóna unes quantes voltes i queda ajupit amb un violinet i arquet petits. Amb veu aguda:)* Duetto.

F. *(S'asseu, dóna tres cops de peu a terra, i en posar les mans sobre les tecles li salten enlaire, queda amb les mans enganxades al teclat, l'estira i li surt tot el teclat al mateix moment*

que esclata un petard de fum. Porta el teclat cap a fora i entra amb un pianet molt petit. I amb veu aguda:) Duetto. (S'acclareix la veu.) Duetto.

S s'ha redreçat en veure el piano petit. Quan F el mira intenta tornar-se a ajupir, però li puja un peu enlaire; ho torna a intentar i li puja l'altre; quan F se li acosta amenaçant es dóna un cop d'arquet a la cama enlairada i es queda ajupit. S'acosten tots dos. F amb el pianet entre les cames i S al seu costat. Toquen una peça. Quan acaben saluden el públic i fan saludar els seus instruments. F posa la mà al cap d'S i el fa sortir botant de l'escena, saluda i se'n va.

ESCENA XII. L'HUMOR TONTO

F. (*Entra amb una paperera de reixa a les mans que aguanta mentre parla.*) Ja n'hi ha prou. Sí, perquè el senyor de la tercera fila continua sense riure. Hem pres una determinació. Traieu el piano d'aquí, si us plau. Us farem tres mostres d'humor diferent i vosaltres triareu la que més us agradi. Així sabrem com haurà de ser el nostre pròxim espectacle.

Improvisarem una votació. És clar que per fer-ho seria ideal que tinguessin unes cartolines de color... Ah! Tenen cartolines de color...? Es nota que és un públic preparat. Fantàstic! Doncs mirin, les mostres d'humor seran: la primera d'humor tonto i li correspondrà la cartolina de color taronja; la segona l'humor agressiu i li correspondrà evidentment la vermella, i la tercera, l'humor groller i li correspondrà la cartolina verda!

S. Què dius que hem de fer? Què dius que hem de fer? Ehè, ehè, ehè...

F. (*Deixa la paperera a terra.*) Els estava dient que els faríem tres mostres d'humor diferent. (*S comença a desembolicar un paquetet que porta a la mà de manera que interromp amb el soroll F, que para de parlar. S es posa el paper a la butxaca.*) Primer la mostra d'humor tonto. (*S desembolica un altre paper i se'l posa a l'altra butxaca.*) Segon, la mostra d'humor agressiu. (*S desembolica un altre paper i se'l posa a la primera butxaca.*) I tercer, la mostra... (*S desembolica el quart paper només coincidint amb el moment que F parla fins que aquest, de tan nerviós, l'hi pren de les mans i S queda amb un dònut a les mans*) ...d'humor groller. (*S fa dos intents de menjar-se el dònut, però no ho aconsegueix fins que davant la mirada amenaçadora d'F se'l posa sencer a la boca. Se'ls escapa el riure a tots dos. F fa diferents intents de tirar el paper a la paperera però sempre falla el tret i li va a parar a terra. S el para, li pren el paper dels dits i li fa una demostració de com tirar aquest paper i dos més que treu de la butxaca dins la paperera, encertant el tret, i quan treu el quart paper de la butxaca el dóna a F perquè ho torni a provar. El paper se li enganxa als dits i, en l'últim moment, quan sembla que ja el té dins li cau fora.*)

ESCENA XIII. L'HUMOR AGRESSIU

F. Han vist la primera mostra, l'humor tonto, aquest de la paperera i el dònut. Anem ara al segon exemple. L'humor... (Ha entrat S amb una jaqueta de skin i un barret de cap pelat i dóna una bufetada a F.) L'humor... (Segona bufetada.) L'humor... (Tercera bufetada amb volta sencera. S dóna la mà a F i l'hi estreny.) La mostra d'humor... (Li torça el braç endarrere, li agafa el coll amb el braç, li mossega una orella, li agafa el cap i fa veure que el pica contra el genoll, el tira a terra, li trepitja l'esquena i li mossega el peu, fa veure que li trepitja amb un cop la mà. F fa senyal a l'altre perquè l'imiti en l'esbufec de cavall, en el renill i en el trot amb les cames obertes. S ho fa i quant té les cames obertes F li dóna una cossa a l'entrecreix.) L'humor agressiu. (S fa un renill, i se'n van tots dos coixos.)

ESCENA XIV. L'HUMOR GROLLER

S. Acaben de veure l'humor agressiu. I ara anem a veure la tercera mostra, l'humor groller: el temps. (Entra F vestit de monjo tibant una corda que arrossega un plafó on hi ha pintats els elements del monjo del temps —característic popular—, seguint en el pas ondulant els tocs d'unes campanes, com si el seu penis fos un batall. Quan sona una música, F es col·loca per assenyalar el temps. S, vestit de monjo, entra portant un núvol enlairat. Quan F el mira se li aixeca el penis enlaire —com si fos un bastó indicador— per sota l'hàbit. S li fa indicacions que s'equivoca, però F insisteix a mantenir-lo aixecat. Quan li gira el núvol F abaixa el penis i es posa la caputxa, i al mateix temps el públic veu que hi ha una noia mig despullada pintada a l'altra cara. Quan S ho descobreix se'n va corrent. F empeny el plafó del temps cap a fora mentre segueix en el caminar uns tocs de campana més forts i greus.)

ESCENA XV. LA VOTACIÓ

S. (Amb les tres cartolines de colors a la mà.) Ha arribat l'hora de triar. Passem a la votació. A qui ha agradat més l'humor tonto, o sigui el de la paperera i el dònut, el color taronja. L'humor agressiu, el cavall, el vermell. I l'humor groller, els frares del temps, el verd. Tenen els colors preparats? Doncs quan compti fins a tres, aixecaran el color escollit. Preparats? Doncs, som-hi, tots a la vegada... Un, dos i tres! Verd, verd... vermell, vermell... taronja, taronja... (Entra F.)

F. No hi ha manera. No s'aclareixen. Posin-se d'acord, posin-se d'acord! A uns els agrada un tipus d'humor, a uns altres un altre. Així no es pot treballar, és impossible fer un humor que agradi a tothom! S'ha acabat.

De totes maneres, alguna cosa sí que hem après, i ja sabem què farem en el proper espectacle. (S li fa la paparra.) No, la paparra no! Vés a comptar camions. (S se'n va.) Jo sé el que faré. En primer lloc, treballaré sol, i és que no

el suportó. Tu, fot el camp. No et vull veure més, paparra, més que paparra, desapareix, vés-te'n a comptar camions *por ahí!* Segon: també sé com començarà. Començarà així: (*Se'n va, entra per la mateixa porta que ha entrat al començament amb l'abric de pallasso.*) S'ha acabat!!!

S. (*Entra per l'altra porta amb els pantalons de pallasso.*) Sí, s'ha acabat! Tornem a començar!

ESCENA XVI. LA CANÇÓ

Cançó cantada amb música enregistrada, coreografiada, en la qual s'obre el plafó central de l'escenografia i es descobreix un retaule pintat amb cares de diferents còmics, des del cinema còmic mut fins a avui dia.

S'ha acabat! S'ha acabat!
Ja hem fet prou l'animal.
N'estem tips, n'estem farts.
Tots plegats esteu ben torrats.
Ja n'hi ha prou, ja n'hi ha prou!

Tots voleu el mateix: riure molt.
Portem més patacades que un vulgar matalàs.
Estem farts de la nata, pells de plàtan i el nas.
Anem-se'n a fer Shakespeare, allà no cauen pas!
S'ha acabat! S'ha acabat! S'ha acabat!

Si voleu riure més
maniàtics del gag,
aquí teniu els còmics més famosos del món,
alguns tot just comencen, d'altres ja han acabat,
però a tots us faran riure, maniàtics del gag.
S'ha acabat! S'ha acabat!

S'ha acabat! S'ha acabat!
Ja hem fet prou l'animal.
La paparra i el gos.
Prou de fer la paret!
Tot és nou o bé antic
al teatre o bé al circ.
Estem farts del piano, la cadira i els gags.

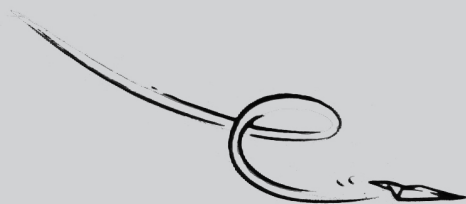
Anem-se'n a fer sèries que la tele és actual.
Aneu-se'n de la sala que ja hem fet prou l'animal.

S'ha acabat! S'ha acabat! S'ha acabat!
Aquí teniu els còmics més famosos del món,
alguns tot just comencen d'altres ja han acabat,
però a tots us faran riure, maniàtics del gag.
S'ha acabat! S'ha acabat! S'ha acabat!

PUNT FINAL

INTRÍNGULIS

INDICIS

Obra sorgida de la col·laboració amb Toni Albà.

El punt de partida són dos veïns que no se sap ben bé a què es dediquen. S'anirà descobrint a mesura que transcorre l'acció. El propòsit és que més que pensar en esquetxos o situacions per desenvolupar amb començament i final, siguin com petits flaixos que han d'explicar una història que s'anirà descobrint.

Primer en vam escriure el guió base. Cal dir que s'escrivia amb llapis perquè contínuament sorgien idees que canviaven els continguts i els elements de les seqüències. Una bogeria d'escriptura, ja que es deixava lliure la ment perquè se'ns acudís qualsevol barrabassada o situació. A l'hora de posar-ho en escena va haver-hi molts canvis, ja que la realització física no té el mateix desenvolupament que l'escriptura. Calia fer possible el que semblava impossible. I fins al darrer moment s'hi incorporaven noves idees.

La temàtica va derivar cap a l'ambició d'aconseguir dominar l'habilitat de crear, simbolitzada en el personatge que col·lecciona mans d'artistes, que resulta descobert casualment pel seu veí, que és un lladregot de pena. És un cant a la llibertat i a l'enginy dels artistes.

El plantejament resulta ser gairebé de thriller cinematogràfic, amb seqüències molt curtes, una gran importància de la música i els efectes de so i un ambient més aviat llòbrec. Resulta vital que sempre vas de sorpresa en sorpresa, i no t'esperes de cap manera el que vindrà.

La dificultat de la interpretació rau especialment en el fet que els dos actors que interpreten els personatges coincideixen molt poques vegades en escena, i requereix una gran sincronia de l'acció, molt acurada, i alhora també una gran sincronització amb tots elements d'attrezzo, de maquinària i la banda sonora.

La gestualitat estava molt guiada cap a la composició dels personatges i condicionada extraordinàriament per la precisió de les accions i la manipulació d'objectes. Va ser celebrada la presència i manipulació d'un animal de companyia molt particular, un pop, que acompanyava el lladre.

Intrínquilis ⁹

Toni Albà Noya - Joan Faneca Espinós - Joan Segalés Gallifa

Pantomima de suspens i esbojarrada en 17 escenes.

Personatges: A: psicòpata assassí colleccionista de mans
                      B: lladre que conviu amb un pop
                      C: escultor
                      D: violinista
                      E: maniquí d'entrenament del lladre
                      F: velleta que circula pel carrer
                      G: policia
                      H: pintor vellet
                      I: senyor de la banyera

ESCENA I

En un taller d'escultor.

Comença la música i quan s'encenen els llums veiem una escultura tapada amb un llençol sobre una peanya. Entra un escultor amb una escarpa i un martell. Destapa l'escultura i descobreix un personatge, A, amb un barret d'ala ampla i una gavardina que empunya una gran xeringa. L'escultor s'espanta, A li clava la xeringa i l'escultor cau a terra. A baixa de la peanya, la destapa, obre una gran maleta i en treu una funda de roba. L'escultor s'incorpora gemegant i amb esforç, A li dóna un cop de martell al cap i el fa caure. L'escultor ho torna a intentar i rep dos cops de martell, i torna a caure. Ho torna a intentar i rep un altre cop de martell. Ho torna a intentar i davant l'amenaça d'A amb el martell diu: «Vale, vale, vale», i es desploma. (Fosc.)

ESCENA II

A la platea del teatre.

⁹ Obra estrenada el 27 de juliol de 1997 al Teatre Municipal de Roquetes, Sant Pere de Ribes. Interpretada per Toni Closa, Joan Faneca i Joan Segalés.

B entra per darrere del públic, amb una llanterna a la mà, i fa intents de robar bosses i carteres dels espectadors. Descobreix la banyera en escena i puja a l'escenari. Roba una esponja, i quan vol seguir sent que ve algú. Apaga la llanterna i s'amaga darrere la banyera.

Apareix un senyor amb una tovallola cenyida a la cintura i cantant amb un aneguet de goma. Es posa dins la banyera i quan va per agafar l'esponja s'adona que no hi és. Es posa les xancletes i torna a marxar.

B surt, agafa la banyera i se'n va pel públic.

Torna el senyor, que no s'adona de res i fa el mateix que abans: es posadins la banyera i engega l'aixeta. Llavors nota que no hi ha la banyera i es plany que li hagin pres la banyera i l'aneguet. (*Fosc.*)

ESCENA III

Al davant d'escena, passadís i escala; apartaments d'A i de B.

A puja l'escala amb el bagul, segueix el passadís, obre la porta amb el comandament i hi entra; després, obre la porta automàtica del laboratori amb la petjada de la mà i entra.

B apareix per l'escala portant un sac que deixa al passadís i torna a baixar l'escala. Torna a pujar per l'escala portant la banyera, que deixa sobre el sac, i torna a baixar l'escala. Apareix esgotat per l'escala amb la motxilla a la mà i s'endú el pom de la barana. Quan va a deixar el pom al seu lloc, mira si algú el veu i el pren posant-se'l a la butxaca.

Va per obrir la porta però no troba les claus a les butxaques dels pantalons. Sacseja la motxilla per veure si hi són i la deixa sobre la banyera. Aixeca la banyera, però li rellisca la motxilla i la banyera se l'endú per l'impuls, i quan està a punt de caure per l'escala vol agafar-se al pom, que, quan veu que no hi és, treu de la butxaca i torna a posar-lo al seu lloc. Cau de cul dins la banyera, està a punt de tornar a caure per l'escala i passa per dins la banyera per no ensopegar-hi.

Com que no sap com fer-ho decideix trucar a casa d'A perquè l'ajudi. Truca dues vegades el timbre. A entra del laboratori amb una màscara per a la boca, un anti-faç per als ulls i un collaret ortopèdic, i penja l'abric i el barret en un penjador. B

torna a tocar el timbre amb insistència. A obre la porta d'entrada a l'apartament amb un comandament a distància i li clava un cop a B, que queda al darrere. A surt i descobreix la quantitat de trastos que hi ha al passadís. Es recolza al pom de l'escala per veure si hi ha algú i cau escales avall enduent-se el pom.

B surt de darrere la porta i entra dins la casa d'A en veure que ningú contesta. Observa l'apartament, estranyat del que veu, i decideix sortir per la finestra per anar a l'apartament del costat. A apareix per la barana amb el pom a la mà, que posa al seu lloc. Es posa bé el collaret, la màscara i l'antifaç. Està a punt d'ensopegar amb la banyera i les maletes i obre les cames exageradament per poder passar, de manera que després pica amb els genolls al llindar de la porta. Entra a casa seva, tanca la porta i fa sortir el llit amb el comandament. S'hi asseu, disposant-se a dormir. Sent un soroll de coloms i escolta a l'envà el soroll que fa B espolsant-se plomes, obrint la finestra de l'apartament del costat i entrant cap a dins aguantant la finestra amb un passador. A dóna tres cops a la paret. B escolta el soroll a l'envà. A apaga el llum i es posa a dormir. B gira l'interruptor del llum, que treu espurnes i s'encén el llum fent pampallugues, obre la porta de l'apartament i agafa la banyera i la resta de les coses del passadís i les entra a dins. Tanca la porta de cop. A va fent tombs al llit a cada soroll que fa B i no pot dormir. B treu del sac un prestatge que penja en uns ganxos i s'enganxa els dits, gira la clau de l'aixeta del lavabo, d'on no surt aigua, i fa sorolls; acaba de posar bé el prestatge. Treu un coixí i comprova el forat on ha de ser el llit. El mossega un ratpenat, que tira per la finestra. Després en treu un caixó de fusta on suposadament havia de ser el llit, hi posa el coixí i comprova que és molt dur. Decideix posar el coixí a la banyera i col·locar-la sobre la fusta del llit. Ho fa entrar tot pel forat amb cortinetes.

Treu un pal de cec del sac que se li mig desmunta i l'entra al quarto. Treu una màquina d'afaitar que se li engega quan no vol i la posa al prestatge. També treu una paella d'arròs que entra al quarto, juntament amb el sac.

Agafa la motxilla i en treu delicadament un pop, que resulta portar les claus que buscava abans per poder entrar. Les agafa i les penja en un clau. Mentre renya el pop se'n va cap al quarto i tanca la porta amb un cop.

A cau daltabaix del llit per l'ensurt del cop de porta del veí. Desesperat, s'asseu al capdavant del llit, agafa una xeringa i se'n beu el contingut. Cau endarrere com un tronc i comença a roncar. (*Fosc.*)

PAS DE LLUNA: *una lluna grossa il·luminada passa davant el teló de fons.*

ESCENA IV

Apartament d'A.

A està dormint. El panell electrònic s'il·lumina i comencen a sonar diferents despertadors que acaben amb una trompeta del setè de cavalleria, al mateix temps el llit comença a entrar i sortir repetides vegades, A es desperta i rep una sèrie de patacades al cap fins que el llit desapareix. A dóna un cop al panell de llums i s'apaga, i després va a dins el laboratori, que s'obre amb un lector «manual» automàtic.

Apartament de B.

B dorm. El gall canta dues vegades i a la tercera rep un cop de matamosques i desapareix. De la banyera s'aixeca una figura semblant a un cuc. B surt de la banyera dins del sac de dormir, i després surt de dins del sac vestit de Superman. Amaga la banyera dins el forat. Va a la finestra i es llença amb gran terrabastall.

Apartaments d'A i de B.

A apareix atret pel soroll, plegant el sac de roba. Torna a entrar al laboratori.

B puja pel fanal, entra per la finestra, agafa l'etiqueta de la capa, la mira, marca un número de telèfon, quan el contesten fa un llengot i penja. Es treu la capa de Superman i la llença per la finestra. Sorprenentment la capa vola cap amunt. B truca per telèfon i quan contesten fa un petó i un signe de conformitat. Penja i se'n va al quarto.

A entra la maleta, i de dins en treu una pedra que deixa al laboratori. Obre un armariet amb el comandament i en treu una xeringa que posa a la butxaca de l'abric. Es posa pega al cap i a la cara, es vol posar una barba i amb un esternut se l'enganxa al cap. Entra dins el laboratori, se sent un soroll de desenganxar i un «Ai!».

B entra vestit de bomber, crida amb un xiulet al pop, li ensenya el vestit, li fa un petó. Surt per la finestra, s'agafa al fanal per baixar, es trenca i cau daltabaix.

Apartament d'A.

A entra i es posa l'abric, però l'incomoda i no sap per què, i és que porta el penjador posat. Se'l treu i es clava al braç una xeringa que portava a la butxaca. Es fa massatges al braç fins que aconsegueix despertar la mà, adormida per la xeringa. Es posa el barret, tanca la porta del laboratori i prement un botó del comandament a distància s'obre la porta de l'apartament. Agafa el bagul i surt. Prem un botó del comandament i es tanca la porta. Deixa el comandament a terra per acabar-se d'arreglar i marxa, oblidant el comandament al mig del passadís. *(Fosc.)*

ESCENA V

Espai de concert.

Un violinista està tocant el violí. De sobte, apareix A, que li clava una xeringa a l'esquena. El violinista cau a terra. A torna a preparar un sac. El violinista s'incorpora gemegant, però A li dóna un cop al cap amb l'estoig de violí i l'estaborneix. Ho torna a intentar i torna a rebre. El violinista es torna a incorporar, i davant l'amenaça d'A diu: «*Vale, vale!*», i es desploma. *(Fosc.)*

ESCENA VI

Escala, passadís.

B, vestit de bomber, arriba per l'escala amb una caixa de cabals; està a punt de perdre l'equilibri i caure per l'escala, però el pes de la caixa el fa anar endavant i la deixa a terra. Es queixa de mal de cames i deixa el casc de bomber sobre la caixa. No pot obrir la porta del seu apartament perquè s'ha deixat les claus. Es dirigeix a l'apartament d'A i toca el timbre diverses vegades. Veu que no hi ha ningú i torna cap al seu apartament. Pel camí es troba el comandament d'A, el recull i casualment prem un botó, que és el d'obrir la porta.

Apartament d'A.

Entra a l'apartament d'A, prova un botó i li surt el llit, en prova un altre i el llit se'n va. Prova un altre botó i s'obre i es tanca l'armariet del lavabo. Juga amb els botons a obrir i tancar.

A arriba amb el bagul, visiblement molt pesant, i va d'esquena. Descansa i sent soroll al seu apartament. S'apressa i ensopega amb la caixa de cabals.

B sent el terrabastall. Mira fora i veu A per terra, se'n va cap a la finestra amb la intenció de sortir i es dóna un cop al cap. Torna a sortir al passadís i veu que A està mirant per l'escala. B deixa el comandament, agafa el casc i torna a sortir per la finestra.

A agafa el comandament, entra ràpidament al seu apartament i inspecciona per tot arreu.

Apartament de B.

B entra a casa seva per la finestra. A mira per la finestra i no hi veu ningú. B surt al passadís, agafa la caixa forta, entra al seu apartament i la deixa a terra. A ho sent, surt fora, veu que la caixa no hi és, agafa el bagul, entra a casa seva i tanca de cop. B, que espiava, tanca de cop la porta. Tots dos s'escolten a través de la paret. B se'n va al quarto. A obre el bagul i en treu un mort dins d'un sac. Se l'emporta al laboratori.

B apareix portant un fonendoscopi i llegint un manual d'instruccions. Prova la combinació de la caixa de cabals.

A entra amb un violí i prova de tocar-lo, però li sona fatal. B ho sent a través del fonendoscopi i pica a la paret del veí. Aquest para de tocar, escolta a través de la paret i se'n va.

B es disposa a obrir la caixa forta i no pot. Es prepara amb un casc de soldar i un trepant. Quan va a fer el forat s'enganxa el nas amb la broca, se la treu amb dificultats i s'emporta la caixa al quarto.

A entra atret pel soroll, vestit de vermell, disposat a operar, i es fa un embolic amb el tapaboques. Entra al laboratori.

B entra desenrotllant un cable que està connectat a un commutador explosiu. Es posa dins la banyera, crida el pop i l'amaga sota el casc de soldar; abaixa el percussor però no explota. Va cap al quarto a comprovar què passa. Se sent una forta explosió.

B entra amb el cap dins la caixa forta i els ulls esbatanats. Se'n va.

Es desapareixen els elements automàtics de l'apartament d'A, que entra amb el ganivet serra a la mà i intenta parar amb el comandament a distància tots els elements. El violinista, mig viu, surt caminant amb el cos dins el sac i surt per la porta de l'apartament, que casualment és oberta. A, quan ja ho ha parat tot, va cap al laboratori i descobreix que el cos no hi és. Surt desesperat buscant pertot arreu, obre la porta, amb la qual cosa el violinista hi queda atrapat darrere, i surt al passadís; el violinista entra i es dirigeix a la finestra. Quan A entra, el violinista està a punt de caure per la finestra; a càmera lenta aconsegueix agafar-li un peu, però es queda amb la sabata a la mà. Li torna a agafar els peus quan ja cauen avall i l'estira enlaire (*Ha estat canviat per un maniquí.*) i li comença a clavar patacades a tot arreu i a estabornir-lo amb la sabata. S'emporta el cos al laboratori arrossegant-lo i sense contemplacions. (*Fosc.*)

PAS DE TERRA: una Terra il·luminada passa per davant el teló de fons.

ESCENA VII

Apartament de B.

El gall treu el cap sigil·losament i canta suau un parell de vegades; treu un embut a la manera d'un megàfon i canta superfort. Tot seguit, s'amaga. Apareixen les mans de B, que intenta atrapar-lo, però ja s'ha tancat la portella.

B surt de la banyera. Com que no surt aigua de l'aixeta del lavabo fa veure que es renta. Es mira a un mirall inexistent i agafa la màquina d'afaitar i s'afaita. Crida el pop i el treu de la banyera, que empeny endins. També afaita el pop. El pop li diu alguna cosa a l'orella i B el bressola fins que s'adorm, el deixa sobre el lavabo i el cobreix amb un mocador. Mira el manual i treu un maniquí d'entrenament, posa el grau de màxima dificultat i l'endolla. Fa escalfament i es comença a entrenar:

1. Prova de robar el bitlleter i el maniquí li fa «mec» al mínim moviment insistentment fins que el desendolla. Abaixa el grau de dificultat.
2. Torna a provar el bitlleter i després de tres intents en què el maniquí fa «mec», li pica la mà i el mira, s'enganxa la màniga i el maniquí no para de picar-lo a les mans i després al cap. Desendolla i abaixa nivell.
3. Després de dos intents, aconsegueix el bitlleter i l'ensenya al maniquí rient,

el maniquí li dóna un cop als genitals i li pren el bitlleter. Desendolla, li pren el bitlleter enfadat i fent burla, n'abaixa nivell i l'endolla.

4. El maniquí està en posició de ball, i B es posa a ballar intentant treure un collaret, però s'encalla. El maniquí l'agafa pel coll i el comença a escanyar, fent-lo anar d'una banda a l'altra. B, amb moltes dificultats, aconsegueix desendollar-lo. Ofegant-se, mira l'etiqueta de la gavadina, truca per telèfon i fa un gran llengot.

Desa el maniquí al quarto, sent com riu i li arrenca el cap, burlant-se'n.

Torna a mirar el manual, agafa una gavadina i quan se l'està posant sent una música de violí. Mentre es col·loca unes ulleres negres al cap i treu un bastó de la butxaca, segueix la música fins a arribar a la porta de l'apartament d'A, i mira pel forat del pany i observa com A toca el violí, para de tocar-lo, el guarda, es mira les mans i de cop fa l'intent de treure-se'n una. Astorat, a B li cau el bastó de cec. A ho sent, es posa bé la mà i obre la porta. B ho veu, es posa bé les ulleres, agafa el bastó i es posa a fer de cec. A se'l mira i el comença a seguir. B se'n va cap a l'escala. A, desconfiat, entra a casa de B veient que la porta és oberta. B torna a pujar per l'escala i no veu ningú, i alleujat entra a casa seva. Quan és dins s'adona que A també hi és. De primer es posa nerviós, però després comença a fer-se el cec: pica amb el bastó per impedir que A es pugui desplaçar tranquil, estira els braços, treu la banyera i fa que A caigui dintre, es treu la gavadina donant-li cops i l'hi tira al damunt. A surt de la banyera i B l'arracona al lavabo. Casualment s'engega la màquina d'afaitar i A pretén dissimular fent veure que és una mosca. B va a buscar un matamosques i li dóna cops, li dispara a la cara amb un esprai i finalment porta una paella, i quan A s'escapa per la finestra li dóna un cop i el fa caure. A queda penjat de la finestra amb les mans, B tanca la finestra i se'n va cap al quarto. A apareix per la finestra, l'obre, para la màquina d'afaitar i la deixa al lavabo. Destapa el mocador per veure què hi ha sota i el pop li surt disparat cap a la cara, cosa que el fa caure daltabaix. El pop riu. (Fosc.)

ESCENA VIII

Carrer.

Entra un velleta caminant lentament per una banda de l'escena. Entra B per l'altra banda fent de cec al carrer i dient «*iEs para hoy!*». Veu la velleta i decideix robar-li la bossa, mentre ella, imparabile, segueix el seu camí. B consulta el manual. Va cridant «*iEs para hoy!*» mentre prova d'obrir-lo amb els dits sense èxit; amb un

filferro, tampoc; amb unes alicates, tampoc; amb unes tisores de podar enormes que se li desmunten; amb una estrebada que la fa girar de direcció i el lladre surt disparat amb gran terrabastall; amb un trepant, tampoc; la vol aturar agafant-la per les espatlles i el cap però no pot. Descobreix que la bossa té una tanca senzilla, l'obre i quan posa la mà a dins s'enganxa els dits amb una trampa per a rates i marxa amb un udol de dolor.

Quan ha marxat el lladre, la velleta s'aixeca les faldilles i, patinant, fa una volta i se'n va per l'altra banda.

ESCENA IX

Cornisa i sala de museu.

Apareix B, amb el pop a l'espatlla i un cinturó amb llanternes i un CD, per l'extrem de l'escenari fent veure que va per una cornisa. Fa veure que talla amb un tallavidres una rodona en un vidre, amb el pop agafa la rodona de vidre i la llença, para el CD i en treu el disc, que canvia de cara; prem un botó del CD, prem el rellotge i sona una música a l'estil de *Missió: Impossible*. Obre la finestra i entra dins una cambra, on veiem un pedestal amb una urna amb diamants. Descobreix el sistema d'alarma i posa el pop al quadre de llums fent-li indicacions perquè talli els fils d'alarma. S'apaguen els tres llumets d'indicació d'alarma. Quan aixeca l'urna sona una sirena. Ràpidament agafa el pop, també l'urna, surt per la finestra i se'n va per la cornisa. (*Fosc.*)

Passadís, apartament de B i d'A.

Torna a casa amb l'urna embolicada amb la gavardina, obrint la porta amb les claus. Llença diamants en un cubell d'escombraries i posa el pop a l'urna com si fos una peixera.

ESCENA X

Al moll.

A és al moll amb el bagul i el mort. Es disposa a llençar-lo a l'aigua.

Llença una pedra que sembla lligada al mort, i pedra i corda marxen sense el mort. Llença una altra pedra, li torna i li dóna un cop. Fa veure que llença la pedra i es llença ell, deixant la pedra, i se sent un «xaf!». Simula amb gestos com ho

farà per llençar el mort perquè li surti bé, i en el moment de fer l'últim gest de llençar-lo se sent un «xaf!», i una esquitxada li va a parar a la cara. Ho llença tot, mort i pedra, i se'n va corrent a l'altra banda de l'escena (s'esquitxa per l'altra banda).

PAS DE PILOTA: passa una pilota grossa il·luminada per davant del teló de fons.

ESCENA XI

Apartament de B.

El gall canta fort dues vegades i a la tercera surt una botzina de la banyera, que fa marxar el gall amb el seu so.

Dins la banyera uns peus d'ànec es mouen com si nedessin. Surt B amb els dos peus d'ànec a les mans i unes ulleres amb un tub de bussejar. Fa la granota, fa veure que caça una mosca amb la llengua i l'escup. Sona el telèfon, el despenja i resulta que la trucada és per al pop, el crida i li passa el telèfon. Es treu els peus d'ànec i les ulleres; s'impacienta perquè la trucada és llarga, li pren el telèfon i el penja. Crida al pop perquè surti, i aquest juga a la cuït i amagar a la banyera. B el vol atrapar i treu un aneguet de goma, un flotador, una llagosta que posa en una paella que treu del quarto i la desa. Surt de la banyera un periscopi, B se'l mira i segueix el forat del visor i comença a estirar-lo fins que el periscopi marxa. Veu l'aleta d'un tauró i s'espanta. Surt el pop aguantant l'aleta i rient. B li pren l'aleta, es posa dins la banyera i treu el tap. S'escola pel desguàs i torna amb dificultat. Atrapa el pop i l'eixuga, mentre aquest li diu esperat alguna cosa de dins la banyera. El posa a la peixera i descobreix una altra cosa a la banyera. S'ajup, treu una pedra lligada amb una corda fora de la banyera. (*Descobrim que és la mateixa que ha tirat A al moll.*) Amb molta expectativa i estupor treu la funda del mort, obre la cremallera i uns peus humans, l'un descalç i l'altre amb sabata, queden al descobert. B obre més el sac i veu un monyó i... el mort, la corda i la pedra s'escolen pel desguàs, i en últim instant es queda amb l'altra sabata a les mans. Se sent un «xaf!», B mira dins la banyera i un esquitx d'aigua li va a parar a la cara. (*Fosc.*)

ESCENA XII

Platea del teatre.

A entra per darrere del públic i sinistrament passa pel costat de la gent, amenaçant-los amb la xeringa que porta a la mà. (*Comença una música de pasdoble.*)

Estudi de pintor.

Un pintor amb una paleta i pinzells està pintant darrere un quadre gran. (*Farà de pantalla d'ombres xineses.*) El té mig pintat i surt per inspirar-se en un penja-robes on hi ha una muntera, un estoc i una muleta. Torna a posar-se darrere el quadre. Apareix A amagant-se darrere la muleta. Quan torna a sortir el pintor se sorprèn de veure la muleta aixecada; l'abaixa i veu A amb una xeringa amenaçant-lo. A li clava la xeringa i el pintor cau a terra. Es torna a aixecar i A li clava dos pinzells a l'esquena com banderilles, i torna a caure. S'aixeca altra volta i A li clava insistentment l'estoc. (*La tela s'anirà tacant de pintures de colors i el pintor hi escriurà «AARRRG!».*) A fa veure que posa el pintor a dins un sac de roba. (*Fosc.*)

ESCENA XIII

Banc amb caixa forta gran.

B porta una llanterna, busca alguna cosa i segueix el feix de llum amb els peus. Descobreix una caixa forta. Mira el manual i es posa un fonendoscopi i intenta obrir-la. Comença a girar el disc i el so es converteix en una invasió de granotes. Es treu el fonendoscopi i desapareix el so. El so es converteix en ràdio. També es treu el fonendoscopi i para. Finalment obre i de dins en surt un policia, que diu «Taaat!» i li posa unes manilles.

ESCENA XIV

Passadís i apartaments de B i d'A.

B arriba per les escales amb la mà emmanillada a la porta d'un cotxe de policia. Entra dins de casa i respira alleujat quan sent que les sirenes de policia passen de llarg.

A arriba carregat amb el bagul. Quan arriba a dalt reposa el bagul a la barana. Obre la porta del seu apartament de lluny estant, al mateix temps que el bagul llisca i cau escales avall amb un soroll llarguíssim, com si baixés molts pisos. A va a buscar-lo lliscant per la barana.

B ho ha sentit tot i surt a mirar per l'escala amb la porta del cotxe lligada i sent una exclamació quan l'altre arriba a baix. Se li tanca la porta de casa. Espaordit, sent com A comença a pujar! Veu la porta de la casa d'A i hi entra per sortir per la finestra. La finestra està tancada. Es vol amagar sota el llit però no hi entra. Des-

cobreix per casualitat la sabata del violinista però la llença, i va fent proves fins que descobreix un botó per obrir la finestra. Posa la porta del cotxe per bloquejar la finestra, obre la finestreta de la porta de cotxe i, gairebé perdent l'equilibri, surt pel forat. A acaba de pujar i es treu una bola del cul i la llença per l'escala. Comença a caminar i com que no sent soroll del pom caient, s'atura. Se sent el pom. Torna a caminar i torna a parar el soroll. Es torna a parar i llavors se sent el pom caure avall; A continua. B entra per la finestra de casa seva alhora que A entra a casa seva amb el bagul. A mira estranyat la sabata que B s'ha descuidat a terra, al mateix temps que B mira la que havia tret al mort de la banyera. A mira endavant i B mira cap a A. (*Fosc.*)

PAS DE PIZZA: una pizza grossa il·luminada passa davant el teló de fons.

ESCENA XV

Apartament de B i d'A.

Se sent un xiulet i entra un diari per la finestra. B surt del quarto i agafa el diari, l'obre i es queda astorat; agafa la sabata. Deixa el diari i comenta una cosa al pop. Surt per la finestra i apareix a la finestra d'A buscant la sabata que ha vist abans. La descobreix sobre el lavabo. Vol entrar però la finestra està tancada i no la pot obrir. S'amaga perquè A entra amb el quadre del torero acabat i amb el pinzell. El signa, espiat per B. Es treu la mà, i B s'espanta i s'amaga perquè A es gira. A agafa la sabata i es torna a girar perquè sospita que el vigilen. B torna a amagar-se. A entra dins el laboratori. B intenta obrir la finestra per entrar, però torna a aparèixer A i B s'amaga. A es prepara per dormir posant-se taps a les orelles, un collaret ortopèdic, una màscara per respirar i un tapaualls; fa sortir el llit, apaga el llum i es posa a dormir. Quan B veu que A dorm va cap al seu apartament. Deixa la sabata i prova de passar el braç pel lavabo per intentar arribar a l'interruptor de la finestra. Com que no ho aconsegueix, treu el pop de la peixera i li dóna instruccions. El fa passar pel forat del lavabo i torna cap a la finestra d'A. Veiem que el pop surt pel forat del lavabo d'A i B li fa senyals. El pop prem el botó de la finestra i s'obre. B entra i comença a mirar la porta del laboratori per comprovar amb les seves mans si la pot obrir però no pot; ho prova amb el pop i tampoc. Deixa el pop, que juga amb el botó de la finestra, que peta i es tanca de cop. B s'espanta, agafa el pop, el posa dintre del jersei i es queda quiet perquè A es mou. B agafa la mà d'A i estira el braç per fer-lo arribar fins al lector manual de la porta, però es queda amb la mà d'A als dits desenganxada del braç i té un ensurt immens. Tremola i deixa la mà. Amb esforç torna a agafar-la i la posa al

lector manual de la porta, que s'obre. Deixa la mà sobre el llit i entra a l'espai del laboratori amb la llanterna. *(Fosc.)*

ESCENA XVI

Al laboratori.

B arriba al laboratori, descobreix tot de tubs i mecanismes, i finalment un armari ple de mans amb fum i llums de colors.

A, de sobte, apareix amenaçador. Vol clavar-li una xeringa, però B li agafa el braç i refusa l'escomesa. Tenen una lluita, en què B esquiva les escomeses d'A fins que aquest li clava la xeringa a la cama. B nota que se li adorm la cama. B dóna un cop de peu al braç d'A fent que se li clavi la xeringa a la cama. Tots dos corren amb una cama adormida. B vol agafar una xeringa, però A, amb el comandament a distància, acciona un mecanisme que empresona les mans de B. Amenaçant, se li acosta amb la xeringa i de cop el pop li salta a la cara. A no s'hi veu i intenta treure-se'l del damunt. Recula fins a l'armari on hi ha les mans i aquestes l'agafen pel coll, escanyant-lo. Deixa el pop i se sent un crit d'A, mentre B continua intentant alliberar-se. Mentre es va apagant el llum, A diu: «*Vale, vale!*» Tot s'apaga. *(Fosc.)*

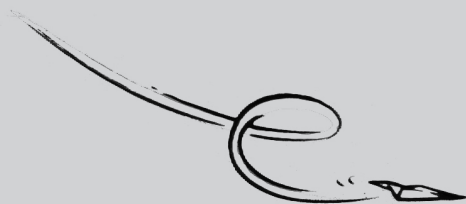
ESCENA XVII

Cortina de llum en primer terme.

B, amb el tors nu, està jugant amb el pop, com si estiguessin dins l'aigua. Apareix una mà per la seva esquena, se li passeja pel braç i ell hi juga. Van apareixent mans per diferents llocs i juguen entre elles, amb el pop i amb B. Ell i el pop desapareixen i es queden les mans movent-se al seu aire. Quan tornen a aparèixer el pop i B, s'escampen totes. En un últim moment, les mans fan un tremolor al voltant del pop i tots desapareixen. *(Fosc final.)*

PUNT FINAL

GGP (GESTOS, GANYOTES I POSTURETES)

INDICIS

Reprenem la idea de fer una conferència sobre el nostre ofici. Aquesta vegada sobre el gest, el moviment i l'acció. I aquesta vegada la duem a terme. Una conferència parlada amb exemples d'acció, de tal manera que a mesura que avança la conferència l'acció preval sobre la paraula.

Tenim en ment una actuació, *Tout bouge*, i escrits diversos de Jacques Lecoq, alhora que també altres tractats sobre els gestos i la conducta humana, com els del biòleg Desmond Morris.

Es fa un repàs dels moviments i els gestos habituals de les persones en el seu comportament en diverses classificacions i a partir de diversos condicionants, i, un cop es prepara l'actor gestual, com li serveix de material base per construir personatges i situacions en escena, sempre des d'una òptica més o menys còmica.

Primer vam escriure el text amb el contingut teòric de la conferència, apuntant a la vegada on podíem posar-ne exemples pràctics. A l'hora de passar-ho a l'escena, el contingut teòric va anar perdent pes i presència per tal de fer-ho més suportable i agradable.

Respon d'alguna manera a les demandes que rebíem de fer classes sobre mim i expressió corporal, a les quals no podíem atendre per la dedicació bàsica a l'actuació més que a l'ensenyament.

De fet, resulta l'obra més centrada en l'art del gest, ja que n'és el tema, i potser la que mostra de manera més descarada el domini gestual, perquè pràcticament n'expliquem els secrets. Però cal que darrere hi hagi molta pràctica per arribar a l'objectiu que es presenta.

Cal dir que havíem preparat aquesta conferència només per al primer Festival Cos que se celebrava a Reus, on ja havíem presentat l'espectacle del qual en aquells moments fèiem la gira i on no hi podíem anar si no presentàvem res de nou. No sabíem que després de presentar-la tindria vida durant molts anys i l'arribaríem a presentar en tota mena d'espais.

GGP. Gestos, ganyotes i postures 10

Joan Faneca Espinós - Joan Segalés Gallifa

Conferència espectacle sobre el llenguatge del moviment.

Personatges: F
                          S

F. (*Entra portant una calavera de goma a la mà i es posa al mig de l'escenari.*) Ser o no ser, aquesta és la qüestió.

S. (*Entra i, posant-se-li al costat, se'l mira.*) Abans que la paraula hi ha l'ésser. Ser i estar és inevitable. Ser comporta estar d'alguna manera. I si s'està present sempre s'expressa alguna cosa. Si hi ets, hi ets; si no hi ets, no hi ets. (*Indica a F que segueixi les seves instruccions, fent-lo entrar o sortir segons el que diu.*) Si no hi ets, no hi ets; però si hi ets, estàs. Si no hi ets, no hi ets; però si hi ets, t'estàs expressant. Els moviments que fem, voluntàriament o involuntàriament, constitueixen el primer llenguatge.

F. D'aquest llenguatge del moviment en podem destriar tres elements:

    Els gestos: l'acte expressiu en si.

S. Les ganyotes: moviments facials que ens diuen alguna cosa.

F. I les postures: manera divertida de referir-nos a les actituds que ens mostren les persones en el seu comportament.

S. D'ara endavant, els GGP: gestos, ganyotes i postures.

    Malgrat els avenços en l'automatització (*F fa una simulació de les activitats que s'enumeren.*), el sedentarisme de molts oficis, cadenes de producció, floriment d'internautes, criatures penjades de les consoles, viatgers virtuals, o simples espectadors d'imatges via satèl·lit o de la televisió del barri..., les persones tenim la necessitat de moure'ns: ballar, fer l'amor, mostrar les nostres emocions, escalar muntanyes, xipollejar a l'aigua o córrer darrere d'una pilota, sigui de la mida que sigui... I és que estructuralment estem fets per moure'ns.

F. Veiem el llenguatge del moviment, els GGP, en acció: (*F i S porten un diari plegat igual sota l'aixella. Ensopeguen i els cauen els diaris. Quin és de qui? Ho descobreixen ensument-los, fent l'intercanvi oportú. Se somriuen, se saluden i fan una ganyota de fàstic.*)

10 Obra estrenada el 27 de novembre de 1998 al teatre de l'Institut Baix Camp de Reus. Interpretada per Joan Faneca i Joan Segalés.

Fem ara un ràpid repàs dels GGP, agrupant-los per conceptes:

- Els gestos (*Fan els gestos.*)
- Les ganyotes (*Fan les ganyotes.*)
- Les postures (*Fan les postures.*)

S. Els GGP, com tantes coses a la vida, no són tan simples de definir com acabem de veure. No obstant això, necessitem fer l'esforç de classificar-los, per simplificar-los i fer-los més comprensibles. És per això que els agrupem en dos grans grups: els GGP naturals i els GGP artificials, si bé apareixeran molts matisos.

F. Com a GGP naturals podem entendre tots aquells que efectuem d'una manera orgànica, que són innats o bé heretats genèticament, que apareixen espontàniament i són comuns a grans col·lectivitats, i fins i tot, alguns, universals. Com el riure i el plorar. (*S fa les accions de riure i plorar.*) Els hem descobert cada un de nosaltres en un moment determinat de la nostra vida, encara que, generalment, ningú pot precisar quan.

En una altra línia més àmplia també ho són el fet d'entrecruar els braços, les cames o el caminar. (*S fa les accions d'entrecruar els braços, les cames i caminar.*)

S. I és igualment curiós observar que, tot i sent tan naturals, poden esdevenir un problema quan volem fer-los expressament. (*F fa intents de riure, plorar, entrecruar els braços i les cames, i caminar expressament.*)

Aturem-nos en el caminar. El caminar (*Comença a caminar d'un costat a l'altre.*) consisteix en un moviment de desplaçament del cos en l'espai, generalment cap a una sola direcció, mantenint l'equilibri i sotmès a la llei de la gravetat, que el manté en contacte amb el terra. Aquest moviment posa en marxa tota la màquina corporal per aconseguir l'objectiu. Però el control d'aquesta activitat varia substancialment segons l'edat de l'individu.

F. El nen, que lluita constantment per mantenir l'equilibri (*S fa el caminar d'un nen fins a sortir disparat entre cortines.*), amb l'objectiu de mantenir el cul i la cara lluny de terra. Camina a batzegades, com una mena de titella.

L'adolescent (*S fa el caminar adolescent.*), que sembla que no pugui parar de créixer, converteix la seva coordinació en un impuls enlaire.

S. L'adult (*F fa el caminar d'adult i ensopega.*) té plenament assumit el control i la coordinació de totes les parts del cos. Tret que un accident el projecti cap a terra i se senti ridícul d'haver perdut l'equilibri.

El vell (*F camina com un vell, comença a ensopegar caminant com pot i sortint fora cortines, on sentim que cau.*) inicia el camí del control passat de rosca i la descoordinació torna a fer acte de presència. Just abans de caure i sortir amb els peus per davant.

Més enllà del control sobre les lleis de l'equilibri i la gravetat, que suposen la dependència de la física, trobarem les particularitats corporals que, conjuntament amb el caràcter, configuren el posat i un comportament base, permanent. Corresponen a unes frases prou usuals: «Jo estic fet així.»

F. «Jo sóc així.»

S. «Tu ets aixà.»

F. «Cadascú és com és.»

Observant el caminar de la gent podem imaginar, i en alguns casos endevinar, centenars d'històries.

Pels GGP reconeixem una persona de lluny i sabrem diferenciar-la entre una multitud.

S. Veiem-ne alguns exemples, localitzant els GGP en diferents parts del cos. (*F va escenificant els exemples que es diuen.*) Al cap: una persona intel·lectual, estúpida o despistada... Al pit: una persona temperamental, tímida o valenta... A les mans i els braços: una persona molt expressiva, o poc expressiva, o nerviosa... Als peus i les cames: una persona àgil, o segura de si mateixa, o dubitativa... A la pelvis: una persona xula, o reprimida, o amb poca activitat sexual, o amb molta activitat sexual...

Com dèiem al començament, classificar ho fem per simplificar i així fer les coses més comprensibles.

F. Però no hi ha ningú que sigui d'una sola peça, per tant, si combinem diferents localitzacions dels GGP, trobarem persones més complexes, com som tots plegats en realitat. (*S va reproduint les combinacions que F anomena.*)

Així ens podem trobar amb una persona estúpida, tímida, reprimida, gens expressiva, pocatraça i amb poca activitat sexual. O, al contrari, una persona intel·ligent, valenta, àgil, molt expressiva i amb una gran activitat sexual.

S. D'aquestes, poques.

F. I ja, per acabar amb aquest tema, voldríem fer una darrera exposició.

S. En sentir-nos observats (*F exemplifica el sentir-se observat per S.*), els nostres GGP es transformen: s'accentuen, s'amaguen i, fins i tot, n'apareixen de nous.

Només en un ambient de confiança (*F i S caminen de costat com amics.*), es manifestarien d'una manera natural o, millor dit, artificiosament natural. El caminar ideal, neutre, no existeix.

F. Hi ha una gran varietat de GGP naturals que no es manifesten només en caminar. Són els que mostren sensacions, sentiments i estats d'ànim, que són originals i comuns entre els humans. Alegria, tristesa, satisfacció, ridícul. (*S va representant els exemples que va dient F.*)

Descobrim que poden tenir diferents intensitats: estimar molt o poc, odiar molt o poc. (*S també ho representa.*)

I també veiem que tenen unes direccions concretes: per exemple, quan tenim por anem cap endarrere (seria absurd tenir por i anar endavant), o quan hi ha un perill ens movem en direcció contrària a on ve el perill. (*S ho representa.*)

Observem a continuació com també variem els nostres GGP segons el vestit. (*Ho representen amb una cadira: pujar pantalons, obrir camisa, mànigues llargues...*)

S. Segons l'ambient. (*Ho representen amb una cadira: ambient enrarit, d'exàmens, de festa major...*) O segons la meteorologia. (*Ho representen: fred, calor, pluja, vent...*)

Uns altres GGP naturals són els incontrolats.

F. Els tics, els que fem per hàbit o costum; les vàlvules d'escapament, que normalment són rítmics; els vicis. (*Entre tots dos presenten tics: passar la mà pel cabell, tocar el nas, fregar-se les mans, gratar-se el cap, passar la mà per la barbeta, no parar de picar amb la mà, dit al nas, gratar-se les parts, gratar-se el cul...*) Hem de vigilar molt amb aquests darrers, perquè no tan sols mostren el poc domini que tenim del nostre cos sinó també una gran manca d'educació.

S. Fins aquí els GGP naturals.

Els GGP artificials són els que hem après i realitzem només quan volem. Per una banda, tenim els que configuren les normes de comportament social, conegudes també com d'urbanitat o cortesia, que modulen la nostra presència en públic i la relació amb els altres. I que transformem a voluntat segons la situació. (*Representen formes de saludar-se: cop de cap, alçar la mà, xocar la mà, xocar totes dues mans, xocar la mà i l'altra mà a l'espatlla, xocar la mà i abraçada, gran abraçada i esquimal, japonesa al públic.*)

F. Ara mateix acabeu de fer uns GGP artificials. Sí, quan aplaudim fem GGP artificials. Hi ha hagut algú que ha aplaudit com si ens perdonés la vida, d'altres ho han fet normal, i d'altres amb tant d'entusiasme que ni es trobava les mans.

S. Sí... alguns ho han fet mentalment...: «Jo ja sé de què va això.»

F. Uns altres són els que hem après per imitació com a signes de comunicació amb els altres. (*Fan una coreometria de signes: jo, tu, ell, nosaltres, vosaltres, ells, ok, polze amunt, polze avall, banyes, botifarra petita, botifarra mitjana, botifarra gran, prou, talla, hora, menjar, gana, set, beure, telèfon, vine, vés, val, espatlles, mirar sobre espatlla, espolsar-la, medalla, veure públic, molts, ple, mig-mig, prim, gras, noia, forçut, fugir, córrer, cansat, petó, bufar petó.*)

S. Per una altra banda, hi ha els que corresponen a activitats més específiques, com un ofici (*F i S fan veure que pinten, piquen amb un martell, fan anar una compressora.*), un esport (*F i S fan veure que neden endavant i endarrere.*), el ball. (*F i S fan uns passos de tango i de vals.*)

La majoria de la gent sent plaer en contemplar GGP sincronitzats, coreogràfics. Potser perquè ens dóna seguretat veure o sentir-nos rodejats d'ordre i concert.

F. El més interessant d'aquestes observacions sobre el llenguatge del moviment és, sens dubte, l'ús o l'aplicació que en fem.

S. El coneixement dels GGP és indispensable per a la creació artística, particularment en el camp del teatre i, molt més específicament encara, en el teatre gestual.

Senyores i senyors, avui, aquí, per a tots vostès: l'actor gestual! (*Presenta el seu company, que de primer es fa el desentès i després va representant el que l'altre anuncia.*) L'actor gestual prepara el seu cos amb la pràctica de l'atletisme, la dansa, les peses, l'acrobàcia, l'esgrima, els malabarismes, el trapezi, passar la corda fluixa, el mim, el ioga, les arts marcial, coordinant les seves articulacions, descobrint moviments nous... (*F fa com si descobrís moviments nous del cap, del coll, del pit, de la pelvis.*)

Aquest no és tan nou.

F. Segons per a qui.

S. També descobrint les dimensions i les qualitats del moviment: gran, petit; les direccions: amunt, avall, endavant, endarrere, a la dreta, a l'esquerra; la línia ondulada, la línia trencada, el moviment en el lloc, el punt fix, la rapidesa, la lentitud, el ritme, el pes, el contrapès, l'equilibri, la tensió..., i aconsegueix expressar-se amb tot el seu cos en globalitat. (*F ha anat il·lustrant les accions anomenades i es queda en tensió. Quan S ho veu s'adona que s'està posant vermell i va a buscar una tovallola, que li posa sobre les espatlles.*) I el relax. (*F es relaxa i surt d'escena esgotat.*)

S. Fins aquí la preparació del cos, la base. En qualsevol cas hem de mirar que els exercicis que fem no siguin contraproductius per als objectius que ens havíem proposat. Per exemple, un excés d'exercicis de potència poden minvar la nostra flexibilitat. (*Ho exemplifica marcant musculatures excessives i l'encarcament. F entra i li dóna una empenta que gairebé el fa caure.*)

F. Per a nosaltres, el coneixement dels GGP, la gramàtica del moviment i la tècnica no és un objectiu en si, sinó un camí per entrar en el món de la creació.

S. Una de les primeres barreres que cal superar quan et vols expressar bàsicament amb el cos és la de la inhibició, el que vulgarment en diem *vergonya*. En especial perquè socialment està mal vist que gesticulis molt. Així, els grans prototipus de regnants i persones amb poder són els que estan més «ben educats», els qui menys es mouen en públic. Imagineu-vos un rei... gesticulant pels descosits, un parlamentari... adormint-se al Parlament o un papa... repartint hòsties a dojo. (*F ho representa.*)

F. Un dels recursos per entrar en el món de l'expressió és aquesta sèrie de jocs que semblen infantils, però que proporcionen ja un principi de desbloqueig: tocar i parar... (*Hi juguen.*) O el joc d'endevinar pel·lícules.

S. Va.

F. Molt bé, doncs. (*Al públic.*) Si la saben poden dir-la. No hi ha premi, però poden tenir una gran satisfacció. (*F fa gestos que volen ser el títol d'algunes pel·lícules, que han d'endevinar entre S i el públic.*)

També hi ha exercicis que permeten tenir unes bases dramàtiques i començar a representar un paper o tenir un rol, com el del botiguer sord. (*F fa de botiguer i S de comprador, i per explicar que vol un CD de Julio Iglesias fa una gran explicació gestual.*)

S. I ara és el moment de començar a construir personatges, i per fer-ho podem relacionar els GGP amb nocions de tipus elemental, com per exemple el foc; o podem inspirar-nos en animals, com per exemple una girafa, o en personatges del món fantàstic, com per exemple un drac... (*F representa els exemples primer amb un cigarret, després amb un plàtan i després convertint-ho en un zapateado.*)

S. I ara sí, amb aquests personatges o d'altres, és el moment de crear situacions i històries. I aquí és on apareixen les perspectives més diverses, des de les més concretes fins a les més abstractes: estètiques, poètiques, innocents, paròdiques, dramàtiques, tràgiques...

Vegem a continuació una situació des d'una perspectiva romàntica. (*F i S representen una enamorada i un enamorat que no arriben a una bona entesa.*)

Ara una situació des d'una perspectiva estètica. (*F i S representen un ocell i un caçador que té problemes per abatre'l.*)

Tot seguit, una situació des d'una perspectiva innocent. (*F i S representen un nen i una nena que, jugant, descobreixen les diferències dels seus sexes.*)

Una situació des d'una perspectiva paròdica. (*Primer discuteixen entre ells que si sí o que si no fan la paròdia, finalment decideixen representar una paròdia sobre Napoleó. Vegeu el número de l'obra Gagmania, en aquest cas reduït.*)

F. Ara una situació des de la perspectiva dels pallassos. (*F i S representen un joc de pallassos en què primer s'esbatussen i després n'hi ha un que es fa el mort i l'altre fa intents diversos per aixecar-lo i endur-se'l. Vegeu el número de l'espectacle Flight.*)

S. Tot seguit una situació des d'una perspectiva tràgica. (*F i S representen una tragèdia còmica, en la qual demanen la participació de dos voluntaris del públic. Vegeu el número de l'espectacle Flight, transformat el personatge del que fa de noia per una noia voluntària del públic.*)

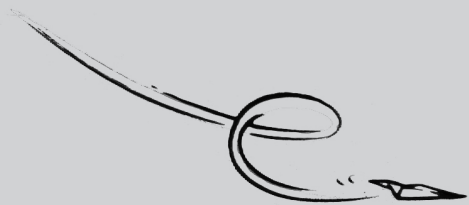
F. Tot plegat amb un objectiu final: recrear per al públic un món que tot i semblar diferent és el vostre i el nostre món.

- S. Evidenciar el comportament de les persones ens procura una certa satisfacció.
F. Un plaer.
S. Imitar.
F. Parodiar.
S. Ironitzar.
F. Escarnir situacions i personatges.
S. Amb l'ànim de reformar-los.
F. Resumint.
F i S. El plaer de fer comèdia amb els gestos (*Fan el gest d'acabar.*), ganyotes (*Somriuen i piquen l'ullet.*) i postures. (*Es queden en la posició de dir adéu. Després desfan la posició i saluden.*)

PUNT FINAL

VIOLETA VIOLADA

INDICIS

Resulta un repte posar en escena una telenovel·la televisiva —*culebrón*, per la importància de la seva presència i amanerament en les televisions sud-americanes— basant-se en el codi del llenguatge gestual. Aquesta és la pretensió d'aquesta obra: fer una paròdia dels extremismes emocionals i, alhora, explicar una història amb girs imprevistos i relacions sorprenents entre els personatges, que no es descobreixen fins al darrer moment. Potser una mica a l'estil del que feia Shakespeare en algunes de les seves obres, seguint el corrent inspirador de la *Commedia dell'Arte*.

Vam començar amb improvisacions, més que res perquè l'equip d'intèrprets era més gran i era la primera vegada que la companyia incorporava actrius, per tant la primera intenció era conèixer-nos abans d'encarar l'obra. Com que resultava complex improvisar i confegir el guió alhora, vam haver de passar el temps d'escriptura del guió. D'alguna manera se'ns barrejava el guió de telenovel·la amb el thriller, fins que ens vam cenyir més a la història rebuscada més televisiva.

En el procés de la posada en escena se'ns aparegué una novetat. Com que no usàvem la paraula amb text, jugàvem a anomenar els personatges amb el nom o amb una paraula definitòria. Segurament va ser un encert.

La intenció paròdica quedava amagada per la intenció còmica i la de buscar gags en totes les situacions i accions.

Una obra de pantomima que potser s'acostava a les pantomimes nascudes als bulevards francesos del segle XIX i inicis del XX, i que va tenir un exponent notable en Jean-Gaspard Debureau (Jan Kaspar Dvorák) i el seu personatge de Pierrot. Aquest va tenir molts seguidors, entre ells el seu propi fill Charles, alguns dels quals eren catalans (Adams, Montero...), i també seguidors en companyies notables que feien barreja, tal com sembla que havia fet ell, entre reminiscències de la *Commedia dell'Arte* italiana i una estilització més melodramàtica. A Barcelona hi hagué una companyia notable que s'hi va establir durant uns quants anys, posant en escena obres de la literatura clàssica: la Família Onofri.

Gairebé es podria afirmar que Debureau va ser per a la pantomima del segle XIX el que Marcel Marceau va ser per al mim del segle XX.

Violeta violada ¹¹

Joan Faneca Espinós - Joan Segalés Gallifa

Pantomima en 1 acte, amb 1 presentació, 18 escenes i fotos finals.

PERSONATGES: Violeta, noia
Viola, mare de la Violeta
Víctor, marit de la Viola
Doctor Salvador, pare d'en Sito
Sito, noi
Luci, la cega
Fèlix, pare d'en Luci
Cuqui, la gossa de la Viola, ninot

Quan entra el públic a la sala, a l'escenari hi ha un plafó que simbolitza les ratlles i quadres de la carta d'ajust de la televisió. Quan es fa fosc, desapareix aquest plafó i apareix l'escenografia següent.

ESCENA I. PRESENTACIÓ DELS PERSONATGES

Hi ha un sofà al mig de l'escena i una senalla per a la Cuqui al costat.

A la manera d'una caràtula d'inici d'una sèrie, una veu en *off* presenta els actors i els personatges que interpretaran. Els actors entren d'un en un a escena.

Veu en *off*: «Violeta violada. Capítol primer.»

Tots avancen cap al davant de l'escena fins a quedar un al costat de l'altre. Amb un marc de pantalla de televisió que es van passant l'un a l'altre, fan un gag corresponent al personatge de la sèrie.

Veu en *off*: «Sandra Màrquez, en el paper de la multimilionària Viola. Addicta als bombons. Joan Faneca en el paper de Víctor, marit de Viola. Addicte a les

¹¹ Obra estrenada el 18 de març de 2000 al Teatre Principal de Castelló. Interpretada per Íngrid Domingo, Joan Faneca, Sandra Màrquez, Joan Segalés i Xavi Vila.

dones. Joan Segalés en el paper del doctor Salvador, amic de la família de la Viola. Addicte a la beguda. Xavi Vila en el paper de Sito, fill del doctor. Addicte a la Violeta. Ingrid Domingo en el paper de Violeta. Addicta als *culebrones*. Cuqui (lladra) en el paper de Cuqui, la gossa de la Viola. Addicta a la impertinència (lladra).»

La resta dels personatges se la miren i posant-se el dit davant la boca li fan que calli. Ella mira al públic.

Fosc.

ESCENA II. CULEBRÓN I BARALLA

El mateix sofà d'abans, la senalla i un aparell de televisió.

La Violeta, asseguda en un sofà al mig de l'escena amb la Cuqui, mira un *culebrón* sud-americà a la televisió —ho sabem per les veus que surten del televisor. Tots dos reaccionen a la situació dramàtica que hi veuen, plorant.

De fora se sent que algú crida «Violeta!». Entra la Viola, dolguda, amb la jaqueta d'en Víctor a la mà. La Violeta no li fa cas, està atenta al culebrón. La Viola apaga el televisor. La Violeta el torna a engegar. La Viola, d'un cop de peu, treu el televisor d'escena i la veu que se sent per l'aparell fa un crit de caiguda. La Viola es treu unes calces de la butxaca de l'americana i manté un diàleg amb la Violeta, fent-li entendre amb expressions de «Mamà, filla, papà, no, sí...» que el seu marit l'enganya. Tira les calces a terra i les trepitja. Quan està trepitjant les calces per tercera vegada entra en Víctor. La Viola i en Víctor comencen una discussió tot estripant-se la roba l'un a l'altre. La Violeta s'hi interposa volent arreglar la situació i la roba, conjuntament amb les expressions de «Víctor, Viola, mamà, papà, filla...». Finalment, d'una revolada i sense intenció despullen la Violeta, que de l'empenta va a parar darrere el sofà.

Fosc.

Veü en off: «Capítol 34.»

Es torna a encendre el llum, que sorprèn els actors en escena i aquests, agafats per sorpresa, improvisen posicions de baralla i de drama sobre els enunciats dels capítols i uns finals de música.

Veü en *off*: «Capítol 35. Capítol 36. Capítol 37. Capítol 38.»

Quan ja han improvisat quatre posicions donen a entendre que ja en tenen prou, i la Violeta, amb el comandament a distància del televisor dirigit al llum, prem un botó i s'apaga.

ESCENA III. PRIMER TELEGRAMA D'EN SITO

Veü en *off*: «Capítol gairebé 100.»

En Sito entra a escena i es queda a un costat emmarcat per la llum, amb una bata blanca a les mans i amb expressió d'admiració. Fa el gest de penjar-la a l'aire i li cau a terra, la recull i la penja en un plafó del costat. Es treu l'americana i es posa la bata. Té problemes amb el coll, que li queda girat i se'l posa bé. Se senten uns trucs i entra una mà amb una capsa plana que en Sito ha de recollir de terra. En treu un fonendoscopi i llença la capsa. Es posa el fonendoscopi a les orelles i s'escolta el cap (se sent un xiulet) i prova al cor (se senten uns trucs). Entra un braç aguantant un telegrama a la mà. En Sito s'adona del seu equívoc i quan agafa el telegrama el braç cau a terra, cosa que espanta en Sito, que fa un crit, dóna un cop de peu al braç i el treu fora. Quan es gira s'espanta del seu propi braç. Diu «Papà?», auscolta el telegrama i se sent un «hip» de borratxo, afirma «Papà», obre el telegrama i en *off* se sent el contingut: «Sito, fill estimat. Hip! T'enyoro. Hip! Des de la mort de la mamà, hip!, em trobo molt sol. Hip! Pobra Sofia!» En Sito es posa el dit a la boca i diu: «Mamà!» Continua la veü en *off*: «Treu-te el dit de la boca! Hip!» En Sito ho fa. Continua la veü en *off*: «Necessito algú tan espavilat com tu, hip!, a la consulta. Hip!» En Sito s'arregla el cabell i es fa el xulo. «Espero que hakis rebut, hip!, l'estetoscopi.» En Sito no ho entén fins que veü el fonendoscopi i s'exclama. «T'envio records de la Violeta, hip!» En Sito diu el nom de Violeta i la recorda enyoradís. «El teu papà, el doctor. Hip, hip!» En Sito crida «Hurra!» i s'adona de l'error.

Fosc.

ESCENA IV. ENVERINAMENT

Veü en *off*: «Capítols 200, 201 i 202.»

El sofà, la senalla, una porta a la dreta i una paret de pedres amb un moble i un gerro amb flors.

Entra en Víctor per la porta i crida la Viola. En veure que no hi és treu una capsa de bombons i amb una ampolla els posa verí. Entra la Viola per la porta i en Víctor s'amaga darrere el sofà. La Viola creua l'escena i surt. En Víctor s'aixeca de darrere el sofà, posa la capsa sobre un coixí i parodia la Viola agafant un bombó i morint. Celebra la mort de la Viola cantant i ballant, donant a entendre que serà lliure, tindrà diners i es podrà tirar les dones que vulgui. De l'eufòria i cantant puja al sofà. Entra la Viola amb la Cuqui en braços; fa callar en Víctor —que baixa, compungit, i s'asseu al sofà— perquè no desperti la Cuqui, la posa a la senalla i surt. En Víctor s'aixeca i fa gestos d'amenaça contra la Viola i la Cuqui, pren la capsa de bombons i mentre maquina l'enverinament, entra la Viola, que li fa un ensurt; deixa una altra capsa de bombons sobre el reposabraços del sofà i surt. En Víctor veu la capsa, que és igual que la que ha preparat ell i vol agafar-la, però la Viola torna a entrar amb un pintaungles, s'encara al Víctor i s'asseu al sofà.

En Víctor intenta canviar la capsa de bombons, però d'entrada no ho aconsegueix. S'asseu al sofà i, després de diversos contratemps, aconsegueix que la Viola mengi bombons enverinats. La Viola es troba malament i es gira cap a en Víctor, queixant-se del que aquest ha fet. En Víctor vol prendre-li la capsa de les mans, però la Viola no el deixa. Se sent la veu de la Violeta des de fora que crida «Mamà!» i en Víctor se'n va per la porta enduent-se l'altra capsa de bombons.

La Viola es troba malament, crida «Violeta!», agafa la senalla amb la Cuqui i la posa al sofà. La Cuqui es desperta i vol menjar bombons, però la Viola no la deixa. La Viola s'aixeca i torna a cridar la Violeta, al mateix temps que fa els lladrucs del gos i en un moment donat la gossa crida la Violeta i la Viola lladra. La Viola cau esgotada al sofà. Entra la Violeta, que està pendent del *culebrón* que fan per televisió —l'aparell és a fora— i no es fixa en la seva mare, desmaiada. La Cuqui guarda la capsa de bombons a la senalla i intenta cridar l'atenció de la Violeta. Li tira un coixí, fa caure la Viola a terra, agafa el comandament de les mans de la Viola i apaga el televisor. Llavors la Violeta es gira buscant el comandament, el treu de la boca de la Cuqui i quan el torna a engegar se sent la música final del *culebrón*. La Violeta té un atac d'histèria, dóna una volta al sofà i es queixa. S'atura i s'adona que la Viola està estirada a terra i l'aixeca cridant «Papà!». Quan diu això la Viola, que s'aguanta dreta, però absent, s'exclama i està a punt de caure. La segona vegada que la Violeta crida el mateix la Viola s'exclama, però no cau fins més tard i amb la Violeta cauen assegudes al sofà. La Violeta s'aixeca i quan empeny avall el cap de la Viola aquesta es desperta.

La Viola diu: «Doctor.» La Violeta diu: «Doctor, no. Papà.» La Viola li crida «Papà, no. Doctor!» i es torna a desmaiar. La Violeta agafa el comandament i truca per telèfon; s'adona que s'ha equivocat. Agafa un telèfon i truca, al mateix temps que posa una manta sobre la Viola.

ESCENA V. VISITA DEL DOCTOR

Mateix decorat anterior.

La Violeta diu «Doctor, sí, mamà, Violeta...» i el doctor contesta de fora estant: «Sí, sí, mamà, Violeta...» Se sent el timbre de la porta, la Violeta l'obre i no fa cas del doctor, que entra per la porta parlant per un telèfon mòbil fins que s'adona que té la Violeta davant. La Violeta s'adona del doctor i el saluda, tanca la porta i li senyala la seva mare al sofà. El doctor destapa la manta que té la Viola a sobre i la Cuqui comença a lladrar i espanta el doctor, que li té pànic. La Violeta pren la Cuqui a la Viola, mentre la Viola, que feia els lladrucs, continua movent el braç com si moguéss la gossa. La Violeta li dóna un cop a la mà perquè la tingui quieta. El doctor es treu un rellotge que porta a la butxaca de l'armilla i el fa servir de pèndol per adormir la Cuqui. El doctor pren la Cuqui a la Violeta i, cantant-li una cançó de bressol, la posa a la senalla i la diposita a terra. Desperta la Violeta, que també s'havia adormit, i la situa a un costat perquè no destorbi. Pren el pols a la Viola i diu «No!» de manera tràgica; la Violeta li pregunta «No?», i així tres vegades fins que el doctor li dóna a entendre que diu «no» perquè no li funciona el rellotge i se'l guarda. Agafa un maletí, el posa als braços de la Violeta i en treu un fonendoscopi. Ausculta la Viola i la punta del fonendoscopi se li perd per dins la roba, de manera que ha de posar la mà per sota la roba per buscar-la i la treu davant la mirada de la Violeta. El doctor posa el fonendoscopi dins el maletí i va per agafar alguna cosa, però la Violeta se'n va fins a l'altra banda i l'ha de seguir. Quan ell està a punt de posar la mà dins el maletí, aquest es tanca i li enganxa la mà, la treu i, quan obre, enganxa els pits de la Violeta i després s'enganxa el seu sexe. La Violeta estira el maletí i el doctor l'ha de seguir perquè continua enganxat, fins que la Violeta, d'una estrebada, li desenganxa i el doctor queda ben servit. Ell torna a posar el maletí en braços de la Violeta i en treu una espàtula per mirar la boca. Quan se'n va cap al sofà trepitja la Cuqui, que es posa a lladrar i l'adorm fent pèndol amb l'espàtula. Amb dificultats, obre la boca de la Viola, posa l'espàtula dins i li mira la gorja. Quan acaba, la Viola tanca la boca i se li queda l'espàtula enganxada. El doctor fa un trago d'una petaca que porta a la butxaca i, amb esforços, aconsegueix treure'n l'espàtula. Quan es dirigeix cap a la Violeta torna a trepitjar la Cuqui, que torna a lladrar, i aconsegueix ador-

mir-la amb l'espàtula altra volta. Agafa la senalla per posar-la a l'altra banda del sofà, però camina amb penes i treballs perquè se li ha adormit la cama. Deixa la senalla a terra i prova de despertar-se la cama, encara que camina ben coix fins on és la Violeta, que s'havia adormit també amb les oscil·lacions de l'espàtula. La desperta, la Violeta reacciona com si el veiés per primer cop, el doctor posa l'espàtula dins el maletí i quan el tanca enganxa els dits grossos de la Violeta, que se li acosta amb energia. El doctor s'aparta endarrere recordant la mala experiència anterior, li fa un petó als dos dits i deixa el maletí a terra. La Violeta li pregunta el resultat de la inspecció i el doctor, per explicar-li alguna cosa, prem la panxa de la Viola, que deixa anar un rot. Els dos s'aparten sorpresos i el doctor fa el gest de recollir part de l'aire que ha sortit de la boca de la Viola per olorar-lo i, mentre rumia, fa un altre trago. La Violeta torna a preguntar al doctor què passa i aquest no sap què dir, al mateix temps que acosta la petaca al nas de la Viola, que es desvetlla.

La Viola explica amb gestos els diversos símptomes de dolor que té i el doctor li diu que no n'ha entès res. La Viola i la Violeta l'hi tornen a explicar tot a poc a poc, fins que el doctor, arravatat per l'explicació, en fa una exageració fins que la Viola i la Violeta el tallen. La Viola cau esgotada al sofà. El doctor porta a part la Violeta per dir-li que no té solució i ella agafa un atac de desconsol. La Viola en sospita i demana confirmació dels seus temors. Tots dos ho confirmen.

ESCENA VI. MORT DE LA VIOLA

Mateix decorat anterior.

Entra en Víctor en el moment que la Viola està tenint els darrers espasmes abans de morir. La Violeta es llença desconsolada cap a la Viola i en Víctor l'aparta i la consola, mentre el doctor es posa darrere el sofà i confirma a en Víctor el desenllaç. En Víctor està content. El doctor tapa la Viola amb una manta que curteja. La Viola fa un crit i s'incorpora. El doctor, la Violeta i en Víctor fan una exclamació de sorpresa. La Viola fa un petó a la Cuqui per acomiadar-se'n i l'empeny cap al doctor perquè l'aguanti —que havia agafat senalla i tot per acostar-l'hi— i es desploma. La Viola fa un altre crit i s'incorpora, i els altres repeteixen l'exclamació de sorpresa. La Viola demana a la Violeta que s'acosti i li posa el collaret amb medalló que portava al coll i es desploma. La Viola fa un tercer crit i s'incorpora. Els altres fan exclamacions i en Víctor s'exclama que no s'acabi de morir. La Viola diu el seu nom, fent veure que també s'acomiarà d'ell, però li fa una botifarra. Tots queden desconcertats. Així dues botifarres més, fins que la Viola es mor del

tot. La Violeta fa un crit enormement dramàtic —«Mamà!»— i cau sobre la Viola plorant. En Víctor fa el signe de victòria i la Cuqui fa un udol llastimós.

ESCENA VII. SEGON TELEGRAMA D'EN SITO

Veü en *off*: «Capítol 225 i mig.»

En Sito entra amb una maleta i amb un vestit jaqueta al mateix lloc d'abans. Deixa la maleta, hi seu a sobre i es disposa a llegir un segon telegrama que diu: «Sito, fa dos dies que t'esperem. On ets? Estic impacient per la teva arribada. Ja he posat el teu nom a la consulta: "Doctor Sito". Per cert, hem perdut una de les millors clientes, la Viola. Demà l'enterrem. Tant de bo que arribessis a temps. La Violeta està molt desconsolada. Hip! Com pots comprovar ja no bec tant. Vigila i no t'equivoquis un altre cop de tren. El teu papà, el doctor. Una altra abraçada.»

Se sent un xiulet de tren i en Sito se'n va. Ha de tornar a entrar perquè es deixava la maleta. La llença fora, com si la pugés al vagó, però s'entreté i perd el tren. Agafa paper i llapis i escriu el següent, que se sent en *off*: «Papà, ja sé que tornaràs a beure. Aneu enterrant la Viola, que ja arribaré. Sito.»

Se sent un xiulet de tren que espanta en Sito.

Fosc.

ESCENA VIII. EL DOL I DESCOBERTA DELS BOMBONS

Veü en *off*: «Uns capítols més tard.»

Mateix decorat d'abans.

Entren en Víctor, la Violeta i el doctor amb la Cuqui en braços, compassant el pas fúnebre de dol. Tots amb ulleres fosques. La Violeta amb un vel negre, en Víctor i el doctor amb un braçal negre i la Cuqui amb llacets negres. La Violeta plora exageradament i s'aturen. La Violeta fa un petó a la Cuqui, en Víctor li dóna una bufetada i la Violeta se'n va.

En Víctor i el doctor seuen al sofà. Quan la Cuqui es troba a la senalla fa tres udols, que tots segueixen aixecant el cap, menys el tercer, que en Víctor no fa fins que els altres dos se'l miren. En Víctor espanta la Cuqui, que es posa al respalller.

A continuació, en Víctor i el doctor fan una sèrie d'accions al mateix temps i la Cuqui s'hi va apuntant a la seva manera: encreuen les mans sobre els genolls traient la llengua i posant-se-la dins la boca amb el dit; beuen un glop, el doctor de la petaca que es treu de l'infern de l'americana i en Víctor d'un got que es treu del mateix lloc —la Cuqui reclama beure de la petaca del doctor—; es treuen les ulleres i les netegen —en Víctor amb les calces que porta a la butxaca i el doctor amb un mocador— i la Cuqui reclama al doctor que les hi netegi; reaccionen als plors de la Violeta, que se senten de fora estant; es graten el cap i el doctor atrapa una puça que retorna al cap de la Cuqui; aixequen la cama per posar-la sobre l'altra i la Cuqui fa veure que pixa sobre en Víctor, que se'n queixa.

La Cuqui destapa la manta de la senalla i lladra cap al doctor, assenyalant-li a dins. El doctor es gira i pren la capsa de bombons de dintre la senalla, l'obre i n'ofereix a en Víctor, que els refusa. El doctor n'agafa un i quan està a punt de posar-se'l a la boca, en Víctor li diu: «No!» «No?», li pregunta el doctor. I contesta «Viola». La Cuqui fa un udol que segueixen amb el cap. El doctor pregunta: «Viola?» Un altre udol. Víctor afirma: «Viola.» Un altre udol. El doctor va a deixar el bombó però fa el gest d'olorar-lo, s'aixeca garratibat i l'increpa: «Víctor.» En Víctor li exigeix silenci i el doctor torna a pronunciar el seu nom però sense so. En Víctor li reclama el bombó i el doctor comença a tremolar, atemorit. Quan en Víctor fa el gest de posar la mà a l'infern de l'americana li dóna el bombó, es treu el rellotge fent pèndol davant d'en Víctor i la Cuqui s'adorm. En Víctor es treu el got i brinda. El doctor treu la petaca i intenta beure, però no encerta el broc pel tremolor; en Víctor l'hi ajuda. Vol tapar la petaca i no l'encerta, en Víctor la tapa i l'hi torna. Vol posar la petaca a la butxaca i no pot, en Víctor l'hi posa. Es vol posar bé la corbata, en Víctor ho fa. Es vol cordar el botó de l'americana, en Víctor l'hi corda i li diu que se'n vagi, però el doctor no es pot moure. En Víctor l'estira per la corbata per fer-lo caminar, i ell mateix se l'estira dues vegades per continuar. Quan és davant la porta, en Víctor el crida i ell es gira més atemorit encara. En Víctor es treu un feix de bitllets de la butxaca i li dóna fent-li el gest de callar i de tancar la boca amb una cremallera. El doctor també ho fa amb problemes i es gira per obrir la porta, però no hi arriba; en Víctor li dóna l'empenta que li falta. El doctor obre, es gira obrint la boca, diu «Viola» i seguidament surt. La Cuqui, en sentir «Viola», fa un udol.

Fosc.

ESCENA IX. MORT DE LA CUQUI

Mateix decorat d'abans.

En Víctor diu «Ai, Cuqui, Cuqui, Cuqui» en to d'amenaça latent; es treu l'americana i amb oposició per part de la Cuqui aconsegueix atrapar-la. Vol fer-li empassar un bombó i, després d'esforços i enganys, aconsegueix posar-li a la boca i fer-li empassar. En Víctor repeteix amb gestos els símptomes que ha tingut la Viola i la Cuqui li confirma que són els que té ella. En Víctor descobreix que és gossa i li diu Cuca. La Cuqui es mor.

En aquest moment sentim que la Violeta crida «Papà!» des de fora. En Víctor, amb la Cuqui en braços morta, dubta què fer. L'amaga dins un calaix del moble i se'n va cap a la porta, que tot seguit obre i crida la Cuqui com si s'hagués escapat. Entra la Violeta, veu la situació i se'n va cap a la porta per cridar la Cuqui. En Víctor l'aparta i, quan ella està d'esquena, fa veure que la Cuqui és atropellada. La Violeta agafa la senalla i, desconsolada, s'asseu al sofà. En Víctor tanca la porta, li agafa la senalla i la vol convèncer que no plori. La Violeta està a punt d'agafar un bombó de la capsa, però en Víctor li diu que no, recordant-li la Viola. Agafa la capsa, la guarda al mateix calaix on havia ficat la Cuqui i dirigint-se a consolar la Violeta se li desperta l'apetència femenina. Es posa l'americana i s'asseu al costat de la Violeta per consolar-la.

ESCENA X. LA VIOLETA I EN VÍCTOR DESCOBREIXEN EL TESTAMENT

Mateix decorat, excepte quan premi el medalló. En aquest moment apareixerà una paret amb una llar de foc i una portella que s'obre i que mostra un document embolicat amb una cinta de color violeta, que tornarà a desaparèixer quan torni a prémer el medalló.

La Violeta, plorosa, li demana per la Cuqui, i en Víctor li diu que ha mort atropellada. La Violeta li demana per la mamà, i en Víctor li diu que ha mort. La Violeta prem el medalló del collaret i apareix una paret amb una llar de foc incorporada i s'hi obre una portella. La Violeta i en Víctor se'n sorprenen, i tots dos es barallen per ser el primer a anar a veure què hi ha. La Violeta ho aconsegueix i extreu un sobre amb un llaç violeta. En Víctor li pren de les mans i primer deixa el llaç i després el sobre a la Violeta, que els petoneja recordant la Viola. En Víctor comença a llegir i diu: «No.» La Violeta li dóna el sobre, pren el testament i diu: «Sí.» En Víctor l'hi torna a prendre i li dóna el sobre, i diu: «Violeta, Violeta, Violeta... I Víctor?» La Violeta l'hi pren i li dóna el sobre i confirma: «Violeta, sí, Víctor, no.» En Víctor l'escarnej: «Violeta, sí, Víctor, no.» La Violeta el reprèn: «Papà!» En

Víctor vol arrugar el sobre i la Violeta el para; ell vol estripar-lo de ràbia i ella el para; ell li dóna un copet amb el dit i la Violeta l'hi pren.

En Víctor s'asseu al sofà mentre la Violeta posa el testament dins el sobre, l'embolica amb el llaç i el posa altra volta dins el forat de la llar de foc, i diu: «Violeta, sí, Víctor, no!» La Violeta prem el medalló. La portella es tanca i la paret se'n va. La Violeta es posa a plorar una altra vegada i en Víctor li fa que no plori, fins que li agafa apetència de la Violeta i fa veure que es transforma en diable per les ganes que li té a la Violeta. Ella li diu «Papà!» i en Víctor queda decebut en sentir-se descobert en libidinositat.

Fosc.

ESCENA XI. EL JARDÍ

Veü en *off*: «Capítol... capítol... capítol...»

En Sito entra a les fosques amb una llanterna i s'enfoca fent senyals que ara li toca a ell.

Veü en *off*: «Ah, sí! Capítol 325... aproximadament.»

Veiem una paret amb cel i una balustrada pintada. Al seu costat, el sofà ha estat girat i té la continuació de la balustrada pintada i a sobre unes flors dins un test. A un costat, un sortidor d'aigua.

En Sito està en escena amb la llanterna a la mà. Quan s'adona que la porta, la llença fora i se sent un crit. En Sito es posa en posició de personatge i passant-se la mà pel cabell s'adona que no el té ben posat. Veü el sortidor i es disposa a agafar aigua, que no surt bé. Agafa aigua com pot i el sortidor l'esquitxa.

Sent uns xiulets i pensa que li diuen que és guapo: es posa xulo. Però resulta que és un ocell que es posa sobre el sortidor. En Sito se li acosta i ell s'escapa, al mateix temps que el sortidor l'esquitxa. L'ocell es posa sobre les flors i xiula. En Sito se li acosta per tocar-lo, però ell s'escapa. L'ocell torna i es posa sobre l'espatlla d'en Sito. Primer aquest no li fa cas, però després l'agafa, li fa un petó i el llença enlaire, però l'ocell cau quiet sobre la barana. En Sito el frega, li dóna alè i el torna a llençar enlaire, però l'ocell torna a quedar immòbil a la barana. En Sito comença a donar-li ànims perquè voli i l'ocell, després d'un esforç, se'n

va. En Sito li fa sorollets perquè torni, però qui apareix pel seu darrere fent els mateixos sorollets és la Violeta, que està fent petons al medalló.

La Violeta es dirigeix a la barana i s'hi asseu. En Sito, en veure la Violeta, vol arreglar-se el cabell, i creient passar desapercebut perquè ha agafat unes fulles per camuflar-se es dirigeix al sortidor, que el torna a mullar i el fa tornar endarrere. En Sito agafa unes flors del test per donar-les a la noia, però ensopega i les flors li cauen per darrere la balustrada.

Apareix la lluna darrere seu i en Sito crida la Violeta perquè la miri, però quan aquesta ho fa la lluna ha desaparegut. Així tres vegades. A la quarta, en Sito l'avisava perquè miri i ell es mira la lluna fixament perquè no escapi. La Violeta baixa de la barana, veu la lluna i fa un «Oh!» d'admiració. En Sito fa ostentació de l'èxit.

En Sito s'arregla la figura i li diu «Sito», presentant-se. La Violeta se'n sorprèn: «Sito! Sito!» En Sito li respon que sí. La Violeta s'arregla i se li mostra. En Sito no ho endevina, fins que ella li diu: «Violeta!» En Sito, admirat, li pregunta «Violeta?», i ella li contesta: «Sí, Violeta.»

Sona una música i pel costat, seguint els cors de la cançó, apareixen la Sandra, en Joan F. i en Joan S., que desapareixen tot seguit.

En Sito li pregunta, sense que s'acabi d'entendre, si ella és la Violeta amb la qual jugava quan eren petits, i ella li contesta que sí. Es posen a jugar a cuït i amagar, i després a comptar i repartir amb els ulls tapats, i llavors en Sito li toca el pit —més gran que abans no tenia. Això els fa adonar que han crescut i que no són uns nens. Seuen una mica separats a la balustrada. Però sense tardar gaire comencen a tocar-se i a fer-se petons, de manera que la Violeta puja sobre en Sito, que va a parar a terra i la Violeta a sobre petonejant-se.

Entra en Víctor, com si acomiadés una dona amb qui ha fet l'amor, cordant-se la bragueta. Veu la Violeta, la crida i la fa marxar.

ESCENA XII. EN SITO DESCOBREIX QUE ÉS FILL D'EN VÍCTOR

Mateix decorat d'abans.

En Víctor mira qui hi ha a terra i diu: «Sito?» En Sito s'aixeca, s'arregla i li diu: «Sí, Sito.» En Víctor diu «No» i en Sito li contesta «Sí, Sito». En Sito pregunta: «Víctor?»

L'altre li respon: «Sí, Víctor.» En Sito se li acosta per donar-li la mà i explicar-li que ell i la Violeta..., però en Víctor el talla i li diu: «Violeta, no.» En Sito insisteix, però en Víctor li diu que no.

En Víctor veu en Sito desconsolat i decideix explicar-li un secret. Primer es treu un portafotos ple de fotos de dones, en fa un repàs i diu «Sofia», en Sito diu «Mamà» i es posa el dit a la boca. En Víctor es guarda el portafotos i amb gestos vol donar a entendre a en Sito que s'entenia amb la seva mare, i que ell és fruit d'aquella entesa, però en Sito no ho entén. En Víctor li dóna a entendre que el doctor —en Sito diu «Papà», en Víctor diu «Papà, sí. Bé, papà, papà, no»— és un banyut. Primer en Sito no ho entén, però després ho capta. En Víctor li diu: «Fill.» En Sito li pregunta: «Papà?» En Víctor, expeditiu, s'abaixa els pantalons i li ensenya una piga grossa que té a la natja. Quan en Sito la veu, decideix abaixar-se els pantalons i comprova que té una piga igual al mateix lloc. En Sito exclama: «Papà!» I en Víctor li afirma: «Sí, Sito, sí.» En Sito crida: «Violeta.» En Víctor li diu: «No, Violeta, no.»

En Sito es desespera i comença a pegar a en Víctor de manera tova. Dient «Mamà», li pren el portafotos i se'l posa a la butxaca. Entra la Violeta i veu en Sito pegant a en Víctor: «Sito!» En Sito diu «Violeta!», i li cauen els pantalons avall. En Víctor: «Sito!», i li dóna un cop de puny. En Sito s'exclama: «Papà!» Violeta: «Papà?» En Víctor fa que no. En Sito diu: «Sí, papà!» La Violeta: «Sito. Papà» (el seu, amb gestos). En Sito: «No, papà!» (el seu, amb gestos). En Sito s'abraona sobre en Víctor, que l'esquiva i en Sito cau per sobre la balustrada, ajudat per en Víctor. Sentim el crit quan cau avall, mentre en Víctor i la Violeta van a veure-ho. Se separen quan el crit havia parat, però es torna a sentir com continua el crit i s'hi tornen a abocar. Quan s'acaba el crit, tots dos es giren, la Violeta es pregunta «Papà?» i cau desmaiada als braços d'en Víctor, que la recull.

ESCENA XIII. LA VIOLACIÓ

Mateix decorat, però desapareixen la lluna en sentir-se trons i fer-se més fosc.

En Víctor, en quedar-se sol amb la Violeta i tenint-la als braços, s'exclama «Violeta, Violeta», donant a entendre que li torna a pujar el desig per ella. La deixa a terra, li obre les cames, li aixeca les diverses capes de faldilles que porta i brama: «Violeta, Violeta... Ah, ha, ha, ha...»

Fosc.

Veü en *off*: «Capítol X.»

Una posició de violació entre en Víctor i la Violeta.

Fosc.

Veü en *off*: «Capítol XX.»

Segona posició de violació.

Fosc.

Veü en *off*: «Capítol XXX.»

Tercera posició de violació.

Fosc.

Veü en *off*: «Capítol XXX, Y i Z.»

Quarta posició de violació.

Fosc.

Sonen uns aplaudiments i ells dos agafats de la mà saluden el públic i, assenyalant-se mútuament, surten d'escena.

Fosc.

En els foscós ha anat desapareixent l'escenografia fins a no quedar-hi res.

ESCENA XIV. EN SITO I EL DOCTOR

Veü en *off*: «Capítol 400 i *picu*.»

Un paravent enmig de l'escena.

El doctor està una mica begut, apareix de darrere el paravent, s'exclama «Sito, oh», i es posa a beure. S'exclama «Oh, Sito» i entra darrere el paravent. Apareix

en Sito per l'altre costat del paravent, completament embenat i avançant amb dificultat. El doctor el para i torna a beure. En Sito reclama beguda. El doctor li posa la petaca a la mà, però en Sito sol no pot beure perquè està immobilitzat. Fa veure que llença líquid enlaire i no el pot abastar amb la boca. El doctor li pren la petaca dels dits i torna a beure. En Sito la hi torna a reclamar i el doctor l'ajuda a beure. Seguidament tenen aquest diàleg: Doctor: «Fill.» Sito: «Fill, no.» Doctor: «Fill, sí.» Sito: «Fill, no.» Doctor: «Fill. Papà.» Sito: «Fill, sí. Papà, no.» Doctor: «Papà. Fill.» Sito: «Fill, sí. Víctor, papà.» Doctor: «Víctor, papà! Sofia...» Sito: «Mamà.» Doctor: «Salvador, papà.» Sito: «Sofia, mamà. Víctor, papà.» Doctor: «Sofia, mamà. Víctor, papà...» Sito: «Doctor...» I estirant l'índex i el dit petit, en Sito li fa banyes. Doctor: «Sito! Sofia... Víctor...»

En Sito acaba d'obrir els dits de la mateixa mà i li fa veure amb el dit gros que hi té alguna cosa amagada. El doctor desembolica una bena i treu de sota el porta-fotos, l'obre i veu la Sofia. S'exclama «Sofia... Víctor. No» i dóna un cop de mà a en Sito, que va parar a l'altra banda del paravent. El doctor va també a l'altra banda i dóna un altre cop a en Sito, que dóna una volta sencera al paravent, mentre el doctor es treu la bata, que penja al paravent. El doctor aixeca la mà i en Sito fuig fent un crit. El doctor es posa l'americana, va per sortir, però beu un trago de la petaca i dient «Ai, ai, ai!» treu unes tisoires de la butxaca de la bata i fa veure de diferents maneres que es vol suïcidar (tallar-se les venes, obrir-se la panxa, clavar-se les tisoires al cor...), fins que decideix agafar un vídeo que té darrere el paravent i, dient amenaçador «Violeta. Víctor. Ai, ai, ai!», surt d'escena.

ESCENA XV. EL DOCTOR I EN VÍCTOR

Veü en *off*: «Capítol 500. No, 600. Algú ha dit 700? 700 a la una, 700 a les dues... Capítol 700.»

El sofà al mig, la porta, la paret amb el moble i l'aparell de televisió.

En Víctor està recolzat al sofà. Sentim el timbre que sona i en Víctor que va a obrir. Entra el doctor disparat i borratxo, amb el dit assenyalant endavant. El timbre continua sonant i tots dos es giren. En Víctor agafa pel dit el doctor i el treu fora. Torna a sonar el timbre, en Víctor obre la porta i el doctor entra amb el vídeo davant els ulls, que no el deixa veure. Abaixa el vídeo, veu que en Víctor té un got a la mà l'hi pren i beu. En Víctor el fa seure al sofà i hi seu també, però el doctor rebota i es posa dret. Així diverses vegades, fins que el doctor, dret, li diu «Sofia. Ai, ai, ai!», i es toca el front com si es toqués unes banyes. En Víctor li

diu «Doctor...», i es posa la mà dins l'americana. El doctor, creient que l'amenaça, es treu el rellotge i fa el pèndol davant seu, i s'adorm ell mateix. En Víctor treu un feix de bitllets i els passa per davant el nas del doctor, que es desperta i refusa els bitllets. En Víctor els posa a la mà del doctor i aquest, al seu torn, els torna a la mà d'en Víctor, per dues vegades fins que se'ls queda en Víctor. En Víctor posa un dit amenaçador davant el doctor i aquest el mossega. En Víctor li dóna una empenta, de manera que el doctor va a parar al moble, que obre per casualitat i es troba la Cuqui, morta, i la mostra a en Víctor, acusador. En Víctor agafa un coixí fent veure que és el doctor, el matxuca, li dóna cops de puny i el tira a terra. El doctor agafa unes flors de sobre el moble i, tremolós, s'hi amaga al darrere. En Víctor aprofita per posar verí al got, que està sobre el sofà, i amicalment l'ofereix al doctor. Aquest deixa les flors, va cap al got i el rebutja dues vegades, fins que l'accepta, el pren i l'escura fins al fondo. En Víctor canta victòria: «Sí, sí...» El doctor l'imita «Sí, sí...», però sent un dolor a la panxa. Entre els dos dialoguen mostrant els símptomes que sent el doctor, fins que mig rendit el doctor es lamenta a en Víctor, que li dóna un copet al cap i el doctor cau estès sobre el sofà.

En Víctor agafa el vídeo, el posa a l'aparell i s'asseu al sofà disposat a veure'n el contingut. Des de fora se sent que la Violeta crida «Papà!». En Víctor s'aixeca, fa caure darrere el sofà la Cuqui i el doctor, fa veure que tanca la porta i s'amaga darrere la paret.

ESCENA XVI. LA VIOLETA I EL FLASHBACK DEL VÍDEO

Mateix decorat.

Entra la Violeta, no veu ningú i sent el seu nom pel vídeo: «Violeta, disposa't a veure el *culebrón* de la teva vida. Estàs preparada? Beguda?» Va a buscar-ne. «Crispetes?» Va a buscar-ne. «Mocadors?» Li entren volant i s'asseu.

«Com bé saps, sóc el hip! metge de la teva família des de fa més de vint anys hip! Per tant vaig assistir la Viola hip! en el part. En Víctor i la Viola encara hip! s'estimaven. T'ho pots imaginar? hip!» La Viola embarassada i en Víctor amb robes de quiròfan entren ballant al ritme d'un txa-txa-txa, fins que la Viola s'estira sobre el sofà i entra el doctor també ballant. La Violeta mira la representació i el vídeo. A continuació, van representant la narració que fa el doctor en el vídeo. «Va ser un part molt ràpid hip! Bé, potser no tan ràpid hip!» El doctor es capbussa en la panxa de la Viola fins que en treu un bebè. «Va néixer una nena hip! preciosa. Hip!, una nena!» El doctor treu el penis de la nina i el guarda a la butxaca.

«Només tenia un defecte hip!, era cega.» Tots es queden congelats. «Un moment, glup, glup, glup... hip! Per on anàvem? Ah, sí! Que la nena era cega.» El doctor ha posat unes ulleres de cega a la nina i l'ensenya a en Víctor. «En Víctor hip! no va poder suportar-ho.» En Víctor aparta la mirada del bebè, no deixa que la Viola el vegi, assenyala fora al doctor i li dóna una bossa de diners. «Em va demanar que la canviés hip! per una altra nena completament sana hip!, a canvi d'una gran quantitat de diners. I aquesta altra nena hip!, Violeta, ets tu.» La Violeta rebobina el vídeo i els actors també rebobinen l'acció. «I aquesta altra nena hip!, Violeta, ets tu.» La Viola amb el bebè, en Víctor i el doctor surten d'escena al ritme de txa-txa-txa. «Una còpia d'aquest vídeo l'he enviada al teu pare biològic. Fa dies que no en sé res, d'ell. Però ja saps que en un *culebrón* n'hi ha prou que parlis d'algú perquè aparegui per la porta.»

ESCENA XVII. RETROBAMENTS I MORT DEL DOCTOR

Mateix decorat.

Se sent el timbre de la porta. La Violeta apaga el vídeo i el televisor, obre la porta i recula sorpresa del que veu. Apareix un personatge amb un vídeo a la mà, en Fèlix, que pregunta: «Violeta?» La Violeta diu: «Papà?» S'estrenyen tots dos en una abraçada emocionant quan es reconeixen. La Violeta diu: «I la pobra ceguetta?» Se senten cops a fora. Entra la Luci, nerviosa, amb el pal de cec a les mans. En Fèlix diu «Luci» i de darrere la paret, on s'havia amagat, apareix en Víctor, que també pregunta «Luci?». La Violeta diu «Papà!» a en Víctor, però en Fèlix l'hi aclareix: «No. Papà, jo.» La Luci diu «Papà!», però en Víctor la rebutja: «No.» La Luci insisteix, i en Víctor torna a rebutjar-la. En Fèlix i la Violeta el renyen: «Víctor.» En Víctor accepta una mica a contracor dient «Filla» i estén els braços. La Luci, dient «Papà», vol dirigir-se cap a ell, però desorientada va cap al públic fins que en Víctor, fent picar els dits, l'orienta cap a ell. Es fonen en una abraçada i es posen a plorar d'emoció. En Fèlix i la Violeta també s'abracen, plorant. En un moment donat paren per la manera de plorar de la Violeta, després perquè la Luci està reconeixent en Víctor amb la mà i troba que és calb. En Víctor reparteix mocadors de papers entre ells i també al públic, perquè s'eixuguin les llàgrimes. Apareix el doctor darrere del sofà. La Luci se separa d'en Víctor i en Fèlix l'acosta cap a ell. El doctor culpa en Víctor del que ha fet a en Sito, la Sofia, la Cuqui —la Violeta fa un esgarip que els sorprèn a tots—, la Viola, a ell mateix i... i... li ensenya el vídeo. En Víctor, enfurismat per ser descobert, pren el vídeo de les mans del doctor i agafa l'aparell de televisió, que vol llençar sobre el doctor per haver-lo descobert. Però l'aparell no segueix a causa del cable de corrent. En Víctor

intenta desenganxar-lo a estrebades i amb l'impuls de desendollar-se de cop surt disparat per la porta i se sent un terrabastall fora, com si es donés molts cops. Els altres el segueixen amb la mirada. El doctor es mor fent un «Ai!». La Violeta, en Fèlix i la Luci se'l miren, es giren —en Fèlix ha de girar la Luci— i fan un pas amb la intenció de perseguir en Víctor i cridant el seu nom.

Fosc.

ESCENA XVIII. PERSECUCIÓ D'EN VÍCTOR

Ha desaparegut la paret, la porta i només hi ha el sofà girat al revés, mostrant la barana de la balustrada.

Al so d'una música, veiem la Violeta, en Fèlix i la Luci que persegueixen pantomímicament en Víctor, que porta les dues cintes de vídeo a les mans. Després d'una sèrie de parades, cops fortuïts i cops intencionats d'uns cap als altres, la Luci dóna un cop de bastó a en Fèlix, que ensopega amb en Víctor i tots dos cauen per sobre la balustrada. La Violeta els agafa per la mà a tots dos, però un altre cop casual que li dóna la Luci fa que deixi anar les mans i ells dos caiguin avall. La Violeta es gira per exclamar-se de com cauen, s'abraça a la Luci i crida: «Papàs!»

Fosc.

ESCENA XIX. EL CEMENTIRI

Veuen en off: «Capítol 2.000. L'últim!... L'últim?»

Una paret de cementiri on es veuen sis nínxols. Viola, Víctor, Sofia, doctor, Fèlix i Lola són els noms que hi ha inscrits a les làpides que corresponen als pares de la Luci, la Violeta i en Sito. Després apareix un altre nínxol, el de la Cuqui.

Entren la Violeta i la Luci portant rams de flors que posen als nínxols. La Violeta el posa a la Lola; la Luci —després de confondre's a causa de la ceguesa i d'amençar el nínxol d'en Víctor— el posa a la Viola. La Violeta s'exclama de mal a la panxa, donant a entendre que està embarassada.

Arriba en Sito, tard i despistat. Després de saludar la Luci i la Violeta, intenta posar les flors al nínxol de la seva mare, però, confós, no acaba de saber qui és. Elles dues li diuen «Sofia» i en Sito posa el ram al nínxol corresponent.

Fan l'acció de marxar, però es giren cap a la paret de nínxols i, mirant la tomba d'en Víctor, criden el seu nom i tots tres li fan una enèrgica botifarra. Quan es giren, la Violeta fa un crit de dolor i els altres dos fan una actitud de pregunta. En Sito posa la mà a la panxa de la Violeta i després hi posa la mà de la Luci. S'adonen que està embarassada. La Luci diu múrriament: «Sito.» Però la Violeta els diu que no, que no és d'en Sito. Aquest vol aclarir-li que sí, que els petons que li ha fet l'han embarassada. La Violeta, dolorosament, reconeix que és d'en Víctor. En Sito es gira cap al nínxol d'en Víctor i crida: «Víctor...!» Se sent un riure d'ultratomba d'en Víctor.

Fosc.

ESCENA XX. POSICIONS FINALS

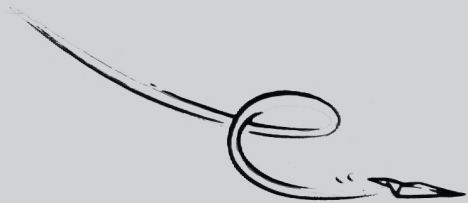
Hi ha el plafó de carta d'ajust del començament i al davant el sofà.

Sobre els aplaudiments del públic, els personatges componen quatre situacions al voltant del sofà i una última drets davant el públic que s'acaba quan fan callar la Cuqui, que s'havia posat a lladrar.

Fosc.

PUNT FINAL

AGAIN, AGAIN!!!

INDICIS

Es tracta d'una obra popurri d'anteriors espectacles que la companyia va confe- gir per celebrar els seus vint anys de funcionament.

Acompanyats amb l'escenografia màgica que havia embolcallat *Insòlit*, es barre- javen i s'alternaven diferents esquetxos «estrella» d'espectacles anteriors, espe- cialment de *Flight*, *Insòlit*, *Psssh!* i *Gagmania*. La feinada va ser destriar-ne uns quants entre molts i que fossin representatius. Se'n van excloure molts que eren molt apreciats.

La intenció era fer una mostra variada de personatges i situacions, que molta part del públic apreciava i recordava, però lligats de manera successiva. La sor- presa era descobrir molts elements i personatges que havien aparegut en les creacions de Vol-Ras.

No hi havia unitat estilística en el gest o, més ben dit, la unitat estilística la do- naven els mateixos actors, tot i que s'hi va incorporar un actor nou que mai no havia actuat en la companyia.

Again, Again!!! ¹²

Pep Cruz Moratones - Joan Faneca Espinós - Joan Segalés Gallifa

Pantomima amb un inici, 12 escenes, una transició i un epíleg.

Personatges: F
                      N
                      S

INICI

Se sent un timbre de mòbil i una veu en off d'un jove que té una conversa amb una amiga. «Hola! Com estàs? No. Avui, no. Saps on sóc? Sóc al teatre! He vingut a veure Again, again!. Sí, l'espectacle que ha fet Vol-Ras per celebrar que fan 21 anys. Que com és que tinc el mòbil connectat? Que burro! Gràcies per dir-m'ho! Hòstia! Si em sona el mòbil al mig de la funció, quin ridícul més espantós! Gràcies, eh! Ens podem veure demà. A casa teva o a casa meva? Escolta... Apago, que comença. Ja et trucaré a la mitja part. Mmmmm! Adéu!»

ESCENA I. INTRODUCCIÓ

Apareix una mà per un plafó que desplega els dits.

Pel plafó de l'altra banda, una mà, després una altra i finalment el cap d'S que mira somrient el públic. Apareix una cama i dóna un cop de peu a terra que fa caure S avall i torna a pujar. Mira cap a l'altra banda.

Veu una mà molt amunt i F treu el cap i mira el públic. Li apareix una tercera mà, que d'un cop fa desaparèixer. F avança i apareix sencer, però li falta una mà, que ha quedat agafada a dalt el plafó. Mig surt i apareix amb la seva mà. Va cap al centre.

S amaga el cap i les mans; també es dirigeix al centre. Tots dos es miren, es posen de costat, de cop es treuen el barret i ajunten els caps; apareix una ocelleta vermella i un tirabuixó al plafó de fons. Diuen «Again, again!» —que apareix projectat al plafó de fons— i es queden somrient i mirant el públic. S'apaguen els llums, comença una música i s'apaguen les lletres. Fosc.

12 Obra estrenada el 21 de juny de 2001 al Teatre Auditori de Ripollet. Interpretada per Joan Faneca, «Notxa» (Xavier Amatller) i Joan Segalés.

ESCENA II. THE SHOW IN THE RAIN

Efecte lluminós de l'ocelleta.

Un cubell de deixalles al mig i al fons de l'escenari.

F. *(Cantant i fent una volta fins que es para davant el públic.)* Ladys and gentlemen, welcome, bienvenu, willkommen, benvenuti, bienvenidos, benvinguts, o sigui, welcome to my show. My street show. The show of the Rambla. The best Rambla in the world. All you are turist. No? Doncs aleshores què faig parlant en anglès? You are turist? Bé, aleshores continuaré parlant en anglès. Ladys and gentlemen, me cantaré for all of you a typical english-american cançó. And you: diling-diling. *(Es treu el barret, fa el gest de posar diners a dins i el deixa a terra.)* La cançó es titola, porta per títol «Tea fort two». *(Tira escopinades en dir el títol.)* Sorry! *(Fa uns passos endarrere, va per dir el títol, va endavant apartant el barret i torna endarrere.)* «Tea for two». La cançó. One, two, three... *(S, entrant a escena, l'interromp cantant una cançó; fa una volta i es planta davant el públic, tapant F.)* Ladys and gentlemen, welcome, bienvenu, willkommen, benvenuti, sayonara, bienvenidos, benvinguts, o sigui, welcome to my show. My street show. *(F repeteix els finals de frase.)* The show of the Rambla. The best rambla in the world. Well? *(F li senyala el barret que té a terra per fer-li entendre que ell ha arribat primer per fer el xou. S fa veure que se'n va, però es gira, dóna un cop de peu al barret cap a F i se situa al mig.)*

S. Ladys and gentlemen, me faré for all of you a typical english-american scandal. And you: diling-diling. *(Es treu el barret, fa el gest de posar diners a dintre i el deixa a terra.)*

F. Ei, ei, ei. Where do you come from?

S. Me aterrisso from a long flight, me vinc a fer one scandal here.

F. No calia venir from a long flight per fer un scandal here. Go! Out!

S. But me no faig un scandal com qualsevol!

F. You no fas un scandal com qualsevol, eh?

S. Me faig a musical scandal.

F. Oh, no! You vols dir a recital!

S. Yes. A recital scandal.

F. Well! You tens your instrument here?

S. Yes. *(Mirant els genitals.)*

F. Ensenya-me'l.

S. No goso. *(Agafa el barret de terra i se'l posa davant l'entrecreix.)*

F. Per què?

S. És molt tímid.

F. El vull veure.

S. Tanca els eyes! (F tanca els ulls i S comença a buscar dins els pantalons. F vol espiar, però S insisteix que tanqui els ulls; per comprovar si ho fa li passa un bitllet per davant els ulls. Quan va a guardar-lo a la butxaca, F li pren. S treu l'instrument pel camal del pantaló i el fa sonar, cosa que espanta F.)

F. What is this?

S. A moc-moc instrument.

F. And you saps tocar aquesta cosa?

S. Yes.

F. Well. Doncs me cantaré and you m'acompanyaràs amb el teu instrument.

S. Moc-moc instrument.

F. Bé, amb el teu moc instrument.

S. Moc-moc instrument!

F. Well, amb el teu moc-mic-mec instrument. (F colpeja amb el barret a S. Aquest repeteix moc-moc instrument al públic sense parlar i l'assenyala.)

S. What cantaràs?

F. Tea for two. (Es gira cap a S i li tira escopinades quan ho diu. S posa la mà com si ploqués i mira enlaira.)

S. What?

F. Tea for two.

S. Singing in the rain!

F. No singing in the rain, tea for two.

S. (El talla llençant-li aigua a la cara amb el seu instrument.) Singing in the rain!

F. Oh, singing in the rain!

S. Yes, singing in the rain! (El torna a ruixar.)

F. No singing in the rain, Aromes of Montserrat!

Comença tot un joc de posar-se a beure de l'instrument i caure o tirar el barret a terra, fins que F agafa el barret d'S i el posa dins del cubell de deixalles. S agafa el d'F i també el posa a dins. Tots dos s'exclamen: «Oh!»

S obre la tapa del cubell i, sorprès, treu un altre barret de dins i se'l posa. F agafa amb curiositat un paraigua que hi ha al cubell. El cubell s'obre i apareix N de dins mateix. Té un plat a la mà i n'espolsa les escorrialles.

Els tres comencen a prendre's els tres objectes de les mans (paraigua, plat i barret) com si els descobrissin amb sorpresa i admiració. Aquest joc deriva... en un exercici de malabarisme

i coreografia al so de la música, al mateix temps que apareix un efecte lluminós que representa la pluja.

Finalment, N torna a dins i els altres li tornen el barret i el paraigua i surten d'escena. Fosc.

ESCENA III. EQUILIBRIUM DE GAMES

F i S entren a escena.

F. Now, ladys and gentlemen, number of equilibrium. (Amb els braços oberts cap a la dreta.)

S també obre els braços cap a la dreta i li entra una cadira, que ell atrapa. Es disposa a fer un equilibri amb la cadira posada sobre la barbata, però no es decideix. Fa una pila de preparatius i escalfaments, i finalment, davant la mirada insistent d'F, el fa. Però després de mantenir un moment la cadira en equilibri, li cau al cap i fa veure que la llença sobre el públic. F i S es riuen de l'espant que han tingut els qui seuen al davant. N surt del cubell i rient-se també del públic s'asseu a la cadira.

F. This cadira is mine. (Donant un copet a l'espatlla d'N.)

N. ¿Cómo dice?

S. It's mine. (També donant un copet a l'espatlla.)

N. ¿Que qué?

F i S. Mine. (Diverses vegades, cada cop més ràpid.)

F agafa pel cap a N i el treu de la cadira. S seu. F l'agafa per la cama i el fa fora. F seu. N li dóna un cop al pit i el fa caure endarrere. S agafa la cadira i seu. F li dóna una empenta per darrere i N agafa la cadira, la posa a terra, dóna un cop al seient dient «Mine» i va a seure. F li treu la cadira —N cau a terra—, dóna un cop al seient i va a seure. S li treu la cadira —F cau a terra—, dóna un cop al seient i, quan va a seure, F des de terra li retira la cadira i també cau. Es fan un embolic amb les cames, fins que distribuïnt-les en queden cinc al davant i una al darrere. Es queden sorpresos. El del mig, que només té una cama, vol agafar una dels altres per tenir-ne dues («This is mine»), però ells la recuperen («Mine»). F, al mig, n'agafa una de cada un («The two are mine»), però ells les recuperen («Mine»). F es posa a plorar («I have only one and you have two two...»), fins que N li fa adonar de la que hi ha al darrere («You are very stupid, no...?»). F i S s'adonen del descuit, tots tres riuen, es tomben cap endarrere i es posen drets de cop.

ESCENA IV. CANVI ESTROBOSCÒPIC

Comença una música, al mateix temps s'apaga el llum i s'encén un estroboscopi. Entra una «burra» plena de vestits a escena per davant d'ells i fan veure que es canvien amb molt de tràfec, anant d'una banda a l'altra.

Una veu en off diu: Benvinguts a l'espectacle de Vol-Ras Again, again!!! Amb aquest espectacle celebren 21 anys d'humor. Veureu algunes de les seves millors escenes. Durant aquests 21 anys han visitat aproximadament 1.100 ciutats. Han fet aproximadament 2.500 actuacions. Han recorregut aproximadament 3.000.000 de quilòmetres. I els han vist 2.983.415 d'espectadors aproximadament, o sigui quasi un espectador per quilòmetre. I després de tants anys, si alguna cosa encara els rebenta, són els canvis ràpids de vestuari. És a dir, haver d'anar sempre: a tot gas!

F i S s'emporten la «burra» d'escena, s'encén el llum i veiem N vestit de butaner amb una bombona a l'espatlla que crida: «Butano!»

ESCENA V. BUTANO

S'encenen un munt de llums de ratlles i rodones de diferents colors en els plafons. Hi ha un senyal de trànsit de direcció obligatòria.

N fa veure que està al mig del carrer i esquiva els cotxes que li passen per davant i darrere. Arriba un moment que juga amb la bombona com si fos un torero citant els cotxes. Se'n va d'escena dient «Butano».

Entra una vella (S) cridant «Butano» i arrossegant una bombona, quan arriba al mig li ve disparada una bombona a sobre que la fa sortir d'escena. Entra N i fa veure que apunta en una llibreta com si hagués fet una «entrega», cridant cap a fora «Alí» i, rient, se'n va.

Entra un cec (F) que amb el pal ensopega amb la bombona i saluda pensant que hi ha algú al costat. Es disposa a creuar el carrer, però un cotxe el fa voltar. Ell descargola la part de dalt del bastó i beu com si tingués licor dintre, per passar l'ensurt. Posa el pal al mig per fer parar els cotxes i llavors passa. Quan arriba a l'altra banda, el pal ensopega amb les cames d'N, que acaba d'entrar. El cec aixeca el pal fins a tocar els genitals d'N, que sonen com una bombona. F agafa el pal com si fos de billar disposant-se a picar les boles, però N l'agafa pel coll de la gavardina i pel cul i el llença fora. Diu «Alí» i apunta a la llibreta.

N es disposa a creuar el carrer i fa veure que clava les banderilles a un cotxe que esquiva.

Quan arriba a l'altra banda carrega la bombona, però els llums li indiquen que no pot passar. Descarrega la bombona. Així dues vegades més. A la tercera vegada que descarrega la bombona, aixafa un gos que porta una dona perimfollada que acaba d'entrar (S). La dona es queixa. N aparta la bombona. La dona li dóna un parell d'empentes amb el pit. El gos és atropellat per dos cotxes. Nriu i crida cap a fora «Alí». La dona li clava una empenta amb el pit que el fa fora, recull el gos i se'n va plorant.

Entra un corredor amb calça curta (F), disposat a creuar el carrer. Veu la bombona i vol mostrar la seva força aixecant-la, però queda herniat. Seu sobre la bombona per refer-se i fa veure que s'infla amb el gas i que pren embranzida. S'aixeca i es disposa a creuar el carrer amb molta empenta, però el gas se li acaba a mig camí. Esquiva un cotxe que ve i li fa la traveta, cosa que provoca un accident. Quan agafa carrera per marxar, entra N, que agafa el mateix ritme de córrer, donen una volta un davant l'altre i surten, fent veure que són un tren.

Entra un punky xulo (S) que fa parar els cotxes que vénen i fent veure que provoca una gran cua. Dóna a entendre que ell passa de tot i que els cotxes han de parar perquè ell creua el carrer. Fa veure que ve la poli i s'aparta d'un salt perquè els cotxes passin. Veu la bombona i l'aixeca esnifant gas. Li agafa molta marxa, fa veure que amb la bombona toca la bateria i agafa el senyal com si fos una guitarra elèctrica. Entra un guàrdia urbà (F) que S fa girar com una baldufa i el llença contra un plafó. El guàrdia s'empassa el xiulet i S li llença una escopinada i se'n va.

El guàrdia ensopega amb la bombona i crida «Butano». Entra el butaner. F li diu «Pa' quístà aquí?». N: «Pa' quistà'là!» F: «Ala, ala!» N: «Alí!» Entra disparada una bombona cap al guàrdia i el fa fora. El butaner es treu la llibreta i apunta.

N es carrega la bombona, que de l'embranchida el fa anar endarrere i quan torna endavant llença la bombona al públic (la de veritat s'ha canviat per una d'escuma). Joga amb el públic llençant i donant cops, allhora que parla de les vicissituds de la distribució de bombones. Torna a l'escenari i dient «Con que butano, ¿eh?». Se'n va.

Fosc.

ESCENA VI. METRO I DRÀCULA

Apareix un efecte lluminós que simula la línia d'una estació de metro.

Entra un executiu (F) amb maletí que, amb gestos de mim, fa veure que és a l'entrada d'un metro a l'estació amb un so de txiquitxin-txiquitxin de fons. Entra un altre personatge (N)

amb una barra llarga i dreta a la mà que va dins un vagó i frena. El del maletí entra al vagó i volent agafar-se a la barra dóna cops al cap a l'altre, fins que aquest es desplaça. En aquest moment entra un pidolaire (S) amb un violí. El metro arrenca i els tres personatges es mouen segons els moviments del metro.

El del violí toca una peça curta per aconseguir diners, però els altres se'n desenten i l'esquiven diverses vegades. L'executiu i l'altre li agafen el violí, simulen que el saben tocar molt bé i baixen a la parada següent.

El pidolaire es queda sol i simula l'arrencada i els moviments del metro. Comprova com s'ho han fet per tocar tan bé i descobreix que passant l'arquet pel cap i la resta del cos sona de meravella. S'engresca i comença a ballar tocant-se amb l'arquet.

En una sotragada entra pel costat un punky (N) amb un radiocasset engegat. Quan l'apaga, el pidolaire descobreix que la música venia de l'aparell. Frena el metro i el punky se'n va.

El del violí queda parat. El metro arrenca i se'n va. Desapareix l'efecte lluminós. El pidolaire s'espana. Sona música ambiental de por i un llampec. Es posa a tocar el violí tremolant i marxa cap a un costat. Li desapareix el violí de les mans. Apareix un efecte lluminós de trosos de parets. Li salta un pop a la cara. Quan el llença per un costat comença a cridar. Entra amb un ganivet clavat a la panxa jugant a fer que no se'l pot treure. Es posa a riure de la broma, i es treu el ganivet clavat a una fusta i el llença fora d'escena. Se senten campanades, que S va comptant amb els dits, i apareix un taüt dret. Quan sona l'onzena campanada en surt F vestit de Dràcula, però S li diu que no li toca perquè no ha sonat la dotzena. Sona fora de temps la dotzena campanada i S marxa per la porta. Dràcula s'adona que s'ha deixat les dents i se'n torna dins el taüt, però s'hi enganxa la mà. Entra S amb una maça i una estaca. Sonen les dotze campanades seguides; a S li cauen l'estaca i la maça mentre les compta amb els dits. Entra Dràcula i ensenya que ara sí que porta les dents, i avança cap a S, que s'ha quedat glaçat. Mentre Dràcula avança se li veu la capa com es va allargant fins que queda travat just abans d'arribar a S, que ja tenia el coll apunt. Dràcula fa intents d'estirar la capa, mentre S se'n riu, fins que d'una estrebada cau a terra sense capa. S recull l'estaca i la maça, li clava l'estaca al cul i se'n va.

Fosc.

ESCENA VII. OPERACIÓ H. F.

Efecte lluminós d'estrelles blaves.

Un metge ajudant (N) empeny una llitera, en la qual sembla que hi ha un pacient, fins al mig de l'escena. Com que té els peus descoberts li fa pessigolles, però com que no reacciona els tapa. Posa bé el cobertor i cau un braç a terra. Ell el recull, s'hi grata l'esquena, fa veure que li dóna una bufetada, fa un pols amb ell i com que té picor al nas, es posa un dit del braç recollit al forat. En aquest moment entra un altre metge (F), que es queda parat en veure el que fa l'altre, que en aquest moment espolsa una burilla que va a parar a la cara d'F. Aquest li pren el braç, aparta l'altre metge i posa el braç sota el cobertor. F es treu un bisturí, hi fa un petit malabarisme i fa veure que se'l clava a la mà. Es disposa a punxar el malalt i, quan ho fa, s'esquitxa a la cara; s'eixuga i es posa a la feina.

Entra una infermera (S) arreglant-se la roba i els cabells. Els altres dos se la queden mirant. Ella es fa la presumida, es treu una bena de la butxaca i eixuga la suor d'F reiteradament, fins que aquest la para agafant-li el braç i amenaçant-la amb el bisturí.

Quan F torna a la feina, l'ajudant i la infermera es fan senyals per darrere seu. El metge, que ho nota, els recrimina movent els braços com si ballés sevillanes i fa un gest de «Què passa?» a l'ajudant, a la infermera i al pacient, i torna a la feina. Ells fan comentaris amb gestos per darrere. El metge diu amb gestos a l'ajudant que el farà fora, ell assenteix i la infermera també. Diu a la infermera que la farà fora, i ella ho nega. Diu que farà fora l'ajudant, la infermera, el pacient, a ell mateix i a tot el públic, i torna a la feina. Ells continuen els comentaris. El metge acaba la feina d'operar i els ho mostra. L'ajudant mira el resultat i li fa que ha quedat a mitges. El metge es vanta de la seva feina i es fa petons a les mans; la infermera també aprofita per fer-li un petó, però el metge la rebutja i diu a l'ajudant que ja pot cosir.

L'ajudant comença a cosir i al mateix temps cantusseja una cançó. El metge i la infermera es queden parats. El cosidor torna a cantar, aquesta vegada més fort. El metge l'interromp. Sembla que vulgui increpar-lo per cantar, però en realitat corregeix els desafinaments que l'altre ha fet cantant.

S'inicia un joc entre el cosidor, que no s'adona de com desafina, i el metge, que intenta corregir-lo. Es converteix en una discussió que va augmentant de volum a mesura que no es posen d'acord, i que es veu potenciada per l'intent de la infermera de voler intervenir però que es veu bandejada una vegada i una altra. El metge s'exaspera, agafa l'agulla i cus els llavis de l'ajudant, el posa sobre la llitera i la llença cap a fora. Com que s'havia posat l'agulla enganxada al pit, ell mateix surt emportat per l'impuls. La infermera, en trobar-se sola, troba que és el seu moment de cantar. Es prepara davant el públic i en fer l'aspiració per cantar, es dispara pels altaveus el mateix tema que havien estat cantant, i ella una vegada més veu frustrat el seu intent. Es posa a plorar i se'n va. Es fon la llum.

ESCENA VIII. REBAIXES

Apareix un efecte lluminós de coloraines.

Entra un venedor ambulat (N) amb una taula plena de roba. La deixa i l'hi cau de cop a terra; s'ha deixat els cavallets. Marxa i torna a entrar tot seguit amb uns cavallets.

Amb molta feina aconsegueix muntar la taula. Torna a marxar per entrar immediatament portant un cartell que diu «REBAIXES» i una maleta d'on treu dues peces més de roba que deixa damunt la taula. Se sent el soroll d'una multitud que s'acosta. El venedor fuig i entren a escena dues senyores (F i S) que, més o menys a càmera lenta, comencen una disputa per aconseguir una peça concreta de roba. En un moment donat de la baralla, surt un pop disparat a la cara d'una d'elles. Llavors entra N amb un cartell a la mà i agafa el pop. Les dues senyores li prenen el cartell i el pop, li arrenquen el vestit i li tornen el cartell i el pop. El venedor es queda en roba interior. El pop se li posa als testicles i sentim una xarrupada imponent. N es doblega, mira el pop i, amb cara d'esbalaït, mira el públic i gira el cartell que porta a la mà, on posa «PAUSA».

Fosc.

MITJA PART

(Després d'unes quantes funcions vam decidir treure-la.)

ESCENA IX. PARC

Efecte lluminós d'herbes.

Un escombriaire (N) entra taral·lejant la cançó «Cheek to cheek» i escombrant unes fulles. Al mig, es para entusiasmat per la cançó i es posa l'escombra a l'espatlla. Quan mira a terra les fulles han desaparegut. Baixa l'escombra i tornen a aparèixer; resulta que estan enganxades a l'escombra i continua escombrant. Surt d'escena, per tornar a entrar tot seguit empentant un munt de fulles seques. Aleshores descobreix una nina mig penjada al respatller del banc. L'asseu i inicia, tot jugant, una mena de festeig. Amb una fulla fa un ram i li declara el seu amor. Per un costat ha entrat un altre escombriaire (F) amb una altra escombra i arrossegant un cubell, que mira l'escena i se'n riu. N, descobert in fraganti, s'aixeca i vol dissimular.

Entra una nena (S) plorant desconsolada. Els dos deixen caure l'escombra i la fulla a terra en veure aquella mena de mossa. Ella plora encara més fort intentant explicar el que li ha passat, fins que descobreix la nina. Aparta N i l'agafa anomenant-la «Pepa». N l'hi vol pren-

dre, però ella no es deixa. F treu una nina més petita del cubell i dient «Ai!» l'hi mostra a la nena, que deixa anar la Pepa. La nena agafa la nineta i diu «Ai!», i els altres també responen «Ai!», fins que la toca per davant i diu «Ui!», l'hi aixeca la faldilla i es veu un cigalot i uns collonets. Ella s'enfada, l'agafa pels atributs i, dient «No!», dóna cops amb la nina a tots dos, fins que la deixa anar i va a parar dins el cubell, agafa la Pepa de mans d'N, li dóna un cop de peu entre les cames i se'n va.

N queda adolorit i decebut. Però F intenta animar-lo traient de dins el cubell una perruca, un vestit de núvia i un barret mig desbaratat, i mira de convence'l de jugar a enamorats disfressant-se de noia. Finalment ho aconsegueix. Li entrega un ram de flors. Fa entrar màgicament una lluna, flors lluminoses i música. Tots dos inicien una paròdia de declaració amorosa que es converteix en una tragèdia perquè s'escanyen mútuament. Fosc. En aquest moment, peta la lluna i els efectes de llum desapareixen.

ESCENA X. TRAGEDY: AGAIN, AGAIN!!!

F, en escena, diu: «Now, ladys and gentlemen...» Para, perquè veu una escombria a terra, la recull, diu «Sorry» i la llença enfora. Se sent un crit, que fa entrar N, i entra S amb l'escombria clavada al pit, que creua l'escenari per darrere seu i se'n va.

F. Ladys and gentlemen, aquí no ha passat res, yes. (S'apaguen els llums.) El que faltava. Well, sembla que tenim un petit problem tècnic, yes?

N. Yes.

F. Yes, hi és el problem, yes. Well, mentre farem un número de màgia, yes? Obriu bé els ulls. El número de màgia porta per títol Passa-passa. (F fa flama amb un encenedor i quan diu passa-passa ell l'apaga i l'encén N, i així s'alternen successivament.) Passa-passa. Passa-passa. Passa-passa. (S'encenen els llums i F li diu a N que apagui l'encenedor, que s'havia despistat.) Per retornar al point on s'havia parat l'espectacle, farem moviola, replay. One, two, three replay.

S torna endarrere cridant amb l'escombria clavada i marxa, N marxa, i se sent un crit. Entra l'escombria volant i l'agafa F. Torna a llençar-la fora, se sent un crit i diu: «A partir d'ara ja val.» N entra i S torna a entrar amb l'escombria clavada i creuant l'escena. Abans de sortir desfà la posició, s'adona del públic i marxa reprenent el crit.

F. Well, ladys and gentlemen, aquí no ha passat res... només una petita tragèdia.

N. Tragedy! Again, again! (Se'n va.)

F. Now, ladys and gentlemen, a great number, a super super superstar... me. (Fa una gran posa d'actor tràgic i se'n va.)

Entra N amb una escala de mà, de fusta, un pal de fregar i una beina d'espasa. Diu «Again, again!!!», posa l'escala i el motxo en un lloc preparat, puja dalt i comença a cavalcar com si fos un cavall. Treu una L d'aprenent i la col·loca a l'escala, continua cavalcant, fins que diu «Tragedy!» i fa veure que treu una espasa endavant. Però l'espasa no hi és. Atura el cavall, baixa, torna a dir «Again, again!!! Continuarà!» i surt.

Entra S amb una escombria, fregant-se el pit on la portava clavada, gairebé ensopega amb l'escala, mira enlaire com si hagués caigut de dalt, es mira el pal de fregar i l'escombria que porta, diu «Ah!» i es posa a fer el cavall amb l'escombria entre cames i a lluir-se davant el públic fent cabrioles.

Entra F amb un llençol sobre les espatlles i veu S fent el cavall, que li fa tres demostracions de cavall amb la boca. Entra N dient «Again, again!!!», puja a l'escala, fa que cavalca i diu «Tragedy!», fent veure que treu una espasa, però li surt un ram de flors. Atura el cavall, baixa, diu «Again, again!!! Continuarà!» i surt.

F, que anava a seguir-lo, ensopega amb el pal de fregar de cara, el treu de l'escala i, picant a terra amb el cap de fusta, anuncia amb prosopopeia: «Tragedy!»

S. Tragedy?

F. Yes, tragedy!

S. Però, si nosaltres fem comedy. The tragedy to the Nacional Teatre of Catalònia.

F. Now, here, tragedy! And you a canviar-te, has de fer de tràgica. (Li dona el pal de fregar.)

S. Sempre me de dona. (Se'n va.)

Entra N amb una espasa de fusta a la mà, diu «Again, again!!!» i, en veure l'escala sense pal de fregar, s'exclama «My horse! Ha estat culpa teva, et mataré!». Vol clavar l'espasa a F, que l'esquiva un parell de vegades. A la tercera, que li vol clavar per dins l'escala, F tanca l'escala i li enganxa les mans i el fa fora.

Entra S amb el fregall del pal de fregar al cap: «Ja sóc aquí!»

F. Beautiful, yes? You només has de dir: my love.

N. (Entra en aquell moment.) My horse.

S. My horse?

F. No, my love.

S. And he who his?

F. Your horse. No, your love... Ja no sé el que dic. (*Fa fora N i li diu.*) You has d'entrar quan vegis your love en els meus braços. (*Va cap a S i li posa el llençol sobre els braços.*)

S. Tragedy! (*Es recolza en el braç d'F.*)

F. Come in! (*N no entra.*) Come in! (*N no entra.*) You! (*Deixa caure S a terra.*)

N. Yes! (*Entra.*)

F. You has d'entrar quan vegis your love en els meus braços!

N. My love? Where is my love? Who is my love?

F. She is your love.

N. She is my love? She is my love? My love is my horse! (*F el fa fora i torna a posar-se en posició amb S.*)

S. Tragedy.

F. Come in! (*Entra N, que ensopega i va a xocar amb F, que torna a deixar caure S a terra.*)
Més suaument, més dolçament, yes? Go! (*A la vegada que el fa fora li va trepitjant els peus i li clava una cossa al cul.*)

N. Yes, yes.

S. (*S'ha aixecat de terra i, enfadat, es posa el fregall del pal de fregar al cap, posa el llençol al voltant del coll de F i crida.*) Tragedy!

F. Come in!

N entra coixejant, adolorit, i quan va a dir «My love» se li escapa el riure en veure S. Aquest s'incorpora, es treu el fregall i dóna una bufetada a N, que reacciona i diu, bé, «My love».

S. (*Enfadat.*) Prou! No vull fer més de tràgica! This lady, the cara of tràgica! (*Assenyalant al públic.*)

F. Com que prou? Come here!

S. No!

F. You has de fer de tràgica!

S. No!

F. El públic està esperant! (*S passa de tot i es venta amb el fregall.*) Alguna lady, senyora, senyoreta o gay vol fer de tràgica, please? You? No? Well, doncs ho farem sols. You aquí, per on has entrat?

N. (*Desfent la posició.*) Que per on he entrat? Per la porta!

F. Ja ho sé. Tothom entra per la porta! This is the tragedy! Tragedy, energy... energy... energy. (*Assenyalant diferents parts compromeses del cos. S'adona que S està rient al racó.*) And you? Què fas aquí? Si no has de fer de tràgica, fora!

S. Liberty! (*Imitant l'estàtua de la Llibertat.*)

F. Go!

N. Go, uau, uau, uau!

F. (*Reprenent.*) You aquí? Per on has entrat?

N. Que per on he entrat? Look! (*Narra, amb gestos i onomatopeies, haver passat una aventura per un laberint, haver lluitat amb un cocodril que ha matat dins l'aigua, haver fet una cursa, haver passat per un túnel, per una porta giratòria, haver anat amb un avió al qual han fallat les dues hèlices, haver baixat amb paracaigudes i trencar-se-li, caure sobre un cavall, cavalcar, baixar del cavall i, finalment, entrar per la porta.*) Que per on he entrat? Per la porta!

F. (*Deixondint-se de la sorpresa.*) Per la porta? Doncs fora!

N. Fora? Ta-ca-ta, brrrrr..., splash, txaca-txaca...?

F. No! La tragedy! La tragedy diu fora!

N. Ah! La tragedy, la tragedy... Fora... fora... No!

F. No! Doncs, ara veuràs!

N. No t'escapis, covard! Vinc a matar-te!

F. You to me?

N. To you, to you!

F. To you, to me?

N. Toyota to you!

F. Ha, ha, ha... I com ho penses fer?

N. Que com ho faré? Que com ho faré? Please! (*Dóna l'espasa a F i fa parar S, que havia entrat sigil·losament per darrere i s'enduia l'escala.*) Excuse me! T'agafaré per aquí i et faré així. (*Agafa S pel nas i fa veure que li pica al genoll. S s'exclama com si rebés els cops de veritat.*)

F. Ah, sí! Doncs jo et faré així, així i així! (*Torna l'espasa a N i agafa S pels elàstics, li dóna un cop al cap i el fa caure a terra.*)

N. Doncs jo faré tico, tico, tico... tum! (*Torna l'espasa a F, agafa carrera i dóna un cop de peu a S.*)

F. Doncs jo t'agafaré per aquí, per aquí i... (*Torna l'espasa a N, agafa S pels cabells i pels forats del nas i l'aixeca.*)

S. Stop! Prou! Nyaca, Nyaca, nyaca! Ah, ah, ah! Tatxan! (*Agafa l'espasa d'N, fa veure que se la clava tres cops i puja a l'escala fent veure que es mor.*)

N. My love! Ha estat culpa teva, et mataré! (*Vol agafar l'espasa que té clavada S però no pot.*) Ei! L'espasa és meva!

S. No. Ara és meva!

N. Que no, és meva!

S. No.

F. He has to kill me!

S. No!

F. Que m'ha de matar!

S. No!

F. Que m'ha de matar a mi!

S. No! (*Les dues primeres respostes a F les ha fet amb veu de noia, però la tercera la fa cridant i greu.*)

N. Please, help me. (*N i F estiren l'espasa per treure-la, però S no la deixa anar i es tomba escala i tot. A la tercera vegada, S deixa anar l'espasa i fa veure com si caigués per un precipici, fins que fa mirar N avall, li dóna un calbot, se'n riu i es torna a morir.*) No, sí, ah! Et mataré! Nyaca!

F. (*N li ha clavat l'espasa a la cuixa i ell se la clava a la panxa. Va per pujar a l'escala, però ha de fer fora S, que passa a la part de darrere més amunt. Llavors F puja a davant i es mor.*) Ah, ah, ah... tatxan!

N. My friend, my love, my horse! This is my tragedy! I am, I am... incapaç. One voluntary to kill me? You! One moment, please. All together, close your eyes, please. But the squitxos! Come! Ah...! Thank you very much. But no tan fort, que és teatre! This is my tragedy! Goodbye. (*Ha agafat l'espasa d'F, va per clavar-se-la, però no s'atreveix. Busca un voluntari del públic, que li clava l'espasa. Es dirigeix a l'escala, aixeca el braç per dir adéu —F i S també l'aixequen amb ell— i cauen els tres braços alhora.*)

F-N-S. Tatxan! (Fosc.)

TRANSICIÓ

S'encén el llum. S ronca damunt l'escala. N entra una cadira i la situa al costat d'un piano. Sent els roncs i es dirigeix al públic fent un sorollet amb la boca per fer parar els roncs. Aquests paren i N fa l'acció de marxar. Els roncs tornen a sonar i N torna a dirigir-se al públic per aturar-los. Els roncs paren i N fa l'acció de marxar. Els roncs hi tornen i N s'adona que és S qui ronca dalt l'escala. El desperta i S, a punt de caure de l'escala, en baixa i surt.

N parla a l'escala com si fos el cavall per fer-lo sortir. S treu el cap pel costat del plafó i s'ho mira. N fa veure que treu un sucre de la butxaca i el té a la mà per atreure l'escala. S va al costat d'N, se'l mira, fa veure que es menja el sucre, espolsa els llavis, agafa l'escala, renilla i se'n va. N, estupefacte, també se'n va.

ESCENA XI. DUETTO

Efecte lluminós de serpentes i confeti.

F entra amb una carpeta a la mà. Diu: «Concert.» Es dirigeix al piano i intenta obrir-ne la tapa, però no pot. Busca si porta la clau a les butxaques i diu: «Tinc una clau very very

special.» Treu una piula i la posa al forat del pany i diu amb gestos al públic que es tapi les orelles, que petarà. Encén la piula i peta. Obre la tapa. S'asseu agafant el respatller de la cadira amb l'americana del jaqué. No pot tirar-se endavant perquè queda frenat pel jaqué enganxat i fa veure com si algú el tibés. S'aixeca, però s'emporta la cadira amb el jaqué. Li falta la cadira i en deixar anar el jaqué li cau. Mira enlaire com si li hagués caigut de dalt. Posa bé la cadira i en seure i posar-se bé els cabells cau endarrere a terra. Quan s'aixeca dóna un cop de cap al piano i fa veure que el cap li queda enfonsat. Es gira el cap com si fos un cargol i se'l posa bé. S'asseu, agafa una partitura que treu de la carpeta i tira la carpeta per dins la tapa del piano. Mira cada nota del paper i les compara amb el teclat). «This is this, this is this, this is this, this... What is this?» Li falta alguna tecla, la busca pertot arreu i, en no trobar-la, finalment esparraca un tros de partitura i el llença per la tapa de dalt del piano. Abaixa el llistó i posa la partitura, però li cau endavant.

S. (Entra vestit de jaqué i un violí amb l'arquet, però com un personatge molt gros, caminant mig ajupit i amb la cabellera lligada en una cua.) Concert.

F. (S'aixeca i se li acosta.) Ah, no, no, no. Me concert.

S. (Li xoca la mà.) Me Joan.

F. No. Me concert.

S. Duetto.

F. No. (Diverses vegades.)

S. Yes. (Diverses vegades, posant-se a plorar i fent nyego-nyego amb el violí.)

F. Prou, prou! Duetto? Doncs duetto.

S. (Aprofita el cop de cap d'F per avançar-se-li.) Duetto.

F seu. Intenta posar bé la partitura al llistó però no se li aguanta.

S. (Se li acosta i li pica amb l'arquet a l'espatlla.) Duetto.

F. Duetto. (Es frega la partitura a la llengua i amb la suor del front i se li aguanta enganxada al piano.)

S, en veure que se li aguanta, es redreça i se li veuen les cames per sota els pantalons. F se'l mira. S fa força amb les cames i s'ajup davant l'amenaça d'F, que s'ha aixecat. F torna a seure, S es prepara el violí i dóna tres cops de peu a terra.

F. Entrin. (S torna a donar tres cops de peu més ràpids.) Entrin.

S. (Dóna tres cops de peu i l'hi ensenya a F.) Compàs.

S. (F dóna tres cops de peu a terra.) Entrin.

F. (F dóna tres cops de peu a terra i l'hi ensenya.) Compàs.

S. Ah!

F dóna tres cops de peu a terra i, en picar un acord, sentim un acord gravat, les tecles li salten enlaire, queda amb les mans enganxades al teclat, l'estira i li surt tot el teclat al mateix moment que esclata un petard de fum. S ha anat a parar fora pel pet.

F porta el teclat cap a fora i entra amb un pianet molt petit. I amb veu aguda diu: «Duetto.» S'acclareix la veu i torna a dir: «Duetto.» Seu a la cadira al mig de l'escena.

S entra i s'acosta a F. Va per posar-se el violí a l'espatlla, però s'adona que s'ha encongit i té un violinet i un arquet. Diu «Duetto» i es prepara per tocar. F dóna tres cops i quan va a posar les mans a les tecles s'adona que no hi són. Té el piano al revés, i en comptes de girar el pianet, gira la cadira i s'asseu d'esquena al públic. S es posa a l'altra banda, també d'esquena al públic. Estan a punt de tocar, però s'adonen que el públic és darrere i els fan el gest que es desplacin tots al davant. Decideixen posar-se una altra vegada de cara al públic i giren. S s'ha redreçat, F el mira i ho indica. S intenta baixar, però no ho aconsegueix fins a la tercera vegada, perquè li puja un peu enlaire; ho torna a intentar i li puja l'altre, es dóna un cop d'arquet a la cama enlairada i es queda ajupit.

F dóna tres cops i comencen a tocar «Escòcia la Brava». Quan acaben, saluden el públic i fan saludar els seus instruments. F posa la mà al cap d'S i el fa sortir botant de l'escena, saluda i se'n va.

ESCENA XII. ESCOCESOS

Comença a sonar una música. Entra N vestit d'escocès i marca el pas al so de la música. Li cau la boina i després la banda, que quan se la posa es dóna un cop als genitals. Fa fora el piano gros manipulant una cua de guineu que porta a la faldilla com si fos un comandament. Vol fer el mateix amb la cadira, però com que no ho aconsegueix se l'emporta arrossegant i se'n va.

Entra F vestit d'escocès, marcant el pas, amb un monocicle a les mans i amb el seient a la boca com si toqués una gaita. Rere seu, entra S també d'escocès i amb el monocicle igual. Rere seu, entra N també amb un monocicle. Fan unes evolucions coreogràfiques, manipulant el monocicle de diferents maneres, fins que puguen, donen alguna volta i surten d'escena fent bogeries. Torna a entrar S amb un paraigua, després F sense i N també amb un paraigua. Amb pas solemne, avancen cap al públic, N puja sobre F, enganxen S i el fan aixecar. N i S obren els paraigües de cara al públic, en els quals posa: «THE END»

Fosc.

EPÍLEG. DESPULLADA

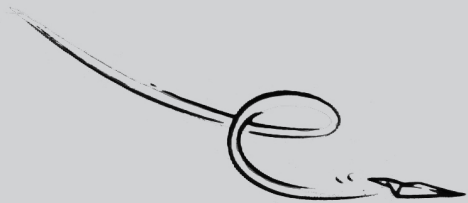
Veiem els paraigües a terra, i sobre els aplaudiments del públic, tots tres, F, N i S, entren en escena a saludar, però cada vegada van més despullats: sense el jaqué, sense la camisa, sense la faldilla, llencen els calçotets a escena i entren amb la boina tapant-se els genitals. Avancen cap al públic i aixequen els braços, quedant la boina penjada. Fosc.

Es passen en seqüència tots els efectes lluminosos dels plafons. Entren tots tres a escena amb una gavardina posada i una bufanda. Se separen i la bufanda, que és d'una sola peça, els escanya tots tres i es queden en posa. S'encenen tots els efectes lluminosos dels plafons de cop.

Fosc.

PUNT FINAL

BON VOYAGE

INDICIS

Aquesta obra neix de la percepció palpable de l'augment de desplaçaments de les persones, de la gran quantitat de viatgers diaris, no només entre distàncies curtes, sinó també de persones que agafen l'avió per situar-se en poques hores en un altre punt proper o llunyà del planeta, i per motius diversos. Ho hem vist especialment als aeroports, on hem viscut la crescuda espectacular de passatgers des dels inicis de funcionament de la companyia de teatre fins a l'actualitat. Abans, agafar l'avió era cosa de rics, en canvi, ara, qualsevol es desplaça a l'altra punta de món amb una facilitat descomunal.

El viatge, aquest era el motor del muntatge. Que tot seguit va prendre una velocitat de creuer quan va sorgir la idea d'utilitzar els barrets com a element per mostrar les accions, caracteritzar els personatges i també situar-los en el lloc precís. L'acció se situa en una botiga de barrets, i els personatges ens mostren el contrast entre les seves realitats i els seus somnis, en els moments morts de no feina. Les botigues de barrets han anat desapareixent per canvis de la moda, però ens poden mostrar les aspiracions de la gent. Un cant a la imaginació com a gran mitjà de llibertat i d'expansió, on es mostra que no cal anar gaire lluny per viure feliç.

La improvisació i el joc dels personatges, una vegada aconseguits i distribuïts, van ser el punt d'arrencada de les situacions. Això sí, amb una gran recerca de músiques que ambientessin els diferents moments, i per tant, també, un gran treball de fixació d'accions i de moviments amb els moments musicals. Nosaltres l'anomenem «coreometria», més centrada en la mesura dels gestos segons els moments musicals; una parenta propera a la coreografia dels ballarins, que està més centrada en l'evolució pautaada, individual o conjunta, dels ballarins en l'espai.

L'acció gestual està molt lligada a la realitat, encara que no realista, però amb un fort caràcter d'il·lusió, de suggeriment, per tant, molt sintetitzat. Està molt enfocada a fer que es reconeixin les accions i els moments sense obstacles mentals.

Bon Voyage ¹³

Xavier Amatller Serra - Joan Faneca Espinós - Jordi Purtí Ollé -
Joan Segalés Gallifa

Pantomima en tres jornades amb un pròleg, sis escenes, un final i un refinal.

Personatges: A: l'amo
                  D: el dependent
                  M: el mosso

L'acció transcorre en una botiga de barrets i el tros de carrer on està situada. Tres personatges, l'amo (A), el dependent (D) i el mosso (M), arriben a la botiga, l'obren i un cop dins es disposen a treballar. Com que no ve cap client, passa el temps i ells l'aprofiten per explicar-se com pensen passar les vacances, que estan a punt d'arribar, ja que ens situem al mateix dia que tanquen la botiga per començar-les. Això els portarà a explicar part de la seva vida, movent-se entre el real i l'imaginari.

INICI

Entra D pel carrer i ens mostra el seu caràcter despistat. Porta el barret a la mà i el descobreix quan el busca al cap. No sap exactament on va i es pren una pastilla de la memòria per recordar-ho. Se situa davant la porta de la botiga a esperar, ja que està tancada, i en la posició de descans amb una mà palmeja el sexe, perquè s'ha oblidat d'agafar-se l'altra mà. Ho descobreix i es disposa a esperar.

Entra M mig adormit i fent badalls. Passa de llarg i torna endarrere quan se n'adona. Acaba recolzat a l'espalla de D com si fos un coixí.

Entra A coixejant i fent el so de les claus que dringuen a la seva butxaca. Saluda els altres dos. Treu les tres claus de la butxaca, recuperant el bon funcionament de la cama, i obre els tres panys.

D i M apugen la porta de persiana. A hi entra obrint la segona porta i fent drin-

¹³ Obra estrenada el 8 d'agost de 2003 al Castell de Vallderoures. Interpretada per Joan Faneca, «Notxa» (Xavier Amatller) i Joan Segalés.

gar la campaneta. En veure els altres dos amb el braç enlaire aguantant la persiana, els fa pessigolles. Els dos deixen caure la porta, que enganxa A pel clatell cap avall. D i M tornen a aixecar-la i A entra. D vol entrar però s'hi dóna un cop amb el cap perquè M no pot aguantar-la a dalt. D aixeca M i pot entrar dins. M també hi entra. Els tres van a les fosques. A encén el llum i descobrim M tocant el cul de D per error.

Al rellotge de la botiga són les 9 h.

Els tres es dirigeixen al penja-robes. Els tres de costat. A i D van passant els barrets i les americanes a M perquè ho pengi, però ho deixa caure a terra despistat, només penja bé la seva caçadora i la seva gorra. A i D li fan percebre l'error i ell ho recull tot i ho penja bé. Mentrestant A i D van a obrir les cortines i els llums de la prestatgeria de barrets. Tots tres es posen el davantal al mateix temps, però M comet quatre errors consecutius abans no se'l posa bé. A fa un senyal i, seguit per D i M, passa revista de si tot està net. Descobreix pols a una cadira. D hi tira líquid i M s'entreté jugant per treure la pols. A descobreix pols al taulell, D hi tira líquid i M torna a entretenir-se jugant per treure la pols amb tot el seu cos. A passa barrets a D per netejar-los i D els passa a M. Aquest, per error, agafa la perruca a D, que s'ha ajupit per collir un barret. M deixa els barrets a lloc i D es posa bé la perruca.

A i D van a buscar una catifa enrotllada per col·locar-la entre el taulell i la porta, mentre M intenta ajudar-los però no ho aconsegueix perquè és baix. Desenrotllen la catifa i M recull el tub on està enrotllada. Com que se'l posa a l'espatlla està a punt de colpejar-los el clatell, però ells ho esquiven. Quan M abaixa el tub llavors dóna un cop als peus a D i després a A, que li treu de les mans.

A els fa senyals per situar bé la catifa. Després d'un breu incident ho aconsegueixen. A agafa una brutícia de la catifa i la dóna a D, que després de fer el gest de llençar-la a un altre lloc se la posa sota la perruca. A repeteix l'acció amb M, que en no portar perruca on amagar-la se la menja. Tots tres fan una revisió de la catifa i veuen que encara està bruta. A i D decideixen agafar M per fer-lo servir d'aspiradora. Quan ja té a la boca la brutícia, li donen un cop d'aprovació a l'esquena que li fa expulsar-la un altre cop. M decideix solucionar-ho esnifant la brutícia amb el tub d'enrotllar la catifa.

A fa un senyal i tots tres es posen la visera de feina.

A surt al carrer per veure si ve algun client. D i M també. Tots tres fan unes passes d'observació i en veure que no ve ningú entren, però D i A erròniament no passen per la porta i trenquen la convenció mímica de la paret. Tornen endarrere i entren correctament per la porta.

Es col·loquen en el seu lloc de feina. A a l'esquerra del taulell, D al taulell i M a la dreta del taulell.

Una sèrie d'actituds dels tres, el córrer de les agulles del rellotge i la caiguda dels fulls del calendari, ens mostren que el temps passa sense que vingui cap client.

D i M s'incorporen i descobreixen que el calendari marca el darrer dia abans de les vacances.

D desperta A, que s'havia adormit, i l'hi mostra. A s'incorpora precipitadament, apaga el llum de la botiga, surt fora i tanca les portes. Quan ja és fora, s'adona que s'ha deixat alguna cosa. Torna a obrir les portes i el llum, i agafa un cartell de sota el taulell disposat a marxar un altre cop. El cartell posa «TANCAT PER VACANCES». D i M li fan entendre que encara no és l'hora, que calma. D li agafa el cartell i li tira líquid. M el neteja i el guarda. Tots tres es miren el rellotge amb una mica d'impaciència.

Toquen les 11 h.

Els tres mostren una certa satisfacció perquè ja queda menys per plegar.

PROPOSTA DE VACANCES DE D

D es treu un fulletó de publicitat de vacances exòtiques i, amagant-se darrere el taulell, en surt amb un barret d'aventures. Convida els altres a participar-hi. A agafa un barret d'aventures i el segueix. M surt de darrere el taulell amb un barret de policia. Els altres s'aturen, li diuen que s'ha equivocat i tornen a amagar-se darrere el taulell. D i A tornen a sortir, i hi conviden M. Aquest surt amb un barret de torero. Li tornen a dir que s'ha equivocat. M s'amaga i surt per fi amb un barret d'aventura. Tots tres es treuen un matxet i figuren que van per la selva desbrossant el camí, fent servir la planta real de la botiga.

En la seva aventura per la selva «amazònica» es troben amb una serp, un mosquit i un eixam de mosquits, passen per un pont mòbil, es llencen amb una liana,

troben una tribu indígena, una aranya perillosa, un esquelet penjat... I fan fotos de les situacions més interessants.

Quan M i A encara són a la selva, D ha pujat en un pedestal sobre el taulell amb els braços en creu. M i A de primer estan desconcertats, però D els fa entendre que són al carnaval del Brasil. D fa que baixa d'un avió i comença a fer fotos de tot el que veu. A, amb barrets plens de fruita, es disfressa de brasilera guapa i M amb barrets bombí, al pit i al cul, de mulatassa atractiva. D va de l'una a l'altra, i aparta finalment la guapa per quedar-se amb la mulatassa, que li resulta més atractiva sexualment. Quan D està a punt d'acoblar-se a la mulatassa, que està ben engrescada, A ha recuperat el seu paper real d'amo i l'atura fent-li entendre a D que està casat i té tres fills. De primer, D no en fa cas, però finalment recorda que té fills, i tornant a la realitat fa parar M del deliri. Després de discutir si en té tres o quatre, de fills, es pren una pastilla i recorda que realment en té quatre.

Tots tres tornen a ocupar les seves posicions al costat del taulell. A posa al seu lloc dos barrets de bombí que s'havien quedat sobre el taulell. D i A miren M, que encara porta dos barrets posats sota el davantal. M se'ls treu i D els agafa per tornar-los a lloc. En dóna un a A, que el col·loca, i frega l'altre com si fos un pit, amb la qual cosa fa reaccionar altra volta M. Paren i A col·loca el darrer barret.

REALITAT DE D

D, desencisat, es treu el fulletó de la butxaca i, dient que no amb la mà, l'estripa i llença els bocins enlaire. Simula l'acció d'agafar pesadament unes maletes que posa al maleter d'un cotxe. Hi puja i l'engega. S'adona que s'ha deixat algú, para, posa la marxa endarrere, frena, baixa i crida A i M. Tots tres es posen la visera de costat i fan de nens que pugen al cotxe.

Tots tres simularan la família real de D fent els papers de nens, de mare i pare, i del nou nascut. Es van posant les viseres de diferents maneres per canviar per personatge, com pertoca a cadascun.

Fan l'acció d'anar en cotxe; de deixar-se la mare i tornar endarrere a buscar-la; que els nens tenen pipí, paren el cotxe i juguen entre ells mentre fan pipí; del pare muntant elements a la platja; que entren a l'aigua; que el nen no para de fer murrieries; el pare que fa mostra d'estar en forma; la mare es posa de part i pareix el nadó allà mateix; el nadó que mama i els altres nens també volen mamar i ho aconsegueixen; el pare que pren un vas de llet que treu del pit de la

mare; que el nadó fa un rot després de menjar i dorm; que comença una tempesta i el pare, la mare i els nens fugen cap al cotxe; que s'obliden el nadó a la platja i han de tornar endarrere per recollir-lo; que els nens s'adormen al cotxe seguint el zig-zag del netejavidres...

M i A retornen a les seves posicions al costat del taulell, i D, fent que no amb la mà, també torna a la seva posició, llençant un sospir de desencant.

A mira la planta i li fa senyal a D que té pols. Aquest la neteja per sobre. A se'n va a mirar pel vidre de la porta cap a fora per veure si ve algú. Nota una brutícia al vidre que intenta treure rasant amb un dit; D se li acosta per ajudar-lo llençant un escopit que va a parar a la cara d'A; aquest no en fa cas i continua rasant; M s'hi acosta i llença líquid a la finestra; A neteja i ho deixa; M llença amb alegria més líquid al vidre, exhibint el domini de manipulació del llençalíquids; A se'l mira i acaba de netejar el vidre.

Tots tres tornen a les seves posicions.

A i M es miren el rellotge amb impaciència. D no hi para atenció.

Sonen les 13 h.

A i M mostren una certa alegria xocant les mans. D no en fa cas.

PROPOSTA DE VACANCES D'A

A es treu un bitllet d'avió de la butxaca i es disposa a explicar-los el que l'espera en el viatge que farà. Es posa un barret i posa sobre el taulell tres barrets de dona (l'alta, la grassa i la guapa). Tots tres amb barret tirolès inicien un vals en el qual alternaran els papers d'homes i de dones canviant-se els barrets, com també la manera de desfer-se de la grassa, canviant de parella amb els altres. Finalment A es queda amb la grassa, que el persegueix i vol petonejar-lo, fins que se'n desfà deixant el barret al prestatge. D i M també han deixat els seus barrets de dona.

D i M inicien un brindis bevent cervesa. A s'hi apunta, però amb la mala sort que cada vegada que vol brindar amb la gerra se li trenca als dits, mentre els altres beuen. A decideix amorrar-se a l'aixeta de la cervesa. Tots tres, mig trompes, desapareixen darrere el taulell.

Apareixen tots tres a la vegada darrere el taulell amb unes gorres de muntanya. Simulen l'escalada d'una muntanya alta pujant al taulell. Després d'una sèrie de desorientacions i patacades, amb perill de caure, aconsegueixen fer el cim. Simulen que es posen uns esquís, les ulleres i els pals. Salten de la taula i fan equilibris, avançaments, eslàloms amb banderetes, filigranes diverses i un salt des d'un trampolí gegant, fins que aterren i frenen a l'arribada. D i M se'n tornen a les seves posicions al taulell. A continua fent filigranes amb els esquís, passant per l'esquí de fons, els *bams*, l'*snowboard* i després de la velocitat una gran frenada. Torna al seu lloc amb aplaudiments dels altres dos per la seva exhibició. Però li han de recordar que s'ha de canviar el gorro per la visera de feina, que ells ja duen. Ell ho fa amb satisfacció.

Quan A està ben satisfet, D li fa la broma d'acostar-se-li amb el barret de la dona grassa del vals. A s'emporta un bon espant, i quan D insisteix a ensenyar-li el barret li pren de les mans, el deixa al prestatge i agafa el de la guapa fent-li un llarg petó. D l'hi pren i li fa entendre que no pot anar amb la guapa perquè està casat.

REALITAT D'A

M li fa entendre a D que s'equivoca, que la dona d'A es va morir. D s'adona de l'espifiada i s'excusa a A.

D vol recordar com va morir la dona i mímicament narra un atropellament per un cotxe. M li dóna a entendre que no va ser així. D fa que ja se'n recorda i narra que es va electrocutar mentre planxava. M torna a negar-l'hi. A, que ho veu, agafa un barret de dona i vol explicar-ho. D li fa que ja recorda com va ser i explica un assalt al carrer d'un estripador que la va obrir en canal. M i A l'hi neguen. A vol explicar-ho, però D el para, es pren una pastilla novament i, ara sí, recorda com va ser. Comença a explicar que era anant d'excursió. Els altres ho afirmen. D ho segueix explicant, fins que A posa el barret de la dona a M i escenifiquen sobre el taulell la tragèdia de com després d'haver escalat i aconseguit el cim, A i la dona volien fer-se una foto junts, però com que no va funcionar l'automàtic de la càmera, A va agafar la càmera i dient a la dona que es posés més endarrere ella es va precipitar daltabaix. D i M condueixen el barret com si caigués, i D i A fan com si l'ànima de la dona volés al cel.

D i M s'abracen plorant la desgràcia, mentre que A baixa i recull el barret. Primer D i M es pensen que el barret ha desaparegut, però descobrint-lo en les mans d'A li comencen a donar el condol per la mort. Competeixen entre ells per

veure qui ho sent i plora més, mentre A s'ho mira sense passió. A torna el barret al prestatge, torna al seu costat i els fa parar de cop la mostra exagerada de dolor.

A passeja per la botiga contemporitzant i D el segueix, de manera que s'ha d'apartar quan se'l troba davant i posar-se altre cop darrere. M els fa la broma que sona la campaneta de la porta. Tots tres corren a ocupar les seves posicions de feina. A M se li escapa el riure i els descobreix la broma. D se'n riu de com ha reaccionat A i M se'n riu de com ha reaccionat D.

Es posen en situació d'espera.

M es mira el rellotge, mentre D i A ja no en fan cas.

Sonen les 18 h.

M se n'alegra, davant la indiferència dels altres.

M explica que ja està a punt per marxar. D li pregunta si anirà amb la dona, fet que li causa malestar. A li aclareix a D que està separat perquè la dona li posava banyes. D hi cau, i M està a punt de descobrir com mig riuen de la situació.

RECORD D'M

Van a representar el que va passar a M.

M agafa un barret de copa i mostra impaciència d'esperar algú. A s'ha posat un barret de capellà i està sobre el taulell també esperant. M li dóna uns anells. Arriba D amb un vel de núvia. M la condueix davant el capellà, que beneeix els anells i en dóna un a M. Aquest el posa a D. El capellà dóna l'altre a D, que el posa a M. D mostra un excés de plaer posant l'anell, davant la sorpresa dels altres, i es fuma una cigarreta. M li pren dels dits i va a renyar-la, però el capellà els diu que es facin un petó i s'enduu la cigarreta.

M i D fan que van en avió. Un tripulant els porta copes de cava i ells les agafen, brinden i veuen. El tripulant fa d'avió i ells segueixen els desplaçaments. De cop hi ha sotragades i M es mareja. El tripulant li treu el barret i li dóna perquè vomiti dintre. Mentre M vomita, el tripulant es tira la dona, que, satisfeta, torna a fer una cigarreta. El tripulant li posa a M el barret amb els vòmits. M veu la dona fumant, li pren la cigarreta i la tira a terra. Baixen de l'avió i, arribats al

destí, contemplen els alts edificis. Descobreixen l'estàtua de la Llibertat, i D s'hi posa al costat perquè M li faci una foto. Senten la sirena d'un vaixell i hi puguen. Amb el moviment del vaixell M es mareja i, mentre vomita, el patró del vaixell es tira la dona, que, satisfeta, torna a fumar. M li pren la cigarreta, la llença i la renya. Han baixat del vaixell i veuen un carruatge amb cavall. Hi puguen. Amb les embranzides M cau del carruatge i també la dona. El conductor salta, dóna una empenta a M perquè aturi el cavall i aprofita per tirar-se la dona. Ella fuma i M li pren la cigarreta i la llença. Se'ls acosta un mosso d'hotel que els condueix fins a l'habitació. M vol carregar la dona per entrar, però en comprovar que no pot és ella la que el carrega i el deixa sobre el llit. Comproven el llit i M dóna propina al mosso. La dona es despulla. M descobreix un televisor, s'asseu i l'engega. Apareix el mosso, que es tira la dona. Aquesta fuma. M li agafa la cigarreta. La dona, que té ganes d'anar al llit, li espatlla el televisor. Arriba un tècnic que comprova l'antena i l'hi fa aguantar a M, mentre aprofita per tirar-se la dona abans d'arreglar el televisor. La dona fuma, mentre M s'asseu a mirar la tele. Entra un bomber, que agafa la cigarreta, l'apaga i en descobrir la dona se la tira. La dona fuma. S'acaba el que feien a la tele. M l'apaga, i ara sí que es disposa a complir amb la dona. Quan ja està a punt, apareix un guitarrista que li fa agafar guitarra i tocar-la. Quan el guitarrista està per la feina amb la dona, M s'adona del que passa i se'n va de l'habitació desenganyat. El guitarrista surt fora per donar-li el barret que s'ha deixat. M agafa el barret i li torna la guitarra. Quan M està mig marxant, desorientat, d'una revolada torna a entrar a l'habitació, agafa la cigarreta que s'està fumant la dona i se'n va donant un cop de porta.

D i A tornen a les seves posicions i M, compungit, guarda el barret a la prestatgeria i es posa al seu lloc.

REALITAT D'M

Davant la commiseració dels altres, M diu que no passa res, fuma i descansa.

Com que D i A fan cara de no entendre'l, M es cargola un porro, l'encén i es deixa endur pels seus efectes. Convida D a fer-ne una calada, però li ve tos. D n'hi ofereix a A, que li diu que no en vol. D ho torna a provar i entra en els efectes del porro. M s'ha posat un gorro jamaicà i segueix fumant. A nota els efectes del porro a través del fum que s'ha escampat i també és endut.

Tots tres, amb gorres jamaicanes, fan un viatge alegre enduts per l'efecte del porro. La catifa de la botiga es converteix en voladora, s'alça sobre el taulell i ells

hi puguen. Des de dalt es tiren en vol lliure fent figures en l'espai fins que obren els paracaigudes i, després d'entrecreuar-se, aterren i es fan un embolic amb els paracaigudes.

Tots tres acaben ben marejats. Es vomiten aigua de veritat uns sobre els altres. Surten fora de la botiga i fan veure que vomitaran sobre el públic, però D i A acaben vomitant-ho tot sobre M.

M ha acabat ben xop. Pregunta als altres si ja han acabat i entren a la botiga. D i A han tornat a trencar la convenció mímica de la paret. Tornen enrere i entren per la porta correcta. M espera al costat de la porta. Quan entra A arrenca la campaneta de la porta i li fa empassar.

Tots tres estan en les seves posicions.

Sonen les 20 h al rellotge.

FINAL

Els tres se saluden sense gaires ànims. Tanquen els llums de la prestatgeria, es treuen els davantals i les viseres i els deixen sobre el taulell, es posen les americanes i els barrets, col·loquen el cartell de «TANCAT PER VACANCES», tanquen el llum, surten, abaixen la porta de persiana, A tanca i es posa les claus a la butxaca.

S'encaixen les mans per dir-se adéu.

Fan una encaixada i mitja abraçada.

S'abracen més efusivament.

Se'n van, però D els detura perquè marxava en la direcció equivocada.

Se'n van, però tots tres es tornen a mirar i es fan una abraçada més efusiva, encara que hi ha un petit malentès que arreglen cordialment.

Se'n van, però s'aturen, mig immòbils.

Es tornen a mirar. A treu el bitllet de la butxaca i l'ensenya. M es treu el paper de fumar i l'ensenya. D es treu el bitllet on té les fotos dels nens. A estripa el bitllet

d'avió i en llença els trossos. M estripa el paper i en llença els trossos. D fa entendre que no pot estripar el bitllet. Els altres ho entenen i ja ho volen deixar estar. Però D els atura, guarda el bitllet, treu la tira de les pastilles i la llença.

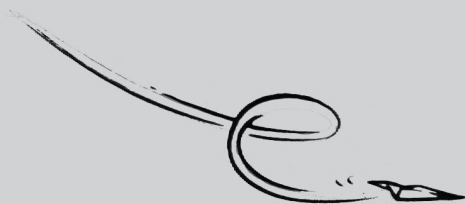
REFINAL

A treu les claus de la butxaca i els les dóna. Tots tres obren amb les claus i aixequen la porta de persiana, entren, obren el llum i tanquen per dins la porta de persiana. Es dirigeixen a la prestatgeria i juguen amb els barrets a fer un viatge a Grècia, a Itàlia, al Perú i a Rússia.

En els aplaudiments fan mostra de malabarismes amb els barrets: M fa girar un gorro de plat sobre un dit, A fa saltar un bombí i l'aguanta en equilibri sobre el nas, i D fa saltar la perruca i la llença per penjar-la al penja-robes.

PUNT FINAL

MONDOMONO

INDICIS

Què pot passar si el món que coneixem pateix un cataclisme que el destrueix i el capgira daltabaix? Que tenim una memòria confusa del que havíem viscut i hem de construir de nou i apanyar-nos com puguem, i redescobrir el que és essencial? Tendim a fer que es reproduïxin esquemes que a la vegada cal des- construir, per no sentir-nos esclaus de poders obscurs.

En l'obra es parteix del moment posterior a un cataclisme nuclear. Tot està per descobrir, i els habitants que veiem pateixen una regressió a moments primaris. Són mig simis mig humans, que viuen el moment i les restes del que ha quedat els provoquen estímuls inesperats. La necessitat d'aigua és primordial. Temen els poders naturals i creuen que un mussol imponent és l'ésser totpoderós que convé tenir satisfet per tal que la vida sigui pròspera. Viuen a l'aixopluc de les runes d'un antic edifici bancari. Comencen a establir rutines. Tot plegat, per acabar descobrint que el món reduït en el qual viuen és un món fals i cal marxar en llibertat.

Tot plegat és molt simbòlic. D'aquí la dificultat a l'hora d'establir el guió de l'espectacle entre quatre mentalitats diferents, cada un amb els seus criteris de simbolisme. Van ser moltes hores d'escriptura i de canvis de les escenes, que a la vegada encara van sofrir més canvis en posar-ho en escena.

Conjuntament amb l'obra *Strip-tease*, configuren les obres que podem anomenar més experimentals de la companyia, en la cerca de maneres diferents d'explicar històries i també en la manera d'interpretar.

En aquest cas, el treball de creació i acció dels personatges inspirat en tres simis característics (el ximpanzé, l'orangutan i el goril·la) va requerir un estudi i un treball molt específic.

Curiosament, es va convertir en un espectacle premonitori del que succeiria pocs anys després amb la crisi bancària i la caiguda econòmica. En l'escenografia, l'element més notori era l'edifici enrunat d'un banc, inspirat en la pel·lícula *El planeta dels simis* (*The Planet of the Apes*, dirigida per Franklin Schaffner l'any 1968, i basada en la novel·la homònima de Pierre Boulle de l'any 1963), i els mateixos personatges també podrien tenir el seu origen en els simis que governen el planeta.

Mondomono ¹⁴

Ángel Alonso Tomás - Xavier Amatller Serra - Joan Faneca Espinós -
Joan Segalés Gallifa

Pantomima amb un pròleg i tres jornades.

Personatges: F
                      N
                      S

En escena i mig en penombra es veu un edifici en runes tombat cap a la dreta, on ressalta sobre un cel rogent. Una mica endavant de l'edifici, les restes d'un cotxe tombat i damunt, quiet, un mussol grandíós. Més endavant del cotxe, una antena parabòlica a dos pams de terra. A l'altra banda de l'escena, un pal amb una bandera penjada. Diverses pedres escampades per l'espai ajuden a mostrar un entorn desolador. Hi ha hagut un cataclisme.

PRÒLEG

Tres personatges (F, N i S), caminant de manera simiesca i amb els vestits atroïnats, entren per darrere del públic portant a les mans tres objectes (una galleda, una gibrelleta i un casc) per recollir aigua. Donen a entendre que busquen aigua a la vegada que descobreixen característiques desconegudes del públic i juguen amb ell de manera curiosa i amable.

Tots tres pugen a escena, es treuen el barret, s'inclinen davant el mussol i li ensenyen els recipients, donant a entendre que no han trobat aigua.

F assenjala a N la bandera. F i S se'n van pel forat inclinat de la porta de l'edifici en runes.

N se'n va cap a la bandera, la deslliga i la deixa caure. Quan se'n va cap al forat, descobreix la lluna plena i fa uns udols com de llop. S'apaga el llum, entra pel forat i només queda la lluna.

¹⁴ Obra estrenada el 16 de setembre de 2005 al Poliesportiu de Sueca. Interpretada per Joan Faneca, «Notxa» (Xavier Amatller) i Joan Segalés.

PRIMER DIA

Es fa de dia.

S surt del forat amb un violí a les mans, s'estira com si s'acabés d'aixecar i manipula el violí fins que aconsegueix agafar-lo més o menys bé, després busca l'arquet i comença a rascar les cordes. Li llencen una sabata per la finestra. S torna a rascar el violí i li llencen una altra sabata. Es desplaça cap a un costat, torna a rascar el violí i li llencen un munt de sabates.

N surt del forat i va cap a S per agafar-li el violí, però aquest l'amaga darrere seu.

N ensenya que li falta una sabata i comença a buscar-la entre les que hi ha a terra. En troba una de petita i tots dos s'exclamen infantilment.

Surt F del forat i, avançant, s'estira i mostra la seva grandària. Es dirigeix cap al pal de la bandera, «com cada dia». En veure que els altres no hi van es dirigeix cap a N i el renya. N li ensenya la sabata que ha trobat i el peu descalçat. F els apressa per anar cap a la bandera. F agafa la bandera per una punta i, posant-se en posició de salutació, indica a N que l'alci i a S que es prepari per tocar.

N no agafa bé la corda i la bandera no puja. F deixa anar la bandera i dóna uns cops al cap d'N per fer-lo adonar que no ho fa bé. L'ajuda a agafar la corda i li ensenya com es fa. S segueix el ritme de les mans d'N amb una nota cada vegada. F en posició. N deixa anar la corda en descobrir que ho fa bé, la bandera cau i la música es va afluixant. F torna a picar al cap d'N i li indica que ho faci bé. Tots tres en posició, N comença a apujar la bandera però s'ajup a cada braçada, i com que li agrada aquest joc aplaudeix perquè es diverteix i deixa anar la bandera, que torna a caure; la música també cau. F es disposa a picar el cap d'N, però aquest l'atura i es pica ell mateix. Tots tres en posició, N comença a apujar la bandera i a mig camí l'apuja i l'abaixa jugant; S el segueix amb les notes, fins que F els agafa per les orelles i, caragolant-les-hi, aconsegueix que la bandera arribi a dalt i acabi la música.

N es disposa a fermar la corda al pal, però s'enganxa la mà i no pot marxar. F li desenganxa la mà i deixa caure la bandera; la música torna a caure també. Finalment F agafa la corda, apuja la bandera nerviosament i fixa la corda al pal. S el segueix amb la música i no para fins que F el recrimina.

F indica a N que reculli les sabates. N fa veure que ho fa però s'hi nega i juga a fer veure que no les sap recollir, fent befa d'F. F se li encara i N fuig. S es posa entremig i indica que les recollirà ell. Però comença a recollir-les i dóna a entendre que és impossible tenir dues sabates a la mateixa mà. F, desesperat de la incompetència dels altres, decideix recollir-les totes i deixar-les caure en un racó. Els altres es queden parats de l'operació absurda de traslladar les sabates tres metres més enllà. S li ensenya a F que li queda la petita a la mà i quan va a donar-li la deixa caure a terra. F, fet una fera, agafa la sabateta i la llença al racó.

Sona un tro i tots tres s'alegren perquè això és senyal de pluja. S'inclinen davant del mussol agraint que els porti aigua. S'abracen entre ells d'alegria. N se'n va pel forat i torna amb la gibrelleta per recollir l'aigua que caigui. F se'n va cap al forat. Sona una nota musical quan N recull una gota, també quan recull la segona i a la tercera no l'encerta i se sent un «plop» quan la gota cau a terra. F apareix amb un casc metàl·lic disposat a recollir aigua. Recull una primera gota i després comença a jugar fent veure a N que recull moltes gotes. N es desconcerta perquè no n'atrapa cap. F pica amb el dit el casc fent veure les gotes que cull. S ha entrat al forat i n'ha sortit amb una galleda. F li ensenya com està enganyant N. F i S es posen a fer veure que recullen moltes gotes i que N no en recull cap, fins que li ensenyen que li estaven fent una broma. N, amoïnats, deixa la gibrelleta a terra i s'asseu al damunt.

Llavors comencen a caure gotes musicals que tots tres s'apressen a recollir amb els seus estris. Les notes es converteixen en la melodia de «Singing in the rain» i ells segueixen amb desplaçaments la melodia, convertint-ho en una coreografia. Acomiaden la tempesta i s'ensenyen els recipients contents d'haver recollit aigua.

Es posen en fila davant el mussol. F s'inclina i aboca l'aigua en un gerro al costat del mussol. S fa el mateix. N va a fer el mateix però ensopega, li cau la gibrelleta a terra i vessa l'aigua. Els altres li recriminen aquest fet i s'exclamen del desastre. F li dóna la gibrelleta i li indica que ha d'anar a buscar aigua cap a on és el públic. N no vol anar-hi, però davant la insistència d'F es disposa a baixar cap a la platea; abans, però, vol fer una abraçada de comiat a F, que la refusa. N es dirigeix a S per abraçar-se i aquest sí que l'abraça. N vol seguir fent abraçades a S per guanyar temps, però F el desenganxa i el fa baixar. N se'n va temorós i F insisteix perquè vagi de pressa.

S es queda mirant com se'n va N i comença a plorar perquè li sap greu que se'n vagi. De primer F se'n fa creus, però tot seguit descobreix les llàgrimes d'S i amb un got comença a recollir-les, de manera que quan S para de plorar li dóna un cop perquè continuï plorant i així poder recollir més llàgrimes. Es canvien les tornes i S dóna cops de peu a F, que es posa a plorar i S en recull les llàgrimes. Fins que S fa un pessic a F i aquest es queixa perquè ha sigut la gota que fa vessar el got. Quan F vol agafar-li el got, S es beu les llàgrimes i F el fa adonar del disbarat que acaba de fer, perquè aquelles gotes eren per al mussol! S, acovardit, s'acosta al mussol i no sap què ha de fer. F li treu el barret i fa que s'inclini. Per sortir del pas, S plora una gota que recull amb el got i la vessa en el gerro, amb la qual cosa dóna l'incident per acabat.

N crida «aqua» des del públic i, alegre d'haver trobat aigua, va esquitxant al seu pas fins que arriba a escena. F li agafa la gibrelleta de les mans. N i S s'abracen. Tots tres es posen en fila davant el mussol, s'inclinen i F vessa la gibrelleta al gerro.

Al mussol se li encenen els ulls, mou les ales i el cap, i es posa en marxa una melodia i uns sons: «Hu-hu. Hu-hu. Hola, amiguito. ¿Quieres jugar conmigo? Tengo sorpresas para ti.» Tot seguit comença a sonar una música de Hare Krishna.

Els tres es queden bocabadats, d'entrada. Però quan sona la música, se li encén la llumeta a F, que se'n va cap al forat i torna a entrar amb uns fulards de coloraines, unes corones de flors i una calba. Els tres es posen els fulards al coll, S les corones i N la calba.

Fan uns gestos d'adoració al mussol. F agafa el got i comença el ritual de beure aigua, que els altres dos també segueixen. Quan han begut, i seguint el ritme de la música, imiten les posicions del déu Shiva de molts braços i d'altres jocs amb les mans, fins que es fan un embolic. Segueixen fent posicions amb les mans i es posen a ballar animant el públic, llençant-los flors, tirant confeti i fent bombolles de sabó.

F i S se'n van ballant pel forat. N es queda sol tot engrescat, llençant bombolles, fins que s'adona que s'ha quedat sol. Llavors para de ballar, va a abaixar la bandera i quan va per marxar es fixa en la lluna i fa un udol sec i curt. Fosc.

SEGON DIA

Se sent una música i s'encén el llum. S està tocant la tonada de connexió per televisió d'Eurovisió i F està apujant la bandera. S continua amb un trèmolo de violí fins que davant l'amenaça d'F s'adona que la bandera ja és dalt i toca la darrera nota.

F veu N recolzat al cotxe de sota el mussol dormint; el desperta i li fa entendre que havia d'apujar la bandera, però N torna a adormir-se i a poc a poc va baixant cap a terra fins que hi dóna un cop de cap. Es desperta de cop.

Al mateix temps se sent un tro. Tots tres aclamen la possibilitat que caigui aigua i s'inclinen davant el mussol per agrair-la.

Comença a sentir-se un vent fort i els tres són enduts endarrere per la seva força, fins que F i N aconseguen agafar-se a la paret de l'edifici i el vent s'atura. Però S continua jugant a fer que se l'endú el vent, fins que F li dóna un cop de barret i S para.

Els tres es giren per inclinar-se davant el mussol i S fa la broma de fer soroll amb la boca, com si tornés a fer vent. De primer, F i N cauen en la broma, però de seguida s'adonen de la befa.

Es tornen a girar cap al mussol i torna a bufar el vent de veritat. S, endut pel vent, marxa d'escena. Els altres dos, que lluiten amb el vent, s'agafen on poden. F s'agafa al cotxe. N va agafant F per la cama, per les orelles, per la boca, fins que, agafant-se al barret d'F, ja sembla salvat, però se'n va endarrere. F, *in extremis*, agafa pels ous a N, que s'exclama de dolor, i N li torna a posar el barret, perquè el vent ha parat.

Es queixen al mussol i s'adonen que S no hi és. El busquen pertot arreu. Quan F dóna uns cops a la paret de l'edifici sona la música «Així parlà Zaratrusta», de Strauss, i en moviment alentit entra una banyera amb rodes plena d'andròmines empesa per S. Tots tres agraeixen al mussol aquest regal. N treu d'un televisor dos ninots que, seguint la música ampul·losament, ens mostren com s'acoblen. N deixa els dos ninots dintre del televisor en el mateix moment que acaba la música i tots tres fan la posició dels tres monos. N es tapa els ulls, F les orelles i S primer la boca i després els forats del nas.

Sona una sintonia de dibuixos animats i F treu un ninot del televisor, al qual comença a donar cops fins que el deixa KO. N també en treu un altre ninot, al qual mossega el nas i el deixa KO. S en treu un altre al qual mossega el dit i també el deixa KO. Tots tres decideixen apallissar els ninots i llençar-los de tornada al televisor. F agafa l'aparell i, alçant-lo enlaire, el llença fora d'escena. Se sent una explosió. Entra de cop un ninot sobre F, que el llença fora amb un cop de peu.

S agafa una piloteta vermella que porta una goma lligada. Juga a descobrir-la i fent el moviment de pèndol davant F aquest es queda hipnotitzat. S i N juguen a donar-li cops amb la pilota aprofitant que no pot reaccionar, però amb un cop de la goma F es desperta. S torna a agafar-la i, giravoltant-la, es dóna un cop als ous. L'agafa F, que volent dominar la pilota se li'n va amunt i avall fins que desappareix d'escena, sense que cap dels tres se n'adoni.

N treu una màscara amb trompa de dins la banyera. F li pren de les mans i juga a fer que és un cap d'elefant. S l'agafa i descobreix que pot semblar un fonendoscopi, amb el qual pot auscultar el seu cor, el d'N, que sembla que no en tingui, i el pit d'F, que està molt carregat de tos perquè fuma. F l'agafa i posat davant dels ous juga que és un penis enorme i a masturbar-se en veure una noia del públic.

N li pren i primer se la posa a la cara, cosa que espanta els altres dos. Després li recorda unes ulleres d'aigua i comença a fer l'acció de nedar. F li fa un crit pel tub que el deixa sord i després li tapa el forat, fent que N simuli que s'ofega.

S ha pujat dins la banyera i descobreix una raqueta de tennis que, manipulant-la, li recorda un rem, i seient a la banyera rema, mentre F, que la fa rodar, li fa la il·lusió que realment es mou.

N, en descobrir-se fora, fa veure que està dins l'aigua i s'està ofegant. S li llença un «salvaculs» de vàter que va lligat a una corda i N el fa servir de salvavides. N s'asseu a la parabòlica que hi ha a l'altra banda d'escena.

F puja a la barca i descobreix una paella, que fa servir de timó. En fer veure que posa en marxa una motora entra la música de la sèrie de televisió *Vacaciones en el mar*, i tots tres adopten l'actitud de felicitat i plaer. N juga a fer servir el salvaculs com l'agafador de l'esquí aquàtic i fa diferents figures girant i deixant-se de

mans. S guarda el salvaculs a un penjador de la barca. N fa veure que s'ofega. F penja la paella en un altre penjador i agafa un pal que fa servir de canya de pescar, amb el qual enganxa N per la boca i el fa pujar a la barca.

F posa el pal en un forat, de manera que inspira els altres dos. S posa la raqueta en un altre forat per fer de timó i N ha anat a buscar la cortina que tapava el forat de l'edifici i l'enganxa al pal com una vela, al mateix moment que acaba la música. Els tres es feliciten del seu enginy.

N descobreix una aixeta dins la banyera. L'ensenya als altres i manipulant-la es dispara aigua a la cara d'F. Aquest l'agafa i dispara aigua a la cara d'N i d'S. Aquest l'agafa i comença a disparar aigua amb ganes de beure-se-la, fins que s'acaba. F l'hi pren dels dits. N descobreix una altra aixeta dins la banyera i l'ensenya als altres, que el persegueixen per obtenir-la. N amenaça com si fos una pistola i els altres paren de cop. F reacciona de seguida i va a prendre-l'hi, però N l'hi passa a S. Aquest fa veure que la llença a N, i fa que F es giri per escorcollar-lo mentre ell intenta beure però no ho aconsegueix. F es gira cap a S. Aquest, primer, amaga totes dues mans al darrere i, després, les posa al davant perquè F endevini a quina mà té l'aixeta, encara que és evident a quina mà la té, perquè és grossa i visible. F es para, es grata el cap i tria l'equivocada, però en el moment que S aixeca l'aixeta a l'altra mà l'hi pren. Se'n va cap al mussol per buidar l'aixeta al gerro però no en surt aigua i recrimina els altres dos.

N descobreix una aixeta de mànega a la banyera. F l'atura i agafant el casc li fa entendre que l'engegui cap al casc. Sembla que n'ha de sortir un raig enorme, però només en surt un rajolí que arreplega amb el casc.

F es gira cap al mussol i ensopega amb S, deixa caure el casc i es vessa l'aigua a terra. Els altres dos li recriminen el fet. El despullen del barret, la roba i els pèls del pit, com si fossin els seus atributs de comandament, li posen el casc a les mans i el fan fora cap al públic perquè vagi a buscar aigua.

F vol abraçar S com a comiat, i encara que li costa d'entrada l'abraça. F vol abraçar N, però aquest el refusa. F descobreix una branca sota la bandera que primer fa veure que li servirà per buscar aigua, però descobrint el casc se'l posa el cap, es fixa les ulleres i agafa la branca com si fos el manillar d'una moto; fa el gest d'engegar una moto i se'n va amb ella pel públic.

S avança i fa veure que va a plorar per la marxa d'F, però només fa un plor i diu que ja està bé.

N agafa amb respecte el barret d'F i fa veure que se'l posa. S li dóna a entendre que és perillós. N se'l posa i xuleja. S agafa la roba d'F i posant-se-la per sobre fa veure que mana com F. S ajuda N a posar-se la roba d'F, fins i tot els pèls del pit. N passeja xulejant que fa d'F i S l'admira. S descobreix una capsa que posa «TNT» dins la banyera, l'obre i en descobrir el que hi ha dins l'hi ensenya a N. Aquest agafa un petard creient que és un cigar com els que gasta F, i S també n'agafa un. Juguen a fer-se els importants i a tastar el cigar. En veure que els falta foc, el demanen al públic, però S treu dos encenedors de la capsa. Encenen la bengala que hi ha enganxada a la punta i volen fumar feliços. Xuclen el cigar però veuen que no tiren; se l'intercanvien, però no tiren; N, decebut, llença el cigar darrere el mussol i se sent una explosió; S li passa el seu a N, aquest l'hi torna, S l'hi torna, i N també el llença darrere el mussol, però no peta. N i S hi van a mirar i en aquest moment explota. El mussol es posa en marxa. S s'amaga darrere la banyera i N decideix treure's la roba d'F perquè descobreix que no és saludable.

Se senten crits d'F des del públic que diu «aqua, hip, hip!». Els altres dos l'esperen contents i ansiosos des de l'escenari. N agafa l'ampolla que porta F. S l'hi pren de les mans. N l'hi torna a agafar. S l'hi torna a prendre i ensenya que s'assembla al mono que hi ha a l'etiqueta de l'ampolla. N l'hi torna a prendre. Ell i S van agafant amb les mans l'ampolla fins que se la queda S. F, que ja s'ha tornat a posar la seva roba, l'hi pren dels dits i es dirigeix cap al mussol. Els altres dos es posen en fila darrere seu. F aboca l'ampolla al gerro.

Al mussol se li encenen els ulls, mou les ales i el cap, i es posa en marxa una melodia i uns sons: «Hu-hu. Hu-hu. Hola, amiguito. ¿Quieres jugar conmigo? Tengo sorpresas para ti.» Tot seguit, sense saber d'on ve, comença a sonar una música de gòspel, que ell interpreta que surt del mussol.

D'entrada, es queden tots tres parats, però en sonar la música F entra cap al forat. Per una finestra són llençades dues peces de roba, que N i S descobreixen i se les posen. Entra F amb unes perruques i ulleres a les mans. Tots tres se les posen i queden disfressats de cor de gòspel. Al ritme de la música i en fila, van fent diverses salutacions religioses (adoració, senyal de la creu, cop al pit, l'indi, salutació mora, posició zen). Després fan uns passos de ball i picant de mans es dirigeixen al públic, animant-los a aplaudir al ritme. Coincidint amb el final

de la música, repeteixen les salutacions encarats al públic i acaben quiets en la posició zen. Fosc de cop.

TERCER DIA

Sona el despertador en l'antena parabòlica. S, que estava assegut allà al costat, juga a parar el despertador, que no obeeix a la primera. Es disposa amb el violí a fer el ritual d'apujar la bandera, però està sol. Prova de tocar i fer apujar la bandera, però no se'n surt. Decideix agafar la corda amb un peu i tocar amb el violí alhora l'«Himne de l'alegria». Està satisfet del seu èxit.

Entra N i S el renya perquè ha arribat tard i li explica que ho ha fet tot sol.

Surt F del forat estirant-se i donant mostres de la ressaca de la nit anterior.

Es veu un llampec i se sent un tro. Primer, tots tres mostren la seva alegria perquè esperen pluja, però tot seguit s'han d'amagar perquè resulta ser una tempesta elèctrica. De cop se sent un pet i comença a incendiar-se la paret de l'edifici. S vol apagar el foc amb les mans, però es crema i resol posar les mans dins el gerro del costat del mussol per refrescar-se-les. F l'aparta. N vol agafar el gerro per apagar el foc i F també l'hi impedeix.

F decideix recollir escopits de tots tres amb les mans per apagar la flama una vegada, a la segona vegada S no té saliva i fa el gest de voler pixar-s'hi, però F l'hi nega i fa el gest de llençar la saliva al foc. S vol colpejar amb el seu barret el foc, i en aquest moment surt una gran fumarada.

N i F agafen unes màscares de la banyera i se les posen davant la cara. Se les passen tots tres, fins que S se'n queda sense i juga a tossir i a fer que es mor. S'inicia la música d'«O mio bambino caro...» i S parodia una mort lenta amb totes les parts del cos, s'acomiada dels altres dos i cau mort damunt una roca que hi ha sota la bandera.

Els altres dos lamenten la mort d'S, i quan N s'hi acosta S s'incorpora de cop i l'espanta. N es llença als braços d'F per l'ensurt. F el deixa a terra i increpa S per la broma. S se'n va d'escena precipitadament.

F es treu la màscara i després la d'N, que de primer juga a parodiar la mort d'S però F se li acara enfadat i N queda arraulit i acollonit.

F, enfadat, pren una posició de descans i comença a gratar-se com si tingués puces. N, que s'hi vol reconciliar, se li acosta, el comença a gratar i li treu una puça. Quan va a menjar-se-la, F li diu que és seva, li pren de la mà però li salta a terra, la persegueix i N la trepitja. F l'agafa i se la menja. F comença a buscar puces a N, però com que no hi veu de prop s'ha de posar ulleres. Atrapa una puça d'N i també se la menja ell. Quan fa el gest d'estar tip i satisfet comença a sonar la música d'un vals. Tots dos es queden parats.

S entra ballant al ritme de vals portant una noia de goma a la mà. F l'hi pren i també comença a ballar el vals. Quan N l'hi pren a F la música para sobtadament. S ensenya un telèfon mòbil que porta a la mà i en orientar-lo a l'antena parabòlica comença a sonar un merengue, que N balla amb la noia. Els altres dos fan intents de seguir el ritme però no se'n surten gaire bé. En desplaçar-se S la música es para. Els altres dos l'apressen perquè soni més música. S torna a orientar el mòbil cap a l'antena i comença a sonar un rock.

De primer, N i F es disputen el ball amb la noia fins que se la queda F, que la fa anar amunt i avall. La llença a N, però S s'ha tornat a desplaçar i para la música. S pren la noia a N indicant-li que ara li toca a ell. N li pren el mòbil i l'orienta a l'antena. Sona «Bulería, bulería» i N llença el mòbil a terra de l'ensurt. F recull el mòbil, que s'ha espatllat i no sona. N té una idea i se'n va cap al forat, del qual surt amb un pot de llauna a les mans. L'ensenya als altres i en obrir-lo amb delicadesa sona una melodia que posa en moviment la noia, que fa carícies a S i se li arramba. S balla i els altres segueixen el ritme. La noia va cap a F i segueix també el ball. N passa el pot a S i també balla amb la noia. S es disposa a tornar a ballar amb ella i, quan vol passar el pot a N, aquest no l'agafa i cau a terra. La música s'atura de cop i para el ball.

F i S recriminen N. F agafa el pot. Tant N com F recullen notes de terra com si s'haguessin escampat i les posen dins el pot. F sacseja el pot i en surt la melodia distorsionada. S vol seguir ballant però s'adona que la noia s'ha desinflat i no es manté dreta, sinó que li va relliscant pels braços. L'alça en braços i comença a fer-li la respiració artificial per la boca. N li fa la respiració artificial en els braços i els pits. F la fa aixecant-li el vestit i posant el cap dins, i sembla que li fa una altra cosa.

En veure que no reacciona, tots tres estan desconsolats i comencen a acaronar-la, fins que sense adonar-se F i S ballen junts i N amb la pellerina de la noia. N li

passa la noia a F i balla amb S. S l'hi passa a N i F agafa la nina. Desconsolat, N aixeca un fals terra que queda dret com una tapa. Els tres alcen les restes de la noia i les porten a les espatlles com un taüt de mort. Fan un recorregut amb pas fúnebre fins que llencen la noia darrere la tapa com si fos una fossa. N agafa el pot de terra, hi posa la mà dins i quan la treu escampa notes per sobre la tomba. F també ho fa. Quan S va a fer el mateix li queda la mà encallada dins el pot, i en veure que no pot tirar notes està a punt de llençar-se ell dins la tomba, però els altres el frenen. F abaixa la tapa. N ajuda S a treure's el pot de la mà. Estan enfonsats.

F i N van a reposar asseguts a la banyera.

S agafa el violí i s'asseu a la parabòlica. Comença a tocar l'«Adagio» d'Albinoni. F, seguint la melodia i parodiant passos de ballet, fa veure que es troba una puça, que se li escapa i l'atrapa amb el barret. Quan S ho veu s'aixeca, encara tocant, i F se li acosta amb la puça a la mà. Se li torna a escapar, l'atrapa de nou i la comparteix amb S. Fan un rot d'estar tips que fa caure dins la banyera N, que estava mig endormiscat.

En caure dins la banyera, N descobreix un aparell que de primer no sap què és i l'hi passa a S. Aquest veu que té un vidre i descobreix la seva imatge. Ho gira cap a N, que s'espanta en veure's. Després el gira cap a F, que es descobreix i ensenya que es veu molt guapo. S se n'estranya i neteja el vidre. Torna a girar-lo cap a F i aquest s'espanta en veure's.

N agafa l'aparell i se'l posa als davant dels ulls. Resulta ser un aparell d'imatge virtual, amb el qual N veu coses meravelloses que no hi són. Se'l treu i toca la cara d'S per certificar que és de veritat. Se'l torna a posar i en veure una cadira va a seure-hi, però com que no hi és cau de cul a terra. Els altres es riuen de la patacada. Ell s'aixeca, es treu l'aparell i F l'hi pren.

F se'l posa davant els ulls i descobreix un meravellós quarto de bany on va obrint les aixetes del rentamans i de la banyera, i estira la cadena del vàter, de les quals surt aigua. Ell gaudeix de l'aigua que raja per tot, fins que manipulant les aixetes i la cadena se li trenquen i comença a rajar molta aigua de tot arreu. De primer fa veure que la vol aturar amb les mans, fins que de tanta aigua se n'omple el quarto i ha de nedar. Decideix treure's l'aparell i tots tres mostren que s'han quedat assedegats en veure tanta aigua que no és de veritat. F refusa l'aparell.

S l'agafa i se'l posa. Descobreix que té al davant una orquestra i el públic disposat a sentir un concert. Col·loca unes partitures i agafa la batuta. Es disposa a saludar el públic, però un flautí sona darrere seu. S'hi gira i li ensenya la batuta per donar a entendre que ha d'esperar el seu senyal. Es torna a girar per saludar i comencen a sonar els instruments de l'orquestra, que afinen. Ell s'hi encara i els fa callar amb la batuta. Obre la partitura i fa el senyal de començar. Sona de manera consecutiva música de Mozart i de Beethoven. Ell intenta seguir les melodies, anant de bòlit amb les partitures i el flautí, que toca quan li sembla. S'ho passa d'allò més bé.

F i N, sense saber què passa, segueixen els seus moviments i s'encaren a algú del públic de veritat, sense entendre que l'altre es dirigeix a algú fictici.

S es treu l'aparell per deixar-lo a F, però aquest no el vol, i quan N vol agafar-lo ell se'l torna a posar. Comença a sonar la música de «La valquíria» de Wagner, que tot seguit s'enllaça amb música de metralletes, avions de guerra, llançament de bombes... S es diverteix amb la guerra que veu i es treu l'aparell per passar-lo a N, però aquest en veure el desastre el passa a F, que en veure-ho el torna ràpidament a S. F i S s'amaguen darrere la banyera. S se'l torna a posar i encara demana que passin més coses. I així és. Després de diverses explosions hi ha una petita pausa, però tot seguit comença un so profund i tremolós que creix de volum i envergadura: la bomba atòmica. S es queda parat de la magnitud del que ha vist. S'exclama amb un «oh!» ridícul en descobrir el que ha quedat, i mirant al voltant veu el mussol de veritat, F i N que surten de darrere la banyera i es queda mirant la bandera dalt del pal. Sense deixar de mirar-la, es treu l'aparell i el passa a N. Aquest se'l posa i també descobreix amb l'aparell el món real, i també es queda mirant la bandera. Es treu l'aparell i el passa a F, que en posar-se'l també descobreix la bandera.

Es dirigeixen a baixar i desenganxar la bandera del pal. F l'agafa i es dirigeix al mussol per queixar-se del resultat de destrucció nuclear. S l'hi pren de les mans, la tira a terra i la trepitja amb el peu. N també insisteix a trepitjar-la. S encara més. N encara més. S encara més i li tira una escopinada. N també li tira escopinades. S i N insisteixen a F perquè faci el mateix. F diu que no. Davant la insistència dels altres F s'hi acosta i es prepara una escopinada, però en el darrer moment decideix empassar-se-la. S recull la bandera i la llença contra el mussol. N agafa el gerro del mussol, que es posa en marxa amb la música de sempre.

F vol prendre el gerro de les mans d'N. F i N estiren cadascú el gerro, i S agafa un cable que surt del gerro per ajudar N. Amb una estrebada, S es queda amb el cable a les mans i la música del mussol s'atura. Tots tres es queden parats. Miren el cable pelat i el mussol. S'adonen que ha passat alguna cosa grossa. Han estat enganyats fins ara perquè donaven una importància al mussol que no havia de tenir. N s'acosta al mussol amb molta precaució per tocar-lo. S fa el crit del mussol i N surt esperitat de l'ensurt. S riu de la broma, però els altres dos l'increpen per haver-la fet. F s'acosta al mussol, i encara que estava acovardit d'entrada, toca el mussol i veu que no fa res, i galleja de la seva capacitat. S també el toca i, com que se sent un soroll que encara funciona, tant S com F s'aparten. N puja a sobre del cotxe, agafa el cap del mussol i el força a una banda i l'altra fins que es queda amb el cap del mussol a les mans desenganxat del cos. El soroll para. N aixeca el cap del mussol enlaire amb un crit victoriós i el llença a F. Aquest confirma que no fa res i espanta S i N, que ja ha baixat del cotxe. L'acosta a S perquè l'agafi. Aquest d'entrada no se'n fia, prova de tocar-lo i en veure que no fa res l'agafa i fa la prova de posar la mà dins la boca, comprovant que no mossega. El passa a N, que tot victoriós el diposita a terra i posa el peu a sobre. F i S l'imiten i tots tres es mostren contents i victoriosos.

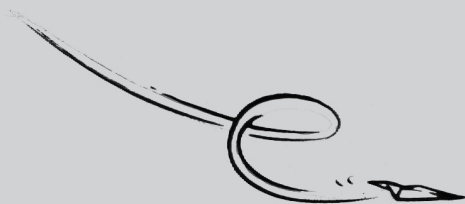
F veu el pal i té la idea de penjar el cap com la bandera. N i F enganxen el cap a la corda i comencen a hissar-lo. S ha agafat el violí i comença a tocar «Aire» de Brahms, que tot seguit comença a sonar en una versió hip-hop enregistrada. El cap ja és dalt i tots tres es feliciten de la seva llibertat.

N s'avança i fa banyes al cap penjat, i inicia tot seguit uns passos de ball als quals s'incorporen els altres dos. Insulten el mussol i fan el ball festiu dirigint-se al públic.

Tot d'un plegat es veu un llampec i se sent un tro fora d'escena. Ells s'adonen que és senyal de pluja i ho celebren. Veuen la banyera i els ve la idea d'embarcar. Agafen els tres atuells d'anar a buscar aigua amb què havien entrat a l'inici, els agafen, puguen a la barca i aquesta es desplaça cap a fora d'escena, il·lusionats perquè van en cerca d'aigua. S'acaba la música i es fa fosc.

PUNT FINAL

CANGUE LIS

INDICIS

Buscant noves maneres de plantejar una obra, proposem a Sergi Pompermayer que confegeixi un guió a partir d'un tema: la por. Li passem com a referència el llibre de José Antonio Marina *Anatomía del miedo* (Ed. Anagrama, Barcelona, 2006), que ens havia atret l'atenció tant per la temàtica prou universal i estesa com pel tractament que en feia. Tot i que ell no estava avesat al treball i plantejament gestual, sinó a fer guions amb diàleg parlat, ens presenta uns esbós de proposta i d'escenes apuntades sobre les quals cal un gran treball d'improvisació.

D'aquí sorgeix la idea d'una clínica per curar malalts de fòbies, que en més o menys mesura ens engloba a tots. En el transcurs de les actuacions, quan a la sortida preguntàvem als espectadors quines fòbies tenien, vam tenir ocasió de comprovar que la majoria en tenien alguna, en alguns casos ben particulars, i com la vivien i els angoixava. O sigui que resultava un problema molt estès i proper.

Podríem situar l'espectacle en el terreny de la paròdia, però en aquest cas no gaire exagerada ja que es pretenia que fos molt propera al públic i que s'hi pogués identificar fàcilment, o si més no que pogués reconèixer en els personatges familiars o persones properes.

Sí que, en canvi, eren més paròdics els exemples que es donaven per fer una crítica no gaire amagada dels estaments eclesiàstics, polítics i militars. Això sí, amb unes situacions molt reconeixibles i d'actualitat.

Es feia broma també sobre la creixent presència en els àmbits curatius de les tècniques orientals, representades pels personatges que regentaven la clínica.

La paraula hi era present per mitjà d'una veu en *off* que guiava el transcurs de l'obra i també per part d'algun dels personatges, que precisament tenia por de parlar en públic, entre moltes d'altres.

Canguelis ¹⁵

Xavier Amatller Serra - Joan Faneca Espinós - Sergi Pompermayer González -
Jordi Purτί Ollé - Joan Segalés Gallifa

Pantomima amb ús de la paraula, composta per una presentació, 15 escenes i un final.

Personatges: 3 assistents de la clínica (1, 2, 3) que també representen 3 polítics, 1 bisbe i 2 escolans, 2 militars, 2 vells i 1 dona
3 pacients (A, B, C)

Aquest espectacle se situa en una clínica imaginària anomenada Canguelis, que es dedica a curar les fòbies i pors de la gent. No hi ha escenografia, és a dir, es realitza amb la cambra negra com a únic ambient.

Quan entra el públic se sent una música d'ambient estil chill out.

Quan falten cinc minuts per començar la funció se sent una veu en off (d'ara endavant, VEU). 1, 2 i 3 se situen entre el públic i amb manera de moure's a l'estil de fer tai-txi es relacionen amb el públic.

VEU. Senyores i senyors, d'aquí a cinc minuts començarà la teràpia.

Quan falten dos minuts per començar la funció.

VEU. Senyores i senyors, d'aquí a dos minuts començarà la teràpia.

Quan va a començar la funció.

VEU. Senyores i senyors, la teràpia està a punt de començar, els preguem que apaguin els telèfons mòbils i connectin les seves ments amb el seu jo interior.

1, 2 i 3 pugen a l'escenari i se saluden entre ells. La llum de la platea baixa a mitja intensitat.

¹⁵ Obra estrenada el 22 de novembre de 2007 al Teatre Municipal de Xirivella. Interpretada per Joan Faneca, «Notxa» (Xavier Amatller) i Joan Segalés.

VEU. Senyores i senyors, benvinguts a la Clínica Canguelis.

Se sent un «gong» i es fa fosc.

PRESENTACIÓ

S'encén el llum de l'escena i veiem 1, 2 i 3 en posició ferma i en actitud de concentració a l'estil oriental (1 a l'esquerra, 2 a la dreta i 3 al centre). Porten una mena de frac de color blau amb coll xinès, uns pantalons i sabates negres i una perruca de color fosc.

VEU. A la Clínica Canguelis tenim els tractaments adients per a qualsevol por.
Perquè nosaltres... fem por a la por.

Sona una música (jingle) i els tres infermers fan una coreografia amb moviments suaus d'estil tai-txi seguint la melodia de la cançó.

Lletra de la cançó: Si a tu tot et fa por
   aquí tenim la solució.
   Vine ara, no t'esveris,
   a la Clínica Canguelis.
   Cangueliiiiiiiiiiiiiiiiiiiiis.

VEU. Molt bé, nois. Com a introducció, senyores i senyors, futurs pacients, els explicarem algunes nocions bàsiques de la por. Quan algú té por es produeixen uns canvis fisiològics... filio...

1, 2 i 3 miren amunt perquè la veu s'ha equivocat, i riuen per sota el nas.

VEU. Perdó. Fi-sio-lò-gics, característics. Es produeix suor freda...

1, 2 i 3 es passen la mà pel front espolsant la suor.

VEU. Tremolors...

1, 2 i 3 fan un tremolor amb els braços.

VEU. Les pupil·les es dilaten...

1, 2 i 3 posen les mans davant els ulls i fan veure que s'obren.

VEU. i la visió es concentra en un punt...

1 i 2 obren molt els ulls, posen les mans al costat de la cara i miren a un punt determinat. 3, afirmant, mira el públic a dreta i esquerra. 1 i 2 li criden discretament l'atenció, i 3 pren la mateixa posició que els altres.

VEU. Nota un nus a l'estómac...

1 es toca la panxa. 2 fa que a ell se li posen per corbata i 3 que ni a la panxa ni a la gola, que li agafa caganera.

VEU. Presenta respiració agitada...

1, 2 i 3 fan una respiració agitada. 2, endut per l'entusiasme, converteix la respiració en una mena d'orgasme. Para quan els altres dos li criden l'atenció.

VEU. Desapareix el desig sexual.

1, 2 i 3 fan un gest amb la mà, com si això fos aigua passada.

VEU. I té palpitations.

1, 2 i 3 es porten la mà al pit i, dient «bum-bum», mostren com si el cor es posés a cent. 2 s'entusiasma i converteix el «bum-bum» en el cant del «porom-pom-pero» més sonor. Para quan els altres li criden l'atenció.

VEU. Molt bé, nois.

Aquests canvis fisiològics... filiosò...

Tots tres se'n tornen a riure de la veu.

VEU. Perdó... aquests canvis fi-sio-lò-gics es produeixen tant en els humans com en els animals. El nostre equip d'investigadors ha estudiat durant molts anys la por en els animals. A continuació, els mostrarà una dramatització d'un dels nostres estudis, guardonat a diversos congressos de psicologia avançada. Avisem que pot ferir la sensibilitat dels qui pateixen alectrofòbia, és a dir, por dels pollastres.

Els tres es posen uns guants que treuen de la butxaca del frac (1 de color vermell, 2 i 3 de color rosa), mentre fan uns lleugers exercicis d'escalfament del cos i es preparen la veu assajant el cloqueig de les gallines. A 3 se li'n va l'olla i fa l'ànec fins que els altres l'aturen.

VEU. Nois! Senyores, senyors, «Pors i fòbies del gall i la gallina ponedora en el moment de la posta de l'ou».

ESCENA I. LES GALLINES

2 va a buscar un recipient que simbolitza una ponedora d'ous. Tots tres se situen en un lloc prefixat de l'escena (1 a la dreta, 2 al centre i 3 a l'esquerra).

Se sent una ràfega de música al mateix temps que se sent «Canguelis». 1, 2 i 3, des del seu lloc, fan una posa i un gest amb la mà que significa canguelis.

Canvia la llum de l'escena. 1, 2 i 3 prenen una posició estàtica de gallina, 1 i 3 mig drets, i 2 assegut a la ponedora. Fan servir una mà de cresta que durant l'acció aniran canviant, sigui la dreta o sigui l'esquerra indistintament, segons el que facin.

VEU. Tant en els humans com en les gallines, el moment del part i de la posta de l'ou produeix en els progenitors il·lusió (*Els tres fan cara d'il·lusió.*), però també molta por. (*Els tres s'encongeixen de por.*) Aquí podem veure com en els moments previs al part el gall està excitat.

1 fa de gall i va d'una banda a l'altra mostrant l'excitació típica del pare a l'espera del part.

VEU. La mare té por.

2 cloqueja neguitosa i fa que té por.

VEU. La llevadora té angoixa.

3 va amunt i avall angoixada.

VEU. Però ella no té angoixa pel part, té angoixa perquè fa temps que vol fer una trucada i no troba el moment..

3 ensenya el mòbil i fa el gest de trucar. Però un cloqueig més fort de 2 fa que guardi el mòbil i s'acosti a 2. Li fa fer unes respiracions i li indica que faci força. 2 fa força i s'aixeca

de la ponedora. 3, amb una exclamació, treu un ou. 1 canta com el gall i agafa l'ou. Hi ha una alegria general. 1 i 2 ja se'n van abraçats i feliços, mentre que 3 treu el mòbil per fer la trucada. Però 2 torna a cloquejar perquè sembla que, sembla que... efectivament. 2 es torna a posar a la ponedora, 1 se li acosta esverat i 3 també es disposa a ajudar-lo. Però 2 ja s'ho fa sol, cloqueja i s'aixeca de la ponedora. 3 treu dos ous de dins la ponedora —hi ha una alegria continguda—, en dóna un a 1 i l'altre se li escapa dels dits. 1 aconsegueix atrapar-lo però per fer-ho n'ha de deixar un altre... Vaja, que es converteix en un joc de malabarisme amb tres ous (sona molt de lluny una música de circ). Tots tres frisen per si en cau cap. Finalment, 1 en dóna dos a 3 i un a 2, i els fa un gest que s'esperin, que ara torna.

VEU. Amb l'aparició de la bessonada, fa acte de presència en els progenitors el primer símptoma de por. L'angoixa. Hauran de buscar un corral més gran per a la seva mainada?

1 torna amb una ouera grossa i crida «qui-qui-ri-aquí» tot indicant que posin els ous a l'ouera. 2 i 3 ho fan. Ja estan a punt de marxar, però 2 torna a tenir sensacions i pon un ou tot seguit. 3 el treu de la ponedora i tots tres se sorprenden perquè és negre. Es queden glaçats.

VEU. Amb l'aparició d'aquest ou assistim a un moment crític. (1 fa el gest de banyes amb la mà de la cresta.) L'aparició de les pors. La por de la gallina que sigui descoberta la seva infidelitat. (2 agafa l'ou negre i se l'amaga darrere, i després s'acosta a 1.) La por del gall que hi hagi un gall negre que la tingui més grossa... (Els tres giren la cara exclamant «Eh?») la cresta. I la por de la llevadora pel pollastre que es pot muntar aquí en pocs segons. (3 fa un gest expressiu que aquí hi ha marro, al mateix temps que cantusseja «cucurrucucú».)

1 gira l'esquena a 2. Aquest el vol convèncer que no és res, li fa carantoines i finalment el convenç perquè li deixi posar l'ou a l'ouera. Ho fa, però a l'instant torna a notar contraccions. Seu a la ponedora i s'aixeca ràpid. 3 en treu un ou Kinder i el posa a l'ouera. 1 exclama «qui-qui-kinder». 2 torna a seure i en fa un altre. 3 en treu un ou ferrat i el posa a l'ouera. 2 torna a seure i fa «pif». 3 en treu un ou d'estruç.

VEU. En aquests moments, tots tres tenen por. Però el pare, el qui més.

1, en veure aquell ouàs, dóna l'ouera a 2 i fent-li una botifarra se'n va d'escena. 3 dóna l'ou a 2, treu el mòbil i cantant-li la melodia del «Nas de barraca, Sant Boi» —«co-co-ro-coc-coc-coc-coc»— se'n va d'escena. 2 es queda sol.

VEU. Aquesta és una reacció típica davant la por que comparteixen tant les gallines com els humans. La fugida. Per això a qui té por se li diu... GALLINA!

Sona una ràfega de música i un «Canguelis». 2 fa la posa de canguelis, agafa la ponedora i se'n va d'escena.

Canvi de llum.

VEU. Però, per fer-se una idea clara de les avançades tècniques utilitzades a la nostra clínica per eliminar les pors, res millor que en vegin alguns casos pràctics.

ESCENA II. ELS PACIENTS

Entra A en escena, de molt bon humor. Entusiasta i amb moltes ganes de fer coses, de millorar, de posar remei al seu problema. Se'l veu feliç de ser on és. Saluda la gent. Va vestit desenfadat, amb la camisa oberta i per fora els pantalons, les mànigues arremangades. Porta la lletra A cosida al pit de la camisa. Entra C per darrere molt tímidament i mig amagant-se; està acollonit, un poca pena. Té por de tot. Està patint tota l'estona, tant per la situació com per com el tractaran els seus companys. No té valor de mirar el públic ni els seus companys. Porta ulleres grosses, una camisa de quadres cordada fins al coll, un pullover clàssic sense mànigues obert i els pantalons apujats fins al pit. Porta la lletra C cosida al pit del pullover. A li dóna la mà per saludar-lo, però C s'encongeix i no se n'acaba de fiar. Se saluden. Entra B amb les mans a les butxaques, de mal humor. Un punt amargat, no vol estar aquí. Es penedeix de ser on és. Cínic. Tota l'estona bufa i mira malament el públic. Porta corbata, camisa blanca i americana de quadres de color merda d'oca. Porta la lletra B cosida al pit de l'americana. No es fa gaire simpàtic als altres, pràcticament ni els saluda. A es posa al centre, B a la dreta i C a l'esquerra.

VEU. Davant seu tindran uns individus que pateixen i malviuen per culpa de les seves pors. Avui són aquí per aprendre a superar-les, per seguir un tractament que els ajudi a vèncer els temors que els anul·len com a persones, que els fan sentir inútils, petits, insignificants, en definitiva... una merdeta. Per tal de preservar la intimitat d'aquests tres desgraciats, ens referirem a ells com els individus A, el senyor Pi, B, el senyor Jané, i C, el senyor Tarrés.

Cadascú dels tres reacciona a la seva manera al que ha dit la veu. A li fa que no digui el seu nom autèntic. B afirma i esbufega. I C afirma assenyalant la C que porta cosida.

VEU. A, B i C, ens podríeu explicar què és per a vosaltres la por?

Els tres no s'acaben de decidir, no saben per on començar. A busca la manera, B se'n fot, i C, acollonit, se'n va endarrere fugint.

VEU. La por és una reacció típica dels éssers vius davant el perill. En principi tenir por no és dolent. La por és perillosa quan es torna patològica, com en el cas dels nostres tres desgraciats. Perquè se'n facin una idea, un d'ells té dishabilliofòbia, la por de quedar-se nu davant els altres.

B diu que ell no és, i per demostrar-ho es descorda i s'abaixa els pantalons. C s'obre la cremallera dels pantalons i en treu la punta de la camisa per demostrar que ell tampoc té aquesta fòbia. B i C assenyalen A.

VEU. Per això ha deixat d'anar al gimnàs i està perdent la línia. (*A amaga la panxeta que li sortia.*) Un altre d'ells pateix falacrofòbia, la famosa por de quedar-se calb.

C assenyala A interrogant si és ell, però A es passa la mà per la calba mostrant que això està superat. Els dos miren B, que es fa el despistat. A s'exclama i fa veure que té un cabell a l'espatlla. B es gira de cop preocupat, però A li diu que és una broma.

VEU. I una altra fòbia més important que ja tractarem més endavant.

A i C mostren sorpresa, mentre que B dissimula.

VEU. Un tercer té panfòbia, por de tot. Fins i tot és víctima de la lutrafòbia. La por de les llúdrigues. (*A, B i C es pregunten «què?» i B diu «nútries».*)

A i B es miren incrèduls C. Se'n riuen d'ell, mentre que aquest, amb gestos d'esgarrifança, es passa les mans pel cos com si tingués llúdrigues a sobre. A li fa dentetes de rosegador i C es torna a esgarrifar.

VEU. Durant aquesta sessió els ajudarem a superar les seves pors. Senyors A, B i C, el primer que han de fer és perdre la por de la por. I per perdre la por de la por han de perdre la por de dir «por» en públic. Si us plau, diguin POR sense por.

A. (Amb esforços ho aconsegueix però de manera gairebé inoïble.) Poor!

VEU. Molt bé, A.

B. *(Ho diu retardat però amb un cert convenciment.)* Por!

VEU. Magnífic, B.

C. *(Fent esforços i omplint d'aire la boca finalment aconsegueix que surti una mena d'explosió d'aire apagada.)* Pfo!

VEU. Ho donarem per bo. Com vostès poden veure, són tres casos perduts. La por de dir por és la negació a acceptar que la pateixen. Però això ho solucionarem a la Clínica Canguelis aplicant a aquests tres desgraciats les més innovadores tècniques! I començarem... ara, amb l'individu... B!

B mira amunt acollonit. C marxa d'escena de cop i esperitat. A li dóna ànims, com si estigués a punt de passar-li alguna cosa terrible. Fins i tot fa aplaudir el públic perquè l'encoratgin. B es mosqueja.

VEU. Prego a l'individu A que es retiri immediatament. *(A continua insistint a B que no serà res, que tingui ànims.)* Si us plau, que vingui a buscar-lo l'infermer!

Entra 3 i, fent uns gestos davant la cara d'A, li posa dos dits davant els ulls com si se l'endugués hipnotitzat. Van sortint d'escena, però A para i fa entendre al públic que no és veritat, que no està hipnotitzat. 3 l'agafa amb dos dits pel coll, com si l'agafés amb unes pinces, i se l'endú mentre A dóna a entendre que això sí que és veritat.

ESCENA III. B, EL PALLASSO

VEU. Aquí tenim l'individu B. Un mascle caucàsic d'edat *indeteminada*...

A B se li escapa un riure de commiseració.

VEU. Perdó, in-de-ter-mi-na-da, farcit de fòbies. Entre elles, hi trobem la germanofòbia i la francofòbia, les quals s'entenen si tenim en compte que durant anys va treballar de cambrer en un xiringuito de Dènia.

Torna a entrar A enfotent-se de B i dient «una de calamares». 3 entra i amenaça A que li farà les pinces en una part més dolorosa. A li fa que no cal, però abans de marxar encara encoratja B.

VEU. Però ara ens ocuparem de la seva coulrofòbia. La por dels pallassos.

B. *(Fa un bot enrere i fa un crit.) Aaaaaaaaah!*

VEU. Per superar les pors hem d'aprendre a enfrontar-nos a elles. B, ara hauràs d'enfrontar-te a un pallasso. Però primer, l'has de trobar.

B, *amb molta por, busca el pallasso entre el públic, però no el troba.*

VEU. Més a prop teu...

B *encara s'espanta més. Mira al seu voltant realment acollonit, tremolant com una fulla, les cames li fan figa.*

VEU. Encara més a prop teu.

B *encara tremola més i gairebé cau de tanta por que té.*

VEU. Dins la teva butxaca.

B, *amb molta por, es posa la mà a la butxaca i en treu una gometa amb un nas de pallasso. Sona música baixa de circ llunyana. Quan el veu a la seva mà li agafa un atac d'histèria com si en realitat hi tingués un insecte fastigós o alguna cosa que fa molt fàstic. Li agafa un atac de pànic i intenta allunyar-lo tant com pot, enlairant el braç i desviant la mirada.*

VEU. I ara, B, has d'aconseguir posar-te aquest nas de pallasso i... fer-nos riure.

B, *finalment, en un atac de valor i amb els ulls tancats, es posa el nas. Quan obre els ulls i es veu el nas posat torna a cridar com un boig. Canvi de llum, com si fos una pista de circ. Comença amb molta vergonya. Canta «nanarianonano» molt fluixet. Sent que el públic comença a riure i diu: «¡Bien!» Després intenta fer el salt mortal amb una puça, però l'esclafa sense voler, i rient del que acaba de fer es comença a animar. Fa un número més difícil: passar els dits d'una mà a l'altra, però també s'equivoca. Ho comprova a càmera lenta i ho aconsegueix. Torna a provar-ho i treu més dits del comte, i se'n surt exclamant «sumando». Cada vegada s'ho passa millor i comença a donar voltes per l'escenari. Mentre dóna voltes saluda el públic i els diu «Hola!» i també «¡Adiós!», jugant a repetir la mateixa acció. 1 i 3 han entrat a l'escenari, aquesta vegada vestits amb jaqueta de treballar, i se'n riuen d'ell. Quan B els veu se'ls acosta i els saluda donant-los la mà; a un li diu «abierto», a l'altre «fútbolín». 1 i 3 es posen un nas vermell i juguen a fer el pallasso, dient «hola» i «adiós», buscant i aixafant la puça, jugant amb el pas de dits «restando», donant-se bufeta-*

des maldestrament i cantant el «nanarianonano». Comencen a donar voltes un darrere l'altre amb grans gambades al seu voltant i saludant-lo: «Hola!» i «¡Adiós!». Ell s'hi afegeix i surten tots tres d'escena. B torna a entrar molt content de com s'ho ha passat.

VEU. B, sembla que ja no recordes que portes un nas de pallasso posat. Potser és que ja has superat la teva por als pallassos!

B es treu el nas i mentre diu «¡bien!» se'n va d'escena més content. Se'n va la llum.

VEU. I ara fem una petita pausa en el tractament i passem a PUBLICITAT.

Ràfega de música i «Canguelis».

ESCENA IV. PRIMERA PUBLICITAT: MONSENYOR PEPPINO

Canvi de llum. Sona música religiosa.

Entra 3 amb una estola de bisbe i un llibret d'oracions a la mà. Entra amb pas cerimoniós però al mateix temps sembla que està a l'expectativa. S'atura i obre el llibret.

VEU. Monsenyor Peppino tenia un problema. Li feien molta por... els nens!

Una música infantil. Entren dos nens, 2 i 3, que es posen a jugar en rotllana. El bisbe està terroritzat en veure'ls. Ells corren d'una banda a l'altra, i el bisbe vol esquivar-los però ells l'envolten. Pres pel pànic, aixeca la mà amb el llibret amenaçant de pegar-los i atura l'acció.

VEU. El pobre Monsenyor Peppino va veure que no podia continuar així i va decidir posar fi a la seva por.

3, monsenyor Peppino, crida «Cangueliiiiis!». Monsenyor Peppino ja no se'ls mira amb terror. De fet s'acosta a ells. Posa la mà a una punta de l'estola i aixeca un titella, de l'altra punta amb l'altra mà n'aixeca un altre, fa una coreografia amb els titelles per atreure'ls i quan els té al costat primer els passa els braços per sobre i després els comença a «tocar». Un dels nens fuig d'escena.

VEU. Després de passar per la Clínica Canguelis monsenyor Peppino ja no té por dels nens.

El bisbe persegueix l'altre nen fins que se'n van d'escena.

ESCENA V. SEGONA PUBLICITAT: POLÍTICS

Música d'avanç informatiu.

VEU. Una notícia de darrera hora ens informa que la por només és negativa quan es pateix. En canvi, saber-la utilitzar davant els nostres congèneres ens pot reportar infinites satisfaccions... i poder.

3 entra empenyent una taula amb rodes i la situa al centre de l'escena. Sobre la taula hi ha tres banderetes que reconeixem però no són autèntiques. 3 se'n va.

Entra 1 amb el frac i una corbata, que segueix els colors d'una de les banderetes. Al so d'una música amb aires bascos, ell fa uns passos de ball fins que en aixecar massa una cama fa que es fa mal i diu que prou música. Veu la bandereta del seu país a l'esquerra de la taula, l'agafa i li fa un petonet. Li ve un esternut, esternuda i li queda penjant un moc. Està a punt de fer servir la seva bandera per mocar-se, però no. La deixa al seu lloc i, mirant a banda i banda, passa de llarg la bandereta del mig, que representa l'espanyola, i agafa la bandereta que sembla catalana i s'hi moca. Se'n riu. Sent una música de sardana, deixa al seu lloc la bandereta i se'n va a l'esquerra de la taula.

Entra 2 amb les mans a mig aire com si mig ballés i amb una corbata, que segueix els colors d'una altra bandera. Atura el ball a la dreta de la taula i fa un signe de salutació a 1. Veu la bandereta que sembla catalana i l'agafa amb ganes de mostrar l'emoció que li provoca. En fer-li un petó se li enganxa als morros el moc que l'altre hi havia deixat. Es frega els llavis amb la màniga i decideix agafar la bandereta que representa l'espanyola per fregar la seva pròpia bandereta. Ho fa, mentre 1 se'l mira aprovatiu.

Una música d'ambient taurí. Entra 3 molt decidit amb una cartera a la mà i una corbata que segueix els colors de la seva bandereta. Passa de llarg, sortint de l'escena. Torna a entrar, se situa darrere la taula i deixa la cartera a terra. Veu 2 fregant la seva bandereta amb la del seu país. 2 li dona la bandereta que sembla espanyola i deixa la seva sobre la taula. 3 agafa la seva bandereta amb satisfacció, però li vénen un seguit d'esternuts que ell atura amb la seva pròpia bandereta, i es frega finalment els llavis. Fa un últim esternut a la seva mà. Presenta aquesta mà a 2 per encaixar. 2 ho fa amb fàstic. Tots dos somriuen a càmera, flaix. 3 encaixa amb 1 i somrient miren per fer foto, flaix. 1 li ha estret molt la mà i 3 se'n ressent.

3 dona la paraula a 2 i aquest amb una sèrie de gesticulacions li dona a entendre que li requereix una sèrie de coses. 3 dona la paraula a 1, que també amb gesticulacions li re-

quereix coses. 1 i 2 van apujant el to de les seves exigències fins que es van acostant a ell i sembla que li vulguin pujar a sobre. 3 es va encongint davant les demandes dels altres. En un moment donat, 1 i 2 es queden fixats, quan 3 agafa el maletí, s'aixeca i n'ensenya la cara, on hi ha escrit CANGUELIS (amb una ràfega de música i «Canguelis»). Treu del maletí dos morrions i els en posa un a cada un a la boca. Ara és el seu torn. Bordant-los els fa veure que li surten unes ungles llarguíssimes dels dits, després puja sobre la taula i comença a fer una transformació en un monstre esgarriat amb banyes, ulls sortits, boca immensa amb ullals i una llengua llarga, crestes per tot el cos, cua punxeguda, i li surt de la panxa una fera ferotge fins a un punt culminant. Després recull totes les peces que ha mostrat fins que torna a la normalitat, baixa de la taula i diu «Y punto». Mostra una mà perquè els altres hi posin a sobre la seva, 1 i 2 l'hi posen, i 3 somriu a la foto, flaix. Treu els morrions a tots dos. 1 encara vol demandar alguna cosa, però 3 agafa la bandereta que representa la basca i la llença enlaire, com si llencés un os a un gos, i 1, com un gos, l'atrapa al vol amb la boca i se'n va d'escena. 2 també vol reclamar, però 3 es gira amb una mirada anihiladora i se li acosta. 2 agafa amb la boca com un gos la bandereta que representa la catalana i, posant-se la cua entre cames, es gira i se'n va d'escena. 3 aixeca la cartera i mostra CANGUELIS al públic, mentre sona una ràfega de música i «Canguelis». Agafa la taula i surt d'escena empenyent-la.

Canvi de llum.

ESCENA VI. ADOLESCÈNCIA D'A

VEU. Si us plau, és el torn del pacient... A! Tornem a ser de nou amb tots vostès en aquest maratonianà tractament per alleugerir de les seves pors els nostres estimats desgraciats.

A entra ràpid i disposat a fer el que sigui.

VEU. Senyor A, a la seva fitxa hi posa que té fòbia a quedar-se despulat. És veritat?

A fa que sí. Se li ha congelat el somriure.

VEU. Per què?

A està a punt de respondre.

VEU. No diguis res, encara! Primer veiem com va ser... la teva adol, adole, adoles, adolescen..... A-do-les-cèn-ci-a.

Canvi de llum.

A s'apuja els camals dels pantalons, com si fossin curts; és un adolescent que està dins un vestuari després de jugar un partit de futbol. Entren 2 i 3, també amb els camals dels pantalons apujats; un du una pilota i l'altre una tovallola al voltant del coll, són dos nois més al vestuari cantant «iOé, oé, oé, oé! ¡Campeones!». Fan la celebració, una mena de ritual en què xoquen de mans, es freguen els culs o coses per l'estil i acaben tocant el paquet de l'altre (allò típic dels adolescents). A fa tot el ritual però quan arriba el moment que li han de tocar el paquet es talla i no es deixa. Els altres dos ho troben estrany i li insinuen que què passa, és marieta? A diu que què va i es posa en pla «matxorro xulet». Un altre li diu que què passa, la té petita? 2 i 3 tornen a cantar «oé, oé, oé...» i agafant-se el paquet donen una volta. 3 ho vol fer amb A, però aquest s'aparta. 2 i 3 se n'estranyen. 3 s'acosta a A per abaixar-li els pantalons, però ell s'aparta. 2 va més decidit i li estira els pantalons cap avall, però A s'encongeix i somica cada vegada més fins que està a punt de plorar. 2 i 3 s'abaixen els camals dels pantalons, fan una reverència al públic i surten d'escena. A queda al mig de l'escena.

ESCENA VII. L'STRIPTEASE D'A

VEU. A, ara ha arribat el moment de superar la teva fòbia. I per superar-la has d'acceptar la teva pròpia nuesa, per això, ara faràs davant de tots nosaltres (Des del costat de l'escena entra volant una barra rodona d'uns dos metres que A atrapa amb les mans.) un striptease.

A diu que passa i comença a marxar de l'escenari.

VEU. A, aquesta és una teràpia agressiva, molt agressiva, per això hem segrestat la teva família. Si els vols tornar a veure vius no tens més remei que despullar-te davant de tothom.

A fa que no s'ho creu, que és un farol.

VEU. No t'ho creus?

A fa que no amb el cap. Entra 3 per l'esquerra amb un casset a la mà i prem el play.

VEU DE DONA EN OFF. Ramon! Vull dir... A! Sóc la teva dona!

A diu: «Dolors!»

VEU DE DONA EN OFF. Si us plau, fes el que et diuen o no ens tornaràs a veure mai més!

3 prem l'estop i indica cap a la dreta. Entra 2 per la dreta amb un casset i prem el play.

VEU DE NEN EN OFF. Papa! Ensenya la tita, si us plau! Ensenya la tita, papa A!

Senyal de comunicar. A està molt espantat. 2 i 3 se'n van cada un per una banda.

VEU. I bé, A.... ara ens faràs l'striptease?

A, molt compungit i de manera tímida i maldestra, es comença a treure la roba sense cap gràcia.

VEU. Ei, però has d'intentar fer-lo amb gràcia, monada...

Sona una música per ambientar l'acció. A, agafat amb una mà a la barra en vertical, es comença a treure la camisa com pot, tenint incidents amb la barra, i quan s'ha tret la camisa i fent-la rodar per sobre el cap i llençar-la fora se li enganxa amb la barra. Ho ha d'intentar més d'una vegada fins que abaixa la barra i ho aconsegueix. Intenta seguir el ritme de la cançó, però no hi té gaire gràcia. Es treu les sabates amb l'ajuda d'un peu i de l'altre. Les agafa i fa com si fossin unes orelles i quan les fa rodar per llençar-les se n'hi va una a cada banda. Es treu la samarreta i es fa un embolic amb la barra i la samarreta. La barra és freda en contacte amb el pit i l'escalfa amb la mà amb moviments equívocs amunt i avall. Aixeca la barra intentant treure la samarreta i se li posa dins els pantalons. Llença la samarreta al mateix temps que aixeca la cama on té la barra i s'aguanta com pot dret, perquè la barra li fa fer tentines. Va trobant més gust a la situació. Va aixecant la barra amunt per treure-la dels pantalons, però, seguint el ritme de la música, aguanta la barra amb l'entrecreix i dona voltes sobre ell mateix exhibint-se com si tingués un gran fallus. Es treu la barra dels pantalons i posant-la en horitzontal a l'altura del pit s'hi recolza com si estigués a la barra d'un bar prenent una beguda. Més engrescat, la posa en vertical i comença a descordar-se els pantalons. Els fa voltar i els llença fora. Pràcticament se sent un striper. Posa la barra al mig i, recolzant-s'hi d'esquena al públic, es disposa a abaixar-se els calçotets. En aquest moment entra 2 en escena, que li fa senyals que pari, però A està tan engrescat que li fa que no, que vol acabar. 2 hi insisteix, fins que veient que A no vol acabar agafa la barra i A, que s'ha fet seva la barra, també l'agafa. 2 aconsegueix endur-se A fora d'escena.

A torna a escena per recollir la roba.

VEU. A, ja has superat la teva por de despullar-te. Ara només et falta superar la por de perdre la teva família. Però això té un altre preu, consulta'l al nostre web: www.canguelis.com.

A. Com?

VEU. www.canguelis.com.

A. Com. Vull dir, sí, canguelis punt com.

VEU. I ara una altra pausa publicitària.

Ràfega de música i «Canguelis».

ESCENA VIII. TERCERA PUBLICITAT: MILITARS

Música militar.

VEU. Si vols dedicar la teva vida a alleujar les pors dels altres, si vols donar seguretat als qui no la tenen, incorpora't a les forces armades.

Entra 3 amb gorra de plat militar d'alt càrrec i el frac blau amb una medalla penjada al pit, marcant el pas i fent diversos girs fins a prendre posició i començar a cridar «Si a tu tot et fa por». Entra 2 amb casc de soldat ras, a pas lleuger, i contestant: «Aquí tenim la solució.» 3 segueix: «Vine ara i no t'esveris.» 2: «A la Clínica Canguelis.» 3 crida «Canguееeelis» i 2 para i amb uns cops de peu estranys es posa ferm. 3: «Elis vuelta, ar!» 2 gira un quart de volta cap a públic i torna a fer un moviment de peus estrany fins a posar-se ferm. 3 també fa un quart de volta girant-se de cara a públic, donant un cop de peu.

VEU. Teràpia per a militars en missions de pau.

3 saluda apujant la mà a l'altura de la gorra, fent el gest de posar-la bé.

VEU. Què es pot fer amb un civil pres del pànic?

3 diu a 2 que observi i li representa un civil pres del pànic, i li pregunta: «Eh?» 2 fa un gest al civil imaginari com si el renyés. 3 li fa que no i li ordena que faci de civil presa del pànic. 2 ho fa. Quan 2 es posa histèric, 3 li dóna un cop de puny a la panxa, li fa una clau de karate que el tira a terra i l'immobilitza estirant-li el braç i posant-li el peu al coll. Un cop ja el té així li fa carícies al cap. 3 el deixa i li ordena «Elis!» posant-se ferm. 2 s'aixeca adolorit i es posa ferm. 3 saluda amb la gorra.

VEU. Què es pot fer davant una multitud de civils presa del pànic?

3 li diu que observi i representa la multitud presa de pànic, i li pregunta a 2: «Eh?» Aquest li contesta fent uns gestos que la multitud es calmi i els renya amb la mà: «Ai, ai, ai..., pam, pam, eh!» 3 li fa que no i ordena a 2 que faci de multitud. 2 ho fa i 3 simula un tret a l'aire. 2 es queda parat i sorprès, i alhora assenteix com si ho hagués entès. Tornen a posar-se fermes. 3 saluda amb la gorra.

VEU. Què es pot fer si persisteix el pànic en la multitud?

2 diu que sí que sap el que ha de fer i fa que dispara a l'aire. 3 fa que no i dispara tres trets contra la multitud; ensenya que cauen tots morts i li diu: «Eh!» 3 fa veure que la multitud continua esperada i provoca 2 a veure què farà. 2 comença a disparar i com que 3 l'esperona picant de mans i afirmant, 2 es va engrescant, tira més trets amb la pistola i va fent «pum, pum, pum...». 2 comença a utilitzar armes més potents, metralletes, bazuques, canons, tancs, bombardeig aeri. 3 el va engrescant i es van posant més i més violents. Van disparant, fora de si, posseïts per la violència. S'adonen que la multitud encara crida més, embogida. Els trets i les expressions van prenent un caire de ritme flamenc i està entre la guerra i el ball. 2 dispara i fa crits de dolor. 3 palmeja amb les mans canviant el ritme i fent exclamacions d'ànim. Finalment, 2 decideix acabar-ho amb el llançament de la bomba atòmica. Amb la seva explosió acaba el paroxisme i arriba el silenci, de cop, amb un «iY ya está!» de 2. 3 saluda i posa una medalla a 2.

VEU. Missions humanitàries per una pau eterna.

3 saluda amb la mà a la gorra i 2 amb la mà al casc. 3 es treu la gorra, se la posa al braç i surt d'escena amb pas de tai-txi. 2 també es vol treure el casc però té problemes amb la perruca que du sota el casc. Ho aconsegueix i quan es disposa a marxar amb pas de tai-txi sent uns gemecs i torna enrere. Encara en queda un de malferit. Es treu la pistola per disparar-li, ho fa i veu que el ferit surt corrents mentre li diu: «No me has dado, no me has dado...» Se n'estranya i descobreix que s'ha disparat al seu peu. Es queixa de dolor i surt d'escena mig fent el pas de tai-txi i coixejant.

VEU. Ja saben per què aquests soldats són tan valents. Perquè han curat les seves pors a la Clínica Canguelis.

Ràfega de música i «Canguelis». Canvi de llum.

ESCENA IX. LES ESCOMBRES

Música de terror.

VEU. Senyores, senyors (*Se sent un cop.*), per tal que vegin (*Un altre cop.*) que necessiten urgentment els nostres tractaments (*Entren 1, 2 i 3 amb una escombra a la mà i donen un cop a terra.*), ara passaran... (*Un altre cop.*) POR!

1, 2 i 3 s'encaren al públic donant cops a terra amb l'escombra disposats a fer por. 3, endut pel ritme dels cops, canta una saeta amb el lema «Ai, ai, ai!». Els altres se'l miren i el fan parar. Miren amenaçadors el públic. 2 mira més directament un del públic i li mostra el que li farà amb l'escombra, li pegarà d'una manera... i pega a 3 per ensenyar-ho. 3, d'entrada, segueix l'ambient d'amenaça, però en insistir 2 a pegar-li de veritat amb l'escombra se'l mira i aquest li fa veure que això no va amb 3, sinó que és el que farà al del públic. Els tres baixen a platea i comencen a fer por més directament i fins i tot a algú del públic li toca rebre algun cop d'escombra. Finalment s'ajunten tots tres i, mig jugant, comencen a donar-se cops d'escombra entre ells, fins que 2 fa veure que es cabreja i crida i amenaça els altres, que puguen corrent a escena i, quan 2 segueix amenaçant-los, se'n van i el deixen sol. 2 acaba la seva amenaça donant un cop d'escombra a terra en direcció al públic.

VEU. Clínica Canguelis. Vine i no et farà por ni el que et cobrarem. I ara, més publicitat.

Canvi de llum.

ESCENA X. QUARTA PUBLICITAT: ELS AVIS

Sona una música melancòlica.

VEU. A continuació els mostrem dos avis que tenien por, por de les medicines que s'havien de prendre contínuament. Por d'estar sols. Por que els diners de la pensió no els arribin per a res... por de la vellesa.

3, amb una gorra de iaio, una bufanda, una bossa de plàstic a la mà i recolzat en un bastó, entra a escena a ritme entretallat de vell i amb un moviment oscil·latori del cap, que sembla que vagi dient que no. 2 entra a pas de tai-txi portant un banc. 3 fa que va a seure i 2 ha de córrer per posar-li el banc i se'n va. 1, amb una gorra, bufanda i una bossa de plàstic a la mà, entra més altiu però tampoc no pot anar gaire ràpid; ensopega amb el peu de 3 i seu al banc. 1 busca una cosa dins la bossa posant el cap dins i, en aixecar el cap, la bossa li queda posada, i fa veure que s'ofega. 3 li estira la bossa i l'hi treu, com si fos el que fa cada

dia. 3 treu un pot de pastilles, n'ofereix a 1, que li diu que no en vol, i se'n pren una. 1 també treu un pot de pastilles, n'ofereix a 3 i en veure que li fa que no es disposa a prendre'n una. 3 l'avisava amb el braç que sí que en vol. 1 n'hi torna a oferir, però en veure que 3 fa que no amb el cap les torna a apartar. 3 insisteix que en vol, però 1 li fa que es decideixi, que li ha dit que no. 3 s'atura el cap amb la mà i li diu que sí. 1 li acosta el pot i 3 n'agafa una. 3 es disposa a veure aigua d'una ampolla que ha tret de la bossa que ha deixat a terra, però amb el moviment d'oscil·lació no encerta el broc de l'ampolla. 1 l'ajuda aturant-li el cap. 3 beu i guarda l'ampolla dins la bossa. Recolza la mà al bastó i 1 se sorprèn que el cap ja no li oscil·la. 1 dóna un copet al cap de 3 i el cap torna a oscil·lar com feia abans. 1 treu un esprai i l'utilitza disparant-lo a la boca. N'ofereix a 3, que agafa el cap amb la mà per dir que sí, per tal que no passi el mateix que abans; agafa l'esprai i se'l dispara als ulls i el torna a 1. Aquest s'esvera del que l'altre ha fet i s'estranya que no li passi res. 3, de cop, mostra que li couen molt els ulls, se'ls tapa i se'ls frega. Entra 2 amb un xal de dona, fent de dona atractiva i creuant l'escenari per davant dels vells. 1 se la mira amb uns ulls com taronges, i dóna copets a 3 perquè miri, però 3 encara es queixa dels ulls i no veu res. 1 vol xiular a la dona, però no li surt el xiulet, fins que es decideix treure les dents postisses i llavors pot xiular a la dona, que ja ha sortit d'escena. Els dos vells estan avorrits.

VEU. El seu cas va ser detectat pels nostres assistents i l'Obra Social Canguelis els va obsequiar amb un tractament totalment gratuït a la nostra clínica i un cap de setmana al festival de Benicàssim!

Sona una música d'estil tecno i els vells comencen a seguir-ne el ritme.

VEU. I ara, ja no tenen por de res! Són tan agosarats i inconscients com quan tenien setze anys. Ara, són els reis dels afterhours gràcies a l'Obra Social Canguelis!

De dins les bosses de plàstic, 1 i 3 en treuen dues de paper que porten la marca Canguelis. Es giren la gorra posant la visera al darrere. 3 treu les pastilles, les esmicola sobre la mà i fa veure que esnifa pel nas. Es «colloquen». N'ofereix a 1, que també esnifa. 1 agafa la bossa de Canguelis i fa com si n'ensumés cola, i n'ofereix a 3, que també enuma. Es colloquen més. Treuen unes litrones, brinden i veuen. Ja estan «descol·locats». Torna a entrar 2 de dona. 1 la veu i provoca a 3 per seguir-la. S'aixequen i 3 empeny 1, que torna a caure assegut al banc, segueix la dona amb una marxa increïble i surten tots dos d'escena. 1 s'aixeca i fent una exhibició entre breakdance, hip-hop, o el que sigui, se'n va d'escena amb una marxa encara més increïble.

Entra 2 d'infermer disposat a endur-se el banc. Veu una bossa de plàstic sobre el banc, l'agafa i en acostar el cap a la bossa també ensuma i agafa una energia inesperada; s'endú el banc de cop fora d'escena.

Canvi de llum.

ESCENA XI. C I ESPERMES

VEU. Tornem a la teràpia. Senyores i senyors, estimats futurs clients, afrontarem el cas més difícil de tots. *(Apareix C per una banda, molt acollonit.)* Aquí tenim l'individu C. Un individu que té por de tot. És allò que en la parla de carrer se'n diu una merdeta de tio. Mirin-se'l bé. És patètic. Tremolós, amb els ulls desorbitats, movent-se d'una banda a l'altra, amb la respiració agitada... De fet, les pors d'aquest individu van aparèixer molt abans del seu naixement. Les seves pors es remunten... al mateix moment de la seva concepció.

Canvi de llum i entra una música, al mateix temps que sentim els sons d'una parella fent l'acte sexual.

1 i 2 entren amb un gorro blanc amb cua (representen ser uns espermatozous) i se situen al mig de l'escena, tapant C. Aquest, al seu torn, també s'ha posat un gorro blanc amb cua i també representa un espermatozou. Tots tres juntets van movent-se seguint el ritme dels sons de l'acte sexual i agrumollats donant voltes entre ells. S'accelera el ritme, fins que tots tres es disposen com si anessin a sortir disparats. En un moment donat, que la dona ja està en plena situació, els tres veuen que s'acosta un moment àlgid. Agafen por, i es donen empentes, donant a entendre que cap d'ells no vol ser el primer a sortir. 1 i 2 es confabulen i, agafant pels braços C, li fan fer el pas definitiu. C es queda sol al davant i els altres dos se'n van d'escena.

Canvi de llum.

ESCENA XII. LA FORMIGUETA

VEU. Amb aquests antecedents no és estrany que aquest desgraciat estigui farcit de pors. De fet, a C li agrada escriure i ens ha escrit un breu conte on queda palesa quina és la seva visió de la vida.

Es veu un braç que entra un micròfon amb peu.

VEU. Aquest treball forma part de la seva teràpia. C, ens el vols llegir?

C fa que sí i que no, fins que es decideix, treu uns papers de la butxaca i es disposa a llegir aterrorit. S'embolica amb el micròfon.

C. Hi havia una vegada una petita formigueta que vivia al formiguer. Era molt i molt treballadora però, per molt que treballés, mai no tenia prou diners per pagar la hipoteca del seu niu i l'escola de les seves formiguetes. I vet aquí que va anar a veure la reina per demanar-li ajut. Però la formiga reina li va dir...

Ets tu a mi que m'has d'ajudar,
perquè tinc molts ous que he de covar,
i pels meus ous tu has de treballar,
si no vols que el cap et faci tallar.

I la formigueta va sortir del formiguer per buscar més menjar per als ous de la reina. *(Entra 2 de mala gana i es posa una diadema amb unes antenes, disposat a representar el que fa la formigueta. Anirà canviant d'ànims segons el que ha de fer i la narració de C.)* I va caminar i caminar. I, de sobte, un precipici d'uns cinquanta centímetres d'altura es trobà *(2 ho fa. C el corregeix dient-li «cinquanta centímetres», i 2 baixa més. C, engrescat per la presència de 2, treu el micròfon del peu i anirà participant en el joc de la representació, animant-la.)* Un abisme per a ella, que és tan minúscula. Intentà baixar-lo però relliscà i caigué durant molta estona, però la formigueta no tenia por. S'havia fotut tantes hòsties a la vida que, mentre queia, xiulava. Quan arribà a terra es posà altre cop dempeus i «camina que caminaràs, busca que buscaràs, al final menjar trobaràs».

Però de sobte, uns núvols negres com el cul de la reina van tapar la llum del sol. *(Entra 1 disposat a participar en la representació. Comença fent de pluja amb la boca plena d'aigua i llençant aigua sobre 2 cada vegada que es fa referència a la pluja.)* Quan caigueren les primeres gotes d'aigua, la formiga s'espantà. La pluja li feia por. Mirà al cel i li preguntà al bon Déu de les formigues *(1 fa de Déu.)*: «Per què m'has fet tan poruga?» I, des del cel, una gran gota de pluja, com un gargallot, li caigué al damunt. *(1 Llença aigua fent de Déu.)* La gota d'aigua l'atrapà al seu interior i no en podia sortir. Va rodolar dins la gota d'aigua fins que aquesta picà contra una pedra i es desféu en mil esquitxos i deixà sortir la petita formiga. Ella es quedà quieta sota la pedra. Quan deixà de ploure, el sol sortí *(1 fa de sol.)* i ella començà el seu camí de nou. «Camina que caminaràs, busca que buscaràs, al final menjar trobaràs.»

Mentre anava caminant la formiga sentí el cant d'un rossinyol *(1 fa el cant d'un rossinyol xiulant. C l'increpa demanant-li «un rossinyol», però veient que 1 no se'n*

surt diu «un ocell»), i la formiga s'espantà. L'ocell la veié i va pensar: «Ja he trobat un esmorzar!» La formigueta corria i corria mentre al darrere sentia el batec de les ales de l'ocell i el seu piu-piu afamat. (1 bat les ales i fa el «piu-piu». C li concreta «afamat», i 1 fa un «piu-piu» més gruixut.) Mentre corria, la formigueta va mirar altre cop amunt i li va dir al bon Déu (1 fa de Déu.): «Per què sempre tothom m'ha de donar pel...?» (1 i 2 l'aturen.) Però abans no pogués acabar, l'ocell la va enxampar! (1 enxampa 2.) Li ha picat una poteta i ara tenim la formigueta coixeta. (1 dóna un cop de peu a 2, així coixeja.) I això no l'hi cobrirà la seva assegurança mèdica! I quan el rossinyol estava a punt de menjar-se-la (1 ho fa.), arribà un falcó i es cruspí el rossinyol. (1 fa de falcó.) La formiga, que era molt ben educada, donà les gràcies al falcó.

Aleshores la formiga continuà el seu camí, arrossegant la poteta. I de sobte, allà al davant, trobà un tros de menjar gegant. (C demana a 1 que faci de tros de menjar.) «Que contenta que es posarà la reina, encara podrà pondre més ous i la família reial serà més gran. Quina benaurança per a tot el formiguer!» Hi havia tant de menjar que fins i tot la nostra formigueta podrà pagar la hipoteca del seu niuet i l'escola de les seves petites formiguetes. Es posà molt contenta i l'agafà. (Com que 2 vol agafar 1 pel darrere, 1 li dóna a entendre que «res de marranades». C insisteix en «l'agafà» i 2 ho fa.) I quan anava arrossegant la seva valuosa troballa amb totes les seves forces, alçà el caparró i digué al bon Déu de les formigues (1 fa de Déu.): «Gràcies per haver-me permès trobar tant de menjar.» I aleshores, des del cel, un peu del número... (1 aixeca el peu sobre 2 i C, davant el dubte del número, li mira sota la sola de la sabata.) 46 la va esclafar.

Ja està.

1 i 2 se'n van d'escena. C treu el micròfon fora i guarda els papers.

ESCENA 13. EL SUÏCIDI DE C

VEU. Com han pogut observar, al nostre pacient el que li fa por és la vida. Per això, C, creiem que la millor manera d'acabar amb aquest patiment és treure't la vida.

Canvi de llum i entra una música.

Entra volant una corda i cau davant de C. La corda té un llaç a una punta. C l'agafa i es posa el llaç al voltant del coll. S'adona que l'altre extrem de la corda no està lligat enlloc. Busca un lloc on lligar la corda per poder penjar-se, mentre es va fent un embolic amb la corda al voltant del cos. Té problemes per desfer-se'n, però ho aconsegueix. De cop apareix una barra per poder penjar la corda. Intenta que la corda passi per sobre la barra, llençant-la,

però li cau. Es penja ell mateix de la barra de manera que el pes fa aparèixer 1, que aguantava la barra des de fora. C passa la corda per sobre de la barra i fa l'intent de penjar-se, però en veure que no va bé va estirant la barra i la corda, de manera que 1 ha d'anar fent esforços per mantenir la barra enlaire. C es posa de genolls i la barra arriba a tocar a terra. 1 li pren la barra i li dóna un pot de verí a canvi de la corda. C es posa molt content de la nova proposta. Obre l'ampolla, però abans de beure la deixa a terra per posar-se un mocador com a tovalló i dóna un cop de peu a l'ampolla. Es queixa del líquid que ha vessat, però no aconsegueix res més que acabar de vessar la resta del líquid. Intenta prendre's el verí, però ja no en raja. Entra 2 amb un fregall a netejar el terra i li dóna una pistola a canvi de l'ampolla. C la neteja amb el mocador i prova on se la posarà. Al pols del cap li farà mal, a la boca serà massa anguniós perquè s'escamparà el cervell... Decideix apuntar al pit, però abans de disparar neteja amb el mocador on es dispararà. La pistola es dispara de cop. Se sent un crit i 2, que estava entre cametes, cau mort. C es queda garratibat i glaçat del que acaba de passar. La música s'ha parat de cop. Entra 1 esverat, donant a entendre quin disbarat acaba de fer, amb caire de realisme. C es posa a tremolar com una fulla. 1 li pren la pistola dels dits. Aprofitant que C es gira, 1 i 2 s'aixequen i fan «Ta-xaaaaan».

A C li agafa un atac de riure. 1 li ofereix la pistola, la corda i el verí, però C fa que no i riu. Els infermers fan el signe OK a la veu i se'n van.

Canvi de llum.

ESCENA XIV. FÒBIA DE LA VEU

VEU. (Als infermers 1 i 2.) Gràcies! C, aquest és el teu remei. Riure! Aprendre a riure per vèncer les pors. C, riu! Com poden veure, el cas de l'individu C és estre... Perdó... Extreda...

C riu més.

VEU. ... extredema... (De cop molt angoixat. C mira amunt.) No puc! No puc! No me'n sortiré mai! Estrima...! No puc fer-ho!

C riu obertament.

VEU. No riguis, desgraciat!

C es tapa la boca per aguantar-se el riure. A i B surten un per cada banda de l'escenari, també mirant cap amunt, estranyats pel que li passa a la veu.

VEU. Em fa por! Molta por! Jo també sóc un gallina! (*Li agafa un atac d'ansietat i respira molt angoixat.*) Les paraules llargues em fan por! Fan molta por. Jo també tinc una fòbia! Un fòbia que es diu... hipopotome... no hipopotomastre... No puc! No la puc dir! Digueu-la vosaltres!

C. Hipopotomastresesquipedaliofòbia.

A i B se'n sorprenden i el feliciten.

C. Jo també l'havia tingut ja fa temps.

VEU. Tenir por... és una merda!

ESCENA XV. HIPNOSI - FETUS

Ràfega de música i «Canguelis». A, B i C se situen com al principi. A al centre, B a la dreta i C a l'esquerra.

VEU. Bé... i ara, per finalitzar aquest fantàstic tractament, sotmetrem els nostres pacients, A, B, i C, a una sessió d'hipnosi. Perquè coneguin l'origen de les seves fòbies i no es tornin a reproduir.

La llum baixa d'intensitat. A, B i C estan il·lusionats de fer la hipnosi.

VEU. Preparats? A, B, C, quan digui tres caureu en un son molt profund i retornareu als vostres primers dies de vida. Un... (*C es queda adormit de cop.*) dos... tres! Enrere.... enrere... enrere... (*A va endavant.*) A! Enrereeeeeeeee.

Tres llums zenitals marquen l'espai de cada un, com si fossin tres fetus a la panxa de la seva mare. B juga amb el cordó umbilical i s'entortolliga, de cop es descargola el cordó i torna a la primera posició. A estira el cordó com si fos una campana i un arc de tirar fletxes, i torna a la posició. C estira el cordó fins a aguantar-lo amb el peu a terra com si fos un contrabaix i després se'l posa sota el cul, com si fos un gronxador, i torna a la posició. B obre el forat per on ha de sortir i mira cap a fora, on descobreix el seu pare. Es veu estirat cap a fora.

VEU D'HOMME. Un nen! Ui, aquest, quina cara de pallaso que té!

B. I què? (*Posant-se el nas de pallaso.*) Nananianonano! (*Se'n va.*)

A també mira enfora i dona a entendre que veu el metge preparat amb tapaboques, guants i uns fòrceps per fer-lo sortir. No li fa gràcia, però es veu empès cap a fora.

VEU D'HOME. És un nen! Un nen! Ara, que t'hi has de fixar una mica perquè no és que la tingui gaire grossa.

A. Sí. Però juganera. *(Se'n va cantant la música de fons de quan ha fet l' striptease.)*

C s'acosta a l'obertura i dona a entendre que veu una noia guapa, es frega les mans i es troba a fora. Li fa por i vol tornar a entrar dins la panxa.

VEU D'HOME. Vaja, i aquest tan peludet i amb aquestes dentetes, què és? Un nen o una llúdriga? *(C mossega el cordó umbilical.)* ...Una llúdriga.

C. *(Es treu els papers de la butxaca.)* No, ara no. Una formigueta.

FINAL

VEU. Senyores i senyors, futurs pacients de la Clínica Canguelis, esperem que els nostres serveis els puguin ser de gran ajut un dia no gaire llunyà. Per avui, això és tot. Hem arribat al final de la teràpia...

A, B i C tornen a entrar, contents i preguntant: «Ja està? Ja estem curats?»

VEU. Curats? A, tu encara tens por de perdre la família. B, tu pateixes falacrofòbia, la por de perdre el cabell, i tu, C... bé, tu no tens gaire remei. En fi, tots plegats ens hem de curar encara d'unes quantes fòbies com l'ablutofòbia, acarofòbia, aeronausifòbia, agorafòbia, ailurofòbia, alectrofòbia, amatofòbia, androfòbia, anquilofòbia, antropofòbia, apifòbia, bacilofòbia, bibliofòbia, brontofòbia, cardiofòbia, etc.

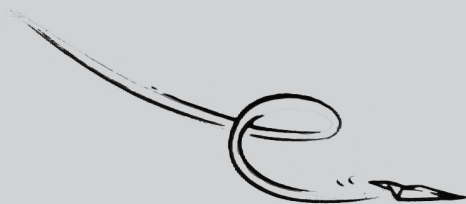
A, B i C primer assenteixen i després comencen a assenyalar el públic, interrogant si ells tenen les fòbies que s'anomenen. Fan el gest de canguelis mentre la llum es va fonent fins a fosc.

Per saludar, s'han tornat a vestir d'assistents. Amb el seu tipus de moviment suau baixen cap al públic, dirigint-se a la sortida per acomiadar-lo.

PUNT FINAL

SGAG
(SOCIETAT GENERAL D'AIGÜES GLOBALS)

INDICIS

O de com un projecte que en principi volia endinsar-se en la problemàtica convivència entre una comunitat de veïns articulant-la des dels conflictes de les canonades de l'aigua compartida va esdevenir un tractat més global, ja que l'aigua té un abast omnipresent en l'activitat humana.

A mesura que anàvem avançant en les investigacions en diversos aspectes, l'aigua, com a tema troncal, anava sortint de mare per la gran quantitat de dimensions que ens arribaven: químiques, físiques, empresarials, conflictes mundials per la seva possessió, seques, usos domèstics o generalitzats o més específics...

Podem dir que es va convertir en un gran joc de gimcana física i mental per arribar a decidir el que volíem mostrar en escena. Tot plegat es va convertir en una mena d'acte propagandístic d'una pretesa Societat General d'Aigües Globals (SGAG) que mostrava la importància de l'aigua en diverses facetes, per tal de captar clients que s'asseguessin el seu propi cabal d'aigua invertint-hi diners i comprant l'aigua del seu futur.

L'escenografia simbolitzava una mena de peixera enorme a l'interior de la qual es feia l'exposició dels diferents apartats.

Un dels propòsits era que no aparegués durant l'obra ni una gota d'aigua, però no vam poder evitar l'atractiu de joc que té per ella mateixa, i, a mesura que avançàvem, cada vegada n'apareixia més. De tal manera que més d'un escenari es va ressentir d'humitat, malgrat les proteccions que hi posàvem.

Els tractaments gestuals també van resultar variats segons el tractament de les escenes. Hi havia mímica, paròdia, pantomimes, tractament d'objectes i fins i tot, en alguna ocasió, fregàvem la farsa.

SGAG

(Societat General d'Aigües Globals) ¹⁶

Xavier Amatller Serra - Joan Faneca Espinós - Esteve Ferrer Torralba -
Joan Segalés Gallifa

Pantomima en 6 parts i un final comiat.

Personatges: F
                      N
                      S

Avisos abans de la funció:

1. Senyores i senyors, benvinguts a Vol-Ras. D'aquí a cinc minuts començarà l'espectacle. Si el seu cos és sensible a la visió o a la fressa de l'aigua, els recomanem que facin una visita als lavabos ara, després la responsabilitat de les possibles conseqüències serà seva.

L'espectacle té una durada d'una hora i 25 minuts, aproximadament.

Els recordem d'apagar els mòbils o qualsevol altre aparell d'avisos electrònics.

Els demanem que s'abstinguin de fer fotos i enregistraments sense el permís exprés de la companyia. Gràcies!

2. Si ja estan a punt, la funció comença en breus instants. Que passin una bona estona.

PRIMERA PART. PRESENTACIÓ

OFF. La nostra terra és un cos minúscul perdut en la immensitat còsmica, des d'on els éssers humans contemplen l'univers que ens envolta.

L'ésser humà...

Entren F i S a escena, F per l'esquerra i S per la dreta, assenyalant-se ells mateixos i situant-se al davant, un a cada banda. També entra N pel fons centre. F i S se'l miren, se'n riuen i li indiquen que marxi per on ha entrat.

¹⁶ Obra estrenada el 12 de juliol de 2009 a la plaça Chica de Zafra. Interpretada per Joan Faneca, «Notxa» (Xavier Amatller) i Joan Segalés.

OFF. L'ésser humà i la resta d'organismes vius...

F i S es giren i indiquen a N que ara sí que ja pot entrar. N entra i se situa enmig d'F i S.

OFF. L'ésser humà i la resta d'organismes vius que habiten la terra existeixen gràcies a l'aire.

L'aire, que constitueix l'atmosfera de la terra, és una barreja de gasos entre els quals hi ha el més important per a la vida: l'oxigen...

F, S i N aixequen la mà al mateix temps dient que cadascú és l'oxigen. S'avancen l'un a l'altre per prendre el mig d'escena. En la confusió S se'n va d'escena.

OFF. Com dèiem... l'aire és una barreja de gasos entre els quals hi ha l'oxigen i l'hidrogen.

F i N veuen que S no hi és.

OFF. L'oxigen...

Música de fanfàrria, al so de la qual S entra enfundat en una bola de color blau amb una O enganxada al pit i se situa davant el públic. F i N es riuen de la pinta que fa i surten d'escena.

OFF. És l'element més sociable present en la natura. És l'únic capaç d'interactuar amb quasi tots els altres elements.

S saluda a tothom, «Hola, elements i elementes.»

OFF. L'hidrogen...

Música de fanfàrria, al so de la qual F i N entren a escena enfundats en una bola de color vermell amb una H enganxada al pit i se situen davant el públic.

OFF. És l'element més simple. És capaç de deixar-se portar per molts altres elements com els àcids, els hidrocarburs o l'oxigen.

S els indica que es posin al seu costat a banda i banda. F i N ho fan, S, però, s'entreté mirant si estan ben col·locats.

OFF. Podem continuar?

S continua distret.

OFF. De podem continuar, què és el que no heu entès?

S fa que sí, que ja estan a punt.

OFF. Si casualment dos àtoms d'hidrogen i un àtom d'oxigen es troben, poden, depenent de la relació que s'estableixi, constituir la molècula més important per a la vida, l'aigua.

Comença a sonar una música de discoteca i S, seguint-ne el ritme, es desplaça cap a l'esquerra i sembla que parli amb algú. F i N, encongint-se d'espatlles, fan veure que són a la barra demanant begudes, però ningú els fa cas. S se'ls acosta i els saluda, els demana si volen beure, i ells li diuen que sí però que és molt difícil. S els fa el gest que mirin i fa un senyal a un cambrer invisible que ve tot seguit. Els altres dos se'n sorprenen. S demana tres begudes, dóna un got a cada un i ell també n'agafa. Fa entendre que F i N pagaran, i se'n va com si anés a saludar algú. F i N paguen i segueixen S. Quan S torna a la barra perquè s'ha acabat la beguda, els crida perquè hi vagin. Ells hi van i S els pren els gots i se'ls beu. Demana tres gots més, els reparteix, brinda i se'ls beu tots tres, i comença a fer uns passos de ball. Convida F i N a seguir-lo, i ells ho fan. En un moment donat els posa les mans a les espatlles i surt aigua de la mà d'N.

N es mira la mà sorprès i F i S també. N s'acosta als altres, S li agafa la mà, i com que F l'està tocant també, en surt aigua, que va a la cara d'F. S s'adona del que passa, fa acostar F i torna a agafar la mà d'N. Torna a sortir aigua, que va a la cara d'F. N i S se'n riuen mentre s'estan tocant, veuen F, que es mira la mà, S el toca i F es mulla la pròpia cara. S'acosta F i amb el contacte li surt aigua de la mà, que va a la cara d'S. Tots tres riuen. Miren el públic, i amb mirades de complicitat s'avancen cap al públic com si l'anessin a mullar i en el darrer moment l'esquiven. N els insinua de posar-se en una posició de lleons, ells ho fan, i amb el contacte fan un sortidor de dos lleons i una figura que està dreta. F insinua un sortidor flamenc, i el fan. S els proposa un sortidor múltiple, i el fan, jugant amb l'aigua que surt d'una de les mans de cada un.

OFF. Doncs bé, ja tenim aigua.

Els tres canvien la O i les H que porten al pit per una rodona que posa H₂O.

OFF. I la podem trobar en tres estats diferents. El líquid és el més habitual, però, depenent de la temperatura ambiental, les interaccions existents entre les molècules que formen l'aigua seran més o menys intenses.

Quan fa molt de fred, a temperatures sota zero, les molècules de l'aigua es presenten molt més atapeïdes i es constitueixen en el seu estat sòlid, el gel.

F, N i S segueixen les locucions de la veu en off. Primer tenen fred, després amb més intensitat fins que queden glaçats amb el gel, tocant-se.

OFF. No obstant això, en aquest estat sòlid, l'aigua presenta una estructura molecular poc compacta. Per això pot patir alteracions en la seva composició depenent, per exemple, de la música que soni.

Amb la música de «La flauta màgica» comencen a moure's suaument, però amb els punts forts s'escanyen, s'estiren els cabells, es posen els dits als ulls, es trepitgen, torcen els braços, es donen cops de puny fins que canvia la música. En sonar «Paquito el chocolatero» s'uneixen a la manera d'una filà de moros i cristians, amb el puro i la simitarra.

OFF. Al contrari, la calor trenca les interaccions de les molècules d'aigua, que s'allunyen les unes de les altres i es dispersen.

Quan torna a canviar la música a una de dansa irlandesa, també en segueixen el ritme, cada vegada més intens, i es van separant, fins a quedar separats, fent mostres de molta calor.

OFF. És el fenomen de l'evaporació i presenta l'aigua en el seu estat gasós, habitualment anomenat vapor d'aigua.

En l'evolució normal del temps atmosfèric, l'aire se satura de vapor d'aigua i aleshores s'hi afegeix més vapor. Arriba un punt que les gotes d'aigua que constitueixen els núvols assumeixen unes dimensions tals que no poden continuar suspeses en l'aire, i cauen i es precipiten a terra.

Es tornen a ajuntar per condensació del vapor fins a fer veure que l'aigua cau avall cridant i dient onomatopeies de la pluja, fins que F, arravatat per expressar-ho d'alguna manera, diu «txitxi» insistentment. Els altres dos se'l miren interrogants: «Txitxi?»

OFF. D'aquest fenomen en diem pluja.

Els tres corroboren aquesta afirmació.

OFF. Rebobinem. A temperatures sota zero, el vapor d'aigua, sense passar per una fase líquida, es transforma directament en cristalls de gel.

Tornen a simular el fred, fins que s'ajunten com el gel i tornen a quedar-se glaçats.

OFF. En el camí de caiguda cap a terra, els cristalls es fonen parcialment i es condensen formant els familiars flocs de neu, blancs i flonjos, en formes magnífiques i geomètricament perfectes, en què les agulletes de gel es disposen en una estructura hexagonal de contorns elegantíssims.

Comencen a evolucionar suaument amb la música de «Blanca Navidad», intentant seguir les instruccions de la veu en off. En un moment donat, F es posa unes banyes ridícules de ren, S i N li tiren confeti per sobre i provoquen que s'irriti. F se'n va d'escena. N i S continuen jugant. F torna a entrar amb una galleda, els crida, quan ells es giren els tira l'aigua de la galleda per sobre i se'n va. S i N, xops, avancen i s'aturen abans de sortir per les gomes de davant.

S. Nosaltres som aigua.

N. Jo encara diria més, nosaltres som aigua.

Fosc.

SEGONA PART. L'AIGUA I EL COS HUMÀ

Apareix projectat en la paret de fons:

EL 50 % D'UN COS HUMÀ ÉS AIGUA

Apareix F pel fons amb un cossi i es va esprement les cames, els braços i el cap, i treu aigua per la boca que fa caure dins el cossi a terra. Agafa el cossi i abans de marxar s'esprem els ous i en treu el darrer rajolí abans de marxar pel fons.

Entren N per l'esquerra i S per la dreta, es troben al mig i fan una encaixada de mans d'on surt aigua, es donen cops a l'espatlla i al pit, es fan una abraçada, s'agafen per les espatlles i marxen per la dreta. A cada premuda que fan en les diferents parts del cos en surt aigua, i també en treuen per la boca.

Entra F pel fons amb una ampolla d'aigua, i en llegir la projecció llença una mica d'aigua fins a quedar la meitat buida. Se'n va per l'esquerra.

Entra N per la dreta amb una ampolla de licor a la mà, llegeix la projecció i fa que no, que ell està compost d'alcohol. Com que va torrat no troba la sortida.

Entra S pel fons dret, amb una safata plena de tasses de cafè i una cafetera, llegeix la projecció i fa que no, que ell està compost de cafè. Com que té una tassa a la mà, N l'hi posa licor. S el tasta i com que el troba bo s'endú l'ampolla i en va posant a les tasses que porta a la safata i se'n va.

N. Eh, tuuu, tuuu... (Cau pel fons.)

Projecció:

EL 75 % D'UN CERVELL HUMÀ ÉS AIGUA

Entra F per la dreta amb una calavera a la mà i la mostra a l'estil de Hamlet.

F. To be or not to be, be water my friend.

Esprem la calavera, que és de goma, i en raja aigua. La llença per les gomes de la paret.

Entra S per l'esquerra movent el cap i tocant-se'l com si li passés alguna cosa. Obre la boca i en treu un peix que llença per les gomes de la paret.

Entra N pel fons, comença a sentir-se una música de misteri. F i S es giren cap a ell, se li acosten i quan estan a un pas treuen cada un una palla i fan veure que li beuen l'aigua del cervell. N s'encongeix. F i S se'n van. N treu una palla de la butxaca i s'acosta al públic fent veure que els xuclarà al seu torn. Per l'esquerra entra S mirant el rellotge i exclamant-se de l'hora que és. N el veu i es dirigeix cap a ell amb la palla alçada. S fuig corrent per la dreta i N el persegueix.

Projecció:

EL 85 % D'UN NADÓ ÉS AIGUA

Entra F pel fons amb un farcell de criatura en braços. El destapa i en treu un càntir. Juga amb ell tirant-lo enlaire, i fa veure que la criatura se li pixa sobre.

Entra N amb un farcell de criatura en braços. N bufa el porró i ruixa F, que se n'exclama.

Entra S per la dreta amb un farcell en braços. N gira a banda i banda i mulla F i S, donant mostres que ho fa sense voler i disculpant-se. S veu la criatura d'F i, tot i que primer diu

«Ohhhh!», fa veure que és horrorós. S destapa el seu farcell, que és un sifó, i ruixa F, que se'n va amoïnat, mentre S continua ruixant i dient «Ai, quina gràcia!», fins que surt per la dreta.

Sona un batibull de criatures com en un pati d'escola. N apareix per l'esquerra aguantant una corda i donant indicacions a unes possibles criatures, i creua l'escenari cap a la dreta, estirant una filera de garrafes d'aigua.

Projecció:

EN ENVELLIR PERDEM LA MAJOR PART DE L'AIGUA

Entra S per l'esquerra fent de vell i perdent aigua, darrere seu F amb una caputxa i un pal de fregar fa els moviments de la dalla de la mort cada vegada que el vell fa que recull una moneda de terra. Quan va a fer el tercer el vell es gira i li diu que encara no li toca morir, que encara té el cor fort, i se'n va per l'esquerra. F es queda parat, i mirant el públic li fa a un espectador en concret que s'ha quedat amb la seva cara i se'n va per la dreta.

Projecció:

ELS LÍQUIDS DEL COS CANVIEN 350 VEGADES AL DIA

Entra N pel fons, llegeix la projecció i es queda quiet.

Entra S per la dreta, llegeix el text i mira N. Aquest fa un gest lleu que està canviant. S es gira cap al públic i es queda quiet.

Entra F per l'esquerra, llegeix el text i mira els altres dos, que li fan un gest lleu que estan canviant. Es gira cap al públic i es queda quiet.

Passats uns instants:

S. Ja estic.

Uns instants després:

N. Jo també.

Els dos miren F, que els fa que encara no, una altra vegada més que encara no està, i al cap de poc...

F. Jo també.

Els tres se'n van cap a l'esquerra.

Projecció:

EN UN DIA PERDEM UNS 3 LITRES D'AIGUA

F agafa una tovallola i se la posa al voltant del coll sobre les espatlles i fa com si correués. S'atura, fa veure que s'eixuga la suor i en escórrer la tovallola en surt molta aigua. Entrega la tovallola entre les gomes. F fa veure que té pipí, vol obrir la porta d'un lavabo però està ocupat, s'espera neguitós. Entra S, que també vol anar a pixar, però F li diu que està ocupat, que faci cua. S es posa darrere fent cua. Entra N, que també s'ha de posar a la cua. Cada vegada la urgència dels tres és més gran i han de fer unes contorsions de contenció més enèrgiques, esbufegant i xisclant. De cop se sent (amb so enregistrat i música que ells aniran seguint durant tota l'acció) que el qui hi ha a dins estira la cadena, s'obre la porta i F es precipita dins obrint-se la bragueta i començant a pixar. S entra mig apartant F i li fa que no es pot aguantar, també s'obre la bragueta i pixa. N fa el mateix. Tots tres pixen alhora dins la mateixa tassa. Comencen una competició de veure qui és més capaç de treure pixera, fins que els tres estiren la cadena. Els tres es corden la cremallera.

Quan ja estan a punt de marxar, N crida l'atenció als altres i aquests llegeixen.

Projecció:

QUE ELS HEM DE RECUPERAR

F treu una ampolla d'aigua, en beu i l'ofereix a N, que li diu que sí. N l'agafa i F se'n va per l'esquerra. N beu, ofereix l'ampolla a S, que li diu que sí i li passa. N se'n va per la dreta. S fa el gest d'ofereir-ne al públic però en beu ell, i fa el posat de beure's tota l'ampolla de litre i mig, mentre sona la veu en off.

OFF. L'aigua és l'ambient en què ha tingut origen la vida i en el qual es desenvolupa obligatòriament.

S abaixa l'ampolla abans d'acabar-se-la, i dóna a entendre que no pot més.

Projecció:

AGUA QUE NO HAS DE BEBER DÉJALA CORRER

S comença a abocar la poca aigua que queda a l'ampolla.

TERCERA PART. ELS OFICIS

Apareix una aixeta enorme entre les gomes de l'escenografia a l'esquerra

LES FREGONES

F, vestit amb bata i mocador al cap, porta una galleda i un pal de fregar, i es posa a netejar. Té diferents incidents de descoordinació amb la galleda, les sabates i el pal, fins que tomba sense voler la galleda i la posa sota una aixeta fictícia per omplir-la. En aquest moment entra N per l'esquerra i es queixa a F de com tot està mullat, i F li torna la queixa que N arriba tard. L'aixeta oberta fa venir pixera a N i F juga a provocar-lo fins que finalment tanca l'aixeta.

Tots dos es posen a fregar. Sona una música romanesa de fons. Es crea una rivalitat entre els dos perquè només hi ha una galleda i la van movent de lloc a conveniència de cadascú, molestant l'altre. En la rivalitat per sucra el pal tomben la galleda i cada un embruta el tros que ha fregat l'altre, fent veure irònicament que els sap molt greu.

N posa la galleda sota l'aixeta i ara és ell que provoca F per fer-li venir pixera. Finalment tanca l'aixeta i entre els dos posen la galleda al mig com si haguessin fet les paus. Però tot seguit es tornen a provocar. Arriben a l'agressió amb els pals de fregar, que esquiven simultàniament, i en el moment que s'enfronten pit a pit l'un amb l'altre, sona una sirena per indicar que ha acabat el torn.

Tots dos agafen la galleda, però N es queda amb la nansa a la mà i F recull la galleda; abans de marxar d'escena li dedica un gest despectiu. N, amb la nansa, li dedica un gest despectiu de banyes i surt.

LA BUGADERIA

Entra S amb un cossi de plàstic, s'acosta a les gomes de davant a la dreta, deixa el cossi a terra i en treu una bata comprovant si té res a les butxaques; tot seguit, fa veure que obre una portella de màquina de rentar a les gomes. Hi posa la bata i tanca. Fa que engega la rentadora i segueix amb sorolls i moviments del cap el procés de rentat: entrar aigua, giravoltar, desguàs i secat. Obre la portella, posa la mà dins i en treu, sorprès, un llençol llarguíssim que estira amb força i posa dins el cossi. Torna a posar la mà dins i en treu un ós de peluix blanc que se li abraona sobre, S el pega i en prémer l'engonal en surt aigua disparada; el deixa al cossi. S mira dins el forat i li ve a sobre un doll d'aigua. S posa la mà dins i és engolit per la rentadora; en va traient els braços, el cap i les cames per entre les gomes fins que n'aconsegueix sortir. Porta a la mà la bata, però s'ha encongit ostensiblement. Se'n va espantat.

TÚNEL DE RENTAT

N entra assegut en un escambell amb rodes i se situa a una banda de l'espai, fa veure que prem un botó i diu «Rentat normal». F entra pel fons amb un armilla fosforescent. N prem el botó i diu «Rentat extra». S entra pel fons també amb una armilla fosforescent i se situa al costat d'F. N torna a prémer el botó i diu «Encerat i rentat de baixos». S treu la llengua de manera insinuada mirant l'entrecreix d'N, que ràpidament prem el botó i diu «Anul·lar rentat de baixos». N posa una moneda i F es disposa a l'acció, posa una altra moneda i S també es prepara. N comença a avançar i F li tira esquitxos d'aigua, S fa veure que prepara un gargall, F comença a passar-li els braços per sobre com les cintes netejadores, S també s'hi afegeix, F li passa les cintes per eixugar-lo, S comença a bufar-lo pel cos traient la llengua quan li veu l'entrecreix, N insisteix a anul·lar el rentat de baixos, F fa que es treu cera de les orelles per fer l'encerat i se'n va, S es prepara amb una tovallola per fer el repàs final però mostra una violència en creixement fins que comença a picar N, aquest s'aixeca de l'escambell i fent que demana un taxi fuig esperitat, i S se li llença al darrere i surt.

LA PERRUQUERIA

Entra F amb una diadema al front i un davantalet vermell, fa de perruquer amb el nom de Stefano i prepara la cadira per a la pròxima clienta. Entra N de clienta amb el nom de Paquí, lluint una perruca rossa de cabells llargs i rinxolada. De primer tenen una sèrie d'incidentes amb la perruca, que els espanta, i la tiren a terra trepitjant-la jugant a fer que és un espantall. Després Stefano li mostra uns mecanismes de relaxament ficticis que té la cadira i N en va seguint els moviments d'estirament i de massatges, fins que cau a terra. F li agafa la perruca i fa veure que la comença a rentar, la mulla, li posa sabó, i en el moment que va a esbandir-la no raja aigua de les aixetes. N li pren la perruca de les mans i comença a donar-li cops amb ella a F, que s'hi posa bé, com si li excitessin els cops, fins que N, enfadat i dient-li que «Non é momento de parlare d'amore», se'n va.

EL LLAUNER

F agafa un mòbil fictici i fa que truca al llauner, que respon al nom de Paco. S entra de cop al primer crit amb una caixa d'eines a la mà responent «Stefano». F se'n sorprèn i seguint la cançó de «Paco, Paco, Paco, que mi Paco, Paco, Paco» li ensenya que les aixetes no van. S li fa que s'aparti i comença a desmuntar les aixetes, el rentacaps amb una clau anglesa, vol desembussar les canonades i les trenca, fa veure que treu una escarpa i un martell de la caixa d'eines i comença a picar la paret. F va reaccionant angoixat a les accions d'S. S li va reclamant la caixa d'eines i F li acosta cada vegada. S en treu un trepant, un pic, una pala, una compressora, un cartutx de dinamita, una corda per baixar a un forat fent ràpel, un casc amb llum incorporat i unes botes d'aigua. Quan passa dins un túnel troba rates, cocodrils, foques i un ós, combat i els anul·la tots. F es va desesperant. S troba la clau general

de pas d'aigua i la tanca. Tira una granada per obrir-se camí i puja per unes escales de gat, aparta la tapa i apareix a la perruqueria. F l'està cridant pel forat imaginari que S havia obert amb la dinamita. S li crida «Stefano» i a la segona F el veu i se'n sorprèn. S li diu que sigui, i F ho fa. S fa veure que treu una llibreta i un llapis per fer la factura del que costarà l'obra, tot resseguint les accions que havia fet abans. Li presenta la llarga llista de feines i se'n va. F es queda glaçat.

N, des del costat dret amb una perxa amb ganxo, intenta atrapar la cadira per sota per endur-se F cap al costat, fent veure que ho fa d'amagat, però no hi arriba, s'hi ha d'acostar i quan aconsegueix enganxar-lo per més esforços que faci no pot arrossegar-lo. Li fa a F que s'aixequi, aquest ho fa i N aconsegueix endur-se la cadira. F es desconcerta per la situació que s'ha creat, vol dissimular i surt plorant.

QUARTA PART. ELS PERSONATGES

S entra una tauleta pel fons, N un got per la dreta i F una gerra per l'esquerra. Ho situen al mig de l'escena. S treu una ampolla i aboca aigua dins la gerra. El sorollet de l'aigua fa que a F li vingui pixera, avisa S i se'n va per l'esquerra.

S se'n riu i li agafa un atac de tos. N li pica a l'esquena, posa aigua al got i se la veu ell, continua picant més fort, posa aigua al got i n'hi ofereix. S beu aigua, li passa l'atac i se'n va.

N treu una pastilla, se la pren, beu aigua i li agafa un atac de tos. Entra S amenaçador per tornar-li els cops; se'n van.

F entra adormit, posa aigua al got, es tira l'aigua a la cara i se'n va.

N agafa la gerra i el got, aboca aigua a l'estil d'abocar sidra i la major part va a terra; en beu la poca que ha anat al got. F entra amb una altra gerra amb aigua rient-se'n d'N. Agafa el got i hi aboca aigua, però se la tira sobre el cap. Se'n van.

S entra, posa aigua al got, fa veure que pren sal de la mà, pica amb el got a la taula com si fos tequila, se la beu, deixa el got, fa veure que es posa llimona a la boca i se'n va.

N entra, posa aigua al got i dóna voltes com qui el neteja, tira l'aigua endarrere, treu una petaca de la butxaca, aboca licor al got, se'l veu i s'exclama de com n'és de fort. Se'n va.

F entra parlant per telèfon, es posa aigua al got, beu sense deixar de parlar i tirant-se l'aigua per sobre. Se'n va.

S entra per l'esquerra amb pas de xulo, posa l'aigua que queda de la gerra al got, agafa el got, li fa donar voltes, se'l passa d'una mà a l'altra i se li escapa just quan entra N per la dreta i l'atrapa. S se'n va.

N, amb una ampolla a la mà, deixa el got a la taula, posa aigua a la gerra fent un sorollet que provoca que F entri per la dreta i li recrimini que li fa venir pixera i se'n va, N se'n disculpa i acaba de posar tota l'aigua. Rebrega l'ampolla i fa soroll, fet que provoca que entri S per l'esquerra i l'hi recrimini. S se'n va, N acaba de rebregar l'ampolla amb ganes i se'n va pel mig.

S entra per l'esquerra en sentir el soroll i veu com N se'n va, mira cap a la gerra i s'exclama que està bruta; es treu un mocador de la butxaca i comença a netejar la gerra. Entra F per la dreta fent de vell. S el veu i el saluda, «Hola, Manolo! Ai, el iaio!», sense deixar de netejar, deixa la gerra i agafa el got que anava a agafar F. F va cap a l'altra banda i agafa la gerra, S li diu «Gràcies, Manolo!», i neteja la taula sota la gerra. F vol agafar el got, però S li agafa la mà i fent-li carícies diu «Ai, el iaio!», li agafa la gerra i la deixa sobre la taula. Aparta la taula per netejar el terra. F va cap a l'altra banda per agafar el got, però S li torna a apartar la taula. S posa aigua al got com si l'anés a donar a F, però se la beu ell. Ho deixa sobre la taula i va per marxar, però es para i diu a S «Què t'ha dit el metge, Manolo? Has de beure més aigua!», i se'n va per l'esquerra. F s'ha quedat parat.

N entra per l'esquerra fent de nen i cridant «Hola, iaio!», agafa la gerra i comença a jugar com si fos un avió que fa giragonses i tira bombes, i mulla F. Se sent un crit des de fora, «Nen!», i N se'n va corrent per la dreta. F, per poder beure una mica, recull amb la mà l'aigua que ha quedat sobre la taula; quan va per beure entra N li fa «uuuh!» i F, de l'ensurt, es llença l'aigua pel damunt. Després F agafa la gerra buida i se'n va per l'esquerra.

S entra pel mig amb una gerra i una tovallola al coll. Mentre omple el got comença a cridar com si fos el començament d'un combat de lluita japonès.

S. Omi umà yakuu nipii nerò, uji tò, toya akyo may rano, uji, su: Nigota Nidan.

Presenta N, que entra per l'esquerra...

S. Txuan: Mójado Takeda.

...i F, que entra per la dreta.

S dóna un cop de braç per començar la lluita i diu: «Ai-kikai». N i F s'acosten i agafen el got com si estiguessin fent un pols. S va dient «voda», «dojo», «vesi», com si fossin penalitzacions. N deixa anar el got i F es tira l'aigua per la cara. S aixeca la mà d'N com a vencedor: «Amazi Apa tubig!»

S torna a posar aigua al got mentre diu «ready»; N i F es preparen per a una cursa; quan S diu «steady» i «Go», i tots dos corren per agafar el got, l'atrapa F i alçant el braç per la victòria es tira l'aigua a sobre.

S li fa ensenya tres dits a F i després a N; posa aigua el got, l'agafa i el manté enlaire mentre diu «quatre». N i F surten com si juguessin al joc del mocador, però s'adonen que s'han equivocat. S diu «un» i tots dos es queden parats. S diu «tres» i tots dos corren, N agafa el got i tira l'aigua a la cara d'F.

S omple el got d'aigua, el posa sobre la taula i picant amb la mà a la gerra comença a dir: «Un, dos, tres, pica paret». N i F comencen a acostar-se a la taula. S la separa d'ells i torna a dir «Un, dos, tres, pica paret»; ells s'hi acosten però S els enganxa movent-se i els fa tornar enrere. «Un, dos, tres, pica paret» més ràpid, ells s'hi acosten; «un, dos, tres, pica paradet», li surt un gall, com si s'hagués rascat el coll. S agafa el got, beu i llença l'aigua que queda a F i se'n va. N riu d'F i se'n van.

S entra amb una ampolla d'aigua i comença a omplir la gerra amb una ampolla, deixant que soni el rajolí d'aigua, i això provoca que entri F, que es queixa perquè li ve pixera. S para però hi torna, provocant F, que des de fora li llença una ampolla d'aigua, però no el toca. S s'amaga darrere la taula i torna a posar aigua a la gerra per provocar. N li dóna un cop al cap, per darrere, amb una ampolla buida. S s'aixeca, posa les mans entre les gomes, agafa N, el fa entrar a escena i l'amenaça amb l'ampolla que té a la mà. N li agafa l'ampolla i es pica al cap alternativament amb les dues, tot marxant.

S vol posar la taula al mig però fa veure que no pot pel pes; agafa la gerra, tira una mica d'aigua a terra i llavors pot aixecar la taula i posar-la al mig. Se'n va.

N entra per la dreta, posa aigua al got, la vessa sobre la taula, la trepitja amb el got, esnifa com si fos cocaïna i se'n va per l'esquerra.

F entra per l'esquerra amb un tic de passar-se la mà dreta per allisar el cabell. Posa aigua al got, però en voler-lo agafar amb la mà dreta, segueix el moviment del tic i llença l'aigua, així tres vegades. A la quarta aconseguix agafar el got amb la dreta i frenar-lo amb l'es-

querra. S entra per l'esquerra i li fa: «Hola». F torna la salutació amb l'esquerra i es llença l'aigua a la cara. Se'n va.

S fa com si mirés una exposició de quadres, de cop es mira la taula, amb la gerra i el got, com si fos una instal·lació. F entra per la dreta i va tranquil·lament a la taula, posa aigua al got i se la beu. Quan acaba n'ofereix a S, que es fa el despistat perquè l'ha enganxat en fals. F se'n va per la dreta amb la gerra i el got. S el segueix amb la mirada, observa la taula, mira a banda i banda i decideix agafar la taula, es disparen els llums i un so d'una alarma, i S fuig enduent-se la taula per l'esquerra.

Fosc.

El so d'alarma es transforma en el so d'un despertador i comença a sonar una ràdio.

CINQUENA PART. LA VIDA QUOTIDIANA

LA FAMÍLIA

Apareix en escena una cortina de dutxa, un braç sortidor i les aixetes de la dutxa, més enllà un vàter amb una cadena i al davant una aixeta amb un peu, com un rentamans.

N, transfigurat en dona per una malla amb volums, apareix a la dutxa. S'eixuga amb una tovallola i fa veure que es mira al mirall. N es posa crema i crida «Nen!» cap a fora. Es repassa el bigoti. Engega l'aixeta de la dutxa, crida «Nen!» i surt d'escena. Entra F amb malla amb volums de noi jove i el pijama de punt, amb auriculars a les orelles, s'asseu al vàter rere seu. N torna a entrar, vol recollir la roba de terra però veu que no hi és, torna a cridar «Nen! Que l'aigua ja és calenta!» i torna a marxar. F s'aixeca del vàter i es treu el pijama, quan es treu els pantalons entra N i F s'exclama: «Mama!» N li pren el pijama a F i l'empeny cap a la dutxa, i se'n va cridant «Papa!». S entra amb malla amb volums i un pijama de roba de ratlles, fa de pare, entra adormit badallant i gratant-se pertot arreu. S sent el crit d'N, la segueix amb la mirada fent un gest que no se li ha de fer cas i es posa a fer pipí al vàter. F engega la dutxa i comença a dutxar-se. S'eixuga amb paper el terra que s'ha esquitxat de pipí, tira el paper dins la tassa i estira la cadena. Fa uns exercicis d'estirament ridículs. F tanca l'aixeta, obre la cortina i surt fora al mateix moment que entra N, que posa una tovallola a la mà del pare i aquest la passa a F. N se'n va, torna a entrar a l'instant i passa uns calçotets i una samarreta a F; S li dóna la part de dalt del pijama i els pantalons, i N se'n va.

F fa posicions xules amb el cos davant el mirall. S entra a la dutxa i comença a exclamar-se que l'aigua és freda i ho converteix en una cançó d'òpera, N entra una tovallola i ajuda S a dutxar-se. F està fent pipí i N quan passa marxant li venta clatellada, fa que F es giri i pixi

fora de la tassa. F agafa la tovallola per eixugar el terra que ha mullat. S acaba de dutxar-se i obre la cortina, i F li passa la tovallola; S s'eixuga. F es pentina i S segueix eixugant-se fent moviments semblants. Entra N, que en veure que F s'ha fet una cresta li venta clatellada i estira la tovallola d'S, que s'està eixugant l'entreuix. Els tres agafen el raspall de dents respectiu. Tots tres volen obrir l'aixeta de cop, però N recrimina F i deixen que el pare mulli el raspall primer i N tanca l'aixeta. S posa pasta de dents als tres raspalls i tots tres fan els mateixos moviments raspallant les dents, esquerra, dreta, davant i la llengua. Tornen a tenir el conflicte d'obrir l'aixeta per rentar el raspall. N li dóna un cop de peu a F i S neteja primer el raspall, després els altres i N tanca l'aixeta. Tots tres, amb dues mans, volen anar a obrir l'aixeta; deixen que S sigui el primer que agafa aigua amb les dues mans i se la posa a la boca, els altres dos també, N tanca l'aixeta. Els tres fan gàrgares per esbandir-se la boca, F allarga aquesta acció i N li venta clatellada, tots tres llencen l'aigua a la pica i s'eixuguen la boca amb la mateixa tovallola. Els tres comencen a fer accions individuals pròpies provocant un constant obrir i tancar d'aixeta que porta N a tenir un atac d'histèria amb l'aixeta, que ella vol mantenir tancada. Continuen fent altres accions individuals passant-se objectes l'un a l'altre fins que el moviment és caòtic i F comença a aplicar-se a la cara potingues que li passen per les mans. N recrimina a F el que fa, mentre que S s'ho mira amb complaença; N vol pegar a F, però aquest li obre l'aixeta i se'n va corrent. N s'atura a tancar l'aixeta i segueix F mentre el renya, para i li diu a S que ell no n'ha de fer res. S obre l'aixeta, N va a tancar-la, S obre l'aixeta de la dutxa i N va a tancar-la, S torna a obrir l'aixeta del rentamans i N va a tancar-la sense parar de renyar-lo, S estira la cadena del vàter i marxa d'escena, i N continua queixant-se de la manera de gastar aigua, se'n va a agafar el peu del rentamans i l'avança cap al públic. Comença a sonar una música melosa i N comença a insinuar un striptease davant el públic, jugant amb les calces que porta posades i els sostenidors fins que un tècnic l'avisava que ja pot plegar. N se'n lamenta i llença un petó al públic.

Fosc.

LA PISCINA

Es munta una superfície de gomes elàstiques que simbolitzen una piscina, amb una escala per baixar-hi.

S està entrant a la piscina amb banyador eslip exclamant-se que està freda; es decideix a entrar-hi i després treu el cap espolsant-se l'aigua dels cabells. De cop es queda quiet fent veure que fa pipí. F, amb banyador eslip, li fa un crit de salutació des de darrere i S dissimula escampant l'aigua del seu voltant. F també fa escarafalls de l'aigua freda i baixa de graó en graó fins que N, que ha aparegut darrere seu, li dóna una empenta que el fa caure de cop dins l'aigua. N, amb banyador eslip, es grata l'entreuix i fa que llença els mocs del

nas a la piscina, i els altres dos s'exclamen de fàstic. N entra dins la piscina i fa que ara s'acosta als altres, però F i S se separen d'on creuen que sortirà N, però aquest se n'adona i per sota l'aigua va fins on són els altres tocant els ous d'F i després ventant un clatellot a S, sorprenent-los. Els proposa una cursa, i abans que els altres dos estiguin preparats ell ja comença. Fan una piscina i tornen i tots tres arriben al mateix temps. Els tres diuen que han guanyat. F proposa fer una altra cursa i surt disparat, N s'hi afegeix i després també S. Fan una piscina i a la tornada, amb accions de càmera lenta, veiem que es molesten l'un a l'altre fins que S, per sota l'aigua, aconsegueix arribar primer. Els altres dos se li encaren dient que ha fet trampa.

Sona una sirena i apareix una pilota de waterpolo enlaire (que controla un tècnic per mitjà d'una tija). Els tres es posen un casquet de jugadors de waterpolo i comencen a disputar-se la pilota, fent-se moltes marranades. Després de diverses accions i davant la seva ineptitud de saber fer gol, el fa el porter. Criden gol i surten de l'aigua fent diversos gestos de celebració a l'estil dels jugadors de futbol, fent veure que es treuen la samarreta i llençant-la al públic. En un moment determinat es posen drets fent el signe de victòria i marxen d'escena.

SISENA PART. EL VÍDEO D'EMPRESA

Es veu una imatge projectada on posa «Gràcies, campions», i comença un vídeo promocional on es parla de la importància de l'aigua en diferents sentits, fins a presentar SGAG com una de les grans potències multinacionals en el negoci de l'aigua, que ofereix el seu servei als espectadors com a potencials clients.

Fosc.

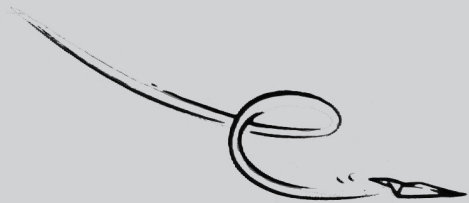
FINAL I COMIAT (Després de moltes funcions, es va suprimir.)

Els actors surten a saludar vestits amb un barnús de color taronja.

Després de la segona salutació es miren entre ells i decideixen treure's els barnussos, deixant al descobert que sota porten uns banyadors de l'estil de les nedadores de natació sincronitzada. Deixen fora els barnussos i es disposen a fer una exhibició de sincronitzada dins la piscina de gomes, que evoluciona en diferents figures fins a acabar fent una figura final i mostrant la projecció al fons que posa SGAG, Societat General d'Aigües Globals.

PUNT FINAL

MURPHY. TRAGÈDIA A HANDSOME HOUSE

INDICIS

Resulta una incursió en la comèdia d'embolics i de terror a partir d'un text previ, escrit per Joan Faneca, inspirat en *The Farndale Avenue Housing Estate Townswomen's Guild Dramatic Society Murder Mystery*, de David McGillivray i Walter Zerlin Jr., escrita l'any 1980, a partir de la versió *L'Agrupació dramàtica de l'associació de dones mestresses de casa presenta: El misteri de l'assassinat*, feta per Tamzin Townsend, que gentilmente ens va fer arribar l'Anna Ullibarri.

L'obra mateixa ja tracta el tema dels múltiples errors que poden succeir en una obra representada per un grup amateur, i sotmès a la llei que s'atribueix a Murphy que diu: «Si res pot sortir malament, sortirà malament.» Els equívocs resulten constants, tant per la manca d'objectes com per les mancances dels personatges, com també per les mancances tècniques.

Podríem dir que l'obra està emparentada amb *The 39 Steps*, una novel·la d'aventures escrita per John Buchan, primer baró de Tweedsmuir, l'any 1915, i de la qual es van fer versions cinematogràfiques (Alfred Hitchcock, 1959; Don Sharp, 1978; James Hawes, 2008).

Segons l'autor, en la presentació:

L'Agrupació Dramàtica de l'Associació de Víctimes de la Llei de Murphy ha de representar una obra de teatre en una població.

Com que només dos dels membres d'aquesta agrupació dramàtica, el president i el secretari, han arribat al lloc de la representació, perquè els altres estan atrapats en una caravana de cotxes a la carretera, ells dos, amb l'ajuda del tècnic del teatre, representaran tots els personatges de l'obra.

D'aquesta manera, avancen feina i van fent temps a veure si arriben els altres. La llei de Murphy és mostrerà implacable durant tota la representació.

És la incursió més clara de la companyia en una obra de text, sense pretensions gestuals especials, fora de les pròpies qualitats dels actors. La dificultat rau en la complexitat del ritme dels desastres i en el codi d'actuació d'un actor professional que ha de fer veure que és amateur.

MURPHY. Tragèdia a Handsome House ¹⁷

Joan Faneca Espinós

Comèdia tragicòmica amb elements de thriller i de terror.

Personatges:

RAFAEL MALA:

ANN DAVIS. La dona assassinada

PAUL SMITH. Amic de l'Andy Davis

RUFUS GOLDING. L'inspector de policia

AMELIE. La minyona francesa

OLIVER. El vell majordom

VENUS HARKLEROAD. La germana, *femme fatale*, de l'Ann Davis

DAVID ASTRUGA:

JUDY. La filla pija de l'Ann Davis

ANDY DAVIS. El marit de l'Ann

TIM. El fill esnob de l'Andy i l'Ann Davis

OLIVER. El vell majordom

AMELIE. La minyona francesa

RUFUS GOLDING. L'inspector de policia

EL NOI:

JIMMY. L'assassí

TIM. El fill esnob de l'Andy i l'Ann Davis

OLIVER. El vell majordom

AMELIE. La minyona francesa

JOHN. Nebot de l'Andy i de l'Ann. Arqueòleg

Tots els personatges de la comèdia porten perruques o barrets.

¹⁷ Obra estrenada el dia 1 d'octubre de 2011 a La Sala d'Argentona. Interpretada per Hèctor Boada, Joan Faneca i «Notxa» (Xavier Amatller).

PRÒLEG

A l'escena es veuen tres personatges, en Rafael, en David i el Noi, anant d'un costat a l'altre, molt atrafegats, acabant de muntar l'escenografia, que no s'acaba d'aguantar del tot bé: un projector al qual se li fon la bombeta amb una petita explosió i una pantalla que no hi ha manera que s'aguanti dreta, i que fins i tot provoca cops als que ho intenten. Un cable elèctric penja desendollat. En Rafael l'endolla i la pantalla s'il·lumina i torna el so. Tornen a apagar-se quan en Rafael deixa d'aguantar l'endoll. En Rafael el torna a endollar, tot funciona però s'electrocuta, la pantalla es desmunta i cau damunt d'en David. Tot just ens ha donat temps de llegir a la pantalla: «La llei de Murphy: si alguna cosa pot sortir malament, sortirà malament.» En David parla pel mòbil, busca cobertura per l'escenari i per això se n'ha d'anar fins a la dreta del prosceni, però se li talla. En Rafael li pregunta què passa... Cada cop més histèrics, nerviosos i fins i tot empenyats.

Quan aquest desgavell s'acaba, veiem un tros de decorat que simula una porta a l'esquerra, al centre unes escales, un tros de barana i una finestra. A la dreta una cortina. Entre la porta i l'escala hi ha uns forats escenogràfics, és a dir, que es veu clarament que l'escenografia està incompleta. Hi ha també una tauleta amb un telèfon negre antic i un llum de peu.

Tota l'estona hi haurà una musiqueta de fons, com un fil musical. En David fa parar la música, en Rafael que torni a sonar...

En Rafael i en David discuteixen. En David va fent que no amb gestos i en Rafael que sí i que sí. En David pren l'actitud de «tu mateix, ja t'ho trobaràs», i finalment hi consent. En Rafael fa senyals al tècnic perquè canviï la llum i llenci una música de presentació. Sona aquesta música i una veu en off.

VEU EN OFF. Senyores i senyors, amb tots vostès, el president de l'Associació de Víctimes de la Llei de Murphy, el senyor Rafael Mala. Rebem-lo amb un fort aplaudiment.

RAFAEL. Senyores i senyors, amics, amigues, bona nit i benvinguts a la Tretzena Trobada de l'Associació de Víctimes de la Llei de Murphy. Com sabeu, la nostra associació, fundada per un grup de persones fartes que la torrada els caigués sempre pel costat de la mantega, o que els ploqués cada vegada que rentaven el cotxe, entre d'altres, celebra cada any una trobada a totes les ciutats i pobles on té una seu, amb la finalitat de recollir fons per combatre aquesta maleïda llei que tantes víctimes es cobra dia rere dia. Avui ens omple d'orgull i satisfacció el fet d'estar aquí, en aquest poble tan bonic, perquè ha estat el darrer a adherir-se al nostre moviment, que, permeteu-me recordar-vos-ho

un cop més, incidint en els seus objectius i fidel als seus estatuts, sense cap ànim de lucre, vetlla per les víctimes de Murphy i lluita contra la seva inexorable llei.

Abans de començar la presentació dels actes d'avui, m'agradaria repassar breument les fites més importants aconseguides aquest darrer any.

Entra en David amb una carpeta i la dona a en Rafael. Aquest no pot llegir perquè no porta les ulleres i les hi pren a en David. Llegeix:

RAFAEL. Primer. La signatura d'un acord extraordinari amb les empreses d'assegurances més importants del país. Només per una simbòlica quota de 10 euros mensuals i una franquícia de 1.000 euros, disposarem de total cobertura.

Segon. La creació de cinquanta beques per a la formació d'un equip de conferencians. Aquests companys aniran a les universitats per allçonar sobre la llei de Murphy. Cal reforçar la idea de rebuig a aquesta llei, perquè contràriament abocaria les noves generacions al desànim i al fracàs.

I tercer. La captació de 666 nous socis, la qual cosa ens situa en 97.513 membres. Això fa que siguem el segon país en nombre d'associats dins de la Internacional Murphy's Victims Federation, només per darrere del Japó.

En acabar de llegir es treu les ulleres, que s'enreden amb el micro.

RAFAEL. D'altra banda, em plau anunciar-vos, també, que a final d'any, si no hi ha cap més entrebanc, podem inaugurar el primer hospital psiquiàtric dedicat únicament a les víctimes de la llei de Murphy, gràcies a la generositat de la nostra sòcia 1.313, Fortunata Botí, que ens ha legat la quasi totalitat de la seva herència en traspasar, descansi en pau.

Per acabar, dir-vos que estem en negociacions amb una important cadena de televisió per tal que, aquest any, dediquin la Telemarató a la nostra causa.

Aquest tema i d'altres els podreu seguir a les xarxes socials de Facebook i Twitter, i al nostre web McCaguenMurphy.com, on trobareu la secció «Desfogat amb nosaltres» per poder deixar-hi els vostres comentaris.

Les ulleres, enredades amb el micro, fa que aquest estigui a punt de caure. Finalment en Rafael es guarda les ulleres a la butxaca.

RAFAEL. Pel que fa als actes del dia d'avui, com ja sabeu de cada any, primer hi haurà la sempre anhelada representació teatral a càrrec de l'Agrupació Dra-

màtica de l'Associació i, tot seguit, a la sala del costat, un pica-pica per agafar forces per al tradicional ball de fi de festa.

Enguany, per tal d'evitar que ningú prengui mal durant el ball, hem pres la mesura de no posar la tarima per als músics. Recordareu que la de l'any passat no va suportar el pes del piano...

DAVID. Ni del pianista...

RAFAEL. Ni del pianista, sí... quin tros d'home! Que al cel sigui! Bé, aquest any ni tan sols hi haurà músics perquè els hem suplert per aquest sofisticat equip de música.

En dir això falla la megafonia. En David agafa dos cables, els connecta i s'electrocuta i la megafonia funciona. Si deixa els cables falla, així que els ha de mantenir connectats, malgrat que s'electrocuti.

RAFAEL. Deixa-ho, no ho toquis, deixa-ho... Ja ho farà el Noi, deixa...

Entra el Noi amb uns guants de cautxú i connecta els cables i s'emporta en David fora d'escena, encara amb ràfegues elèctriques.

RAFAEL. També havíem previst fer un passi de diapositives del darrer viatge que van fer els socis de l'Associació de Víctimes de «l'ella d'ema». Com molts de vosaltres ja sabreu, pot passar una desgràcia si es pronuncia en va la llei de Murphy.

De dalt cau un focus just al seu costat.

RAFAEL. Com us deia, havíem previst fer un passi de diapositives...

Sona un mòbil. Entra en David parlant amb el mòbil. S'ha de col·locar a la dreta del prosceni, on figura que hi ha cobertura. En Rafael li pregunta amb gestos que què passa.

DAVID. Em diuen (Assenyalant un mòbil que té a la mà.) que ja van canviant de cua, a veure si tenen sort i agafen la més ràpida, però sembla que sempre és l'altra la que corre més. A mi em passa el mateix a la cua del súper.

RAFAEL. I a qui no, dels que estem aquí? (Se'l vol treure de sobre.) Per cert, per als qui no el coneixeu encara, us presento el secretari de l'Associació, en David Astruga, un dels actors de l'Agrupació Dramàtica i víctima també, com jo i la majoria dels aquí presents, de la llei de Murphy.

DAVID. I com els nostres companys atrapats a la caravana...

RAFAEL. Està bé, David, està bé... prou. (*Comencen a discutir, en Rafael que sí i en David que no.*)

DAVID. Havíem quedat que, si en acabar la presentació no havien arribat, que els ho explicaries i suspendríem la funció. Si no els ho dius tu ho faig jo.

RAFAEL. Està bé, està bé... (*Finalment en Rafael decideix explicar-ho al públic.*) Ja els ho explico jo. Benvolguts amics, amigues..., pel que fa a la representació teatral... tenim un problema... Una part de l'escenografia, la porta, un sofà, preciós... algun detall del vestuari i de l'attrezzo, els altres deu actors i algun detall més... encara no han arribat. Estan retinguts en una caravana a uns cinquanta quilòmetres de la ciutat... Ja ho veieu, un cop més, la llei de Murphy ens posa a prova, i farceix el nostre camí d'obstacles, però no patiu. En David, com a primer actor de l'Agrupació, i jo, com a director, hem decidit... tirar endavant, nosaltres dos, amb l'ajuda del tècnic i regidor de l'Agrupació. Saluda, Noi (*El Noi treu el cap per darrere un plafó.*), i del tècnic de so i llums del teatre... Tirar endavant, dic, la representació, tot esperant els nostres companys, que s'incorporaran així que arribin.

DAVID. Però, escolta, això no és... nosaltres sols no...

RAFAEL. Nosaltres sols, sí que podem fer-ho. L'hem representat un munt de vegades, aquesta obra, coneixem tots els diàlegs... YES, WE CAN!, com diria aquell...

DAVID. És una bogeria...

RAFAEL. No és cap bogeria, David. Tu mateix et deleixes per interpretar el teu personatge, a més a més d'alguns dels altres tretze personatges...

DAVID. Havien de ser tretze!

RAFAEL. Doncs sí, tretze! (*Al públic.*) Li negarem aquesta ocasió de lluir la seva estrella? Que ompli aquest espai màgic amb el seu do?

DAVID. Aquest espai! Però si falta la porta, les parets i mitja escala!

RAFAEL. Però tenim el més important: EL PÚBLIC! El públic i la seva imaginació.

DAVID. Sí, i per què no s'imaginin que ja han vist l'obra i...

RAFAEL. I privar-los del teu talent? No siguis tan egoista! Amics, amigues, David..., en Murphy ens dóna una gran oportunitat, ahora que ens imposa un gran repte. Acceptem-lo, i fem d'aquesta adversitat una virtut perquè de la necessitat neixen les grans obres, malgrat en Murphy i la seva llei.

I ara, potser que comencem. Esteu a punt per aquí al darrere? Doncs, llums i acció! (*Es fa el fosc.*) Un moment, un moment... (*Llum.*) És que amb aquest atabalament m'he deixat de dir el nom de la funció que presentem avui. Bé, doncs, avui presentem TRAGÈDIA A HANDSOME HOUSE. Endavant, doncs, i que la llei de Murphy ens agafi confessats. Llum!, vull dir... fosc! (*Agafa el micro de peu mentre es fa el fosc i en sortir ensopega amb alguna cosa.*) Ai!

ACTE I

Música. A contrallum veiem en Rafael corrent i traient-se el vestit i el noi ajudant-lo a posar-se una camisa de dormir i una perruca.

VEU EN OFF. TRAGÈDIA A HANDSOME HOUSE... En una nit freda del fred hivern anglès, en un vell casalot victorià de sòlida construcció, al qual s'hi arriba després d'unes perilloses corbes que voregen els més grans penya-segats de la costa sud-est d'Anglaterra i seguint després un camí d'entrada, llarg i escortat per alts xiprers... sona un telèfon...

Sona un telèfon. Llum de dia. De fet entra el track corresponent a una altra escena en què es fa de dia. Entra R-Ann.

R-ANN. Qui deu trucar a aquestes hores de la nit?

Pausa. Llum de nit. El telèfon segueix sonant. R-Ann se situa enfront del telèfon i d'esquena a la cortina. R-Ann despenja el telèfon, que segueix sonant un parell de segons més.

R-ANN. Digui?

Apareix una mà enguantada amb un ganivet, que fa intents d'apunyalar però no hi arriba.

R-ANN. Digui. Digui! Escolti, si és un d'aquests pervertits que comencen a gemegar i a dir marranades... (S'adona que està lluny de la cortina i es tira enrere perquè la puguin apunyalar.) Comenci d'una vegada o calli per sempre! M'ha sentit? (Penja. La mà l'apunyala. En Rafael es gira, la mà l'apunyala a la panxa. En Rafael es llença cap a la cortina, amagant mig cos perquè el Noi li col·loqui un punyal a la panxa. R-Ann entra amb el punyal clavat, i fa diversos espasmes fins que cau a terra. L'assassí —el Noi— s'apropa a la víctima, sent la veu de D-Judy i corre a amagar-se darrere la cortina. Entra D-Judy, vestida amb camisa de dormir.)

D-JUDY. Què són aquests crits? (Descobreix l'Ann a terra i xiscla.) Aaaaaah! (Trons, llamps i pluja.) Mare, mamà, mareta estimada, què tens? (Musiqueta i mirada al públic. La sacseja violentament i en Rafael li venta una plantofada. La sacseja suau-ment.) Què tens, què tens? Mamà, respon-me!

Mentre la sacseja es posa davant per dissimular que en Rafael es tregui la camisa de dormir, el ganivet i la perruca i surti a quatre grapes.

D-JUDY. Déu meu... Déu meu...!

Quan en Rafael ja ha sortit, en David s'incorpora i busca alguna cosa. En aquest anar i venir buscant, l'assassí intentarà sortir d'escena però no ho aconseguirà. Finalment, en David troba una campaneta i la fa sonar, però amb tanta virulència que se li escapa i surt volant d'escena. De fora se sent un crit pel suposat cop de la campaneta, i aquesta torna a entrar volant i colpeja en David, que la sacseja però no sona. Fa ell el «clinc, clinc, clinc» i la deixa al seu lloc. L'assassí torna a intentar la fugida quan entra el vell majordom R-Oliver. Es torna a amagar.

R-OLIVER. M'ha cridat, senyoreta Judy?

D-JUDY. Sí, Oliver. Em sembla que a la meva estimada mare li ha passat quelcom de terrible. I en una nit tan esplèndida com fa. *(Llamps i trons.)*

R-OLIVER. *(Inspeccionant les restes de l'Ann.)* Hom diria que l'han apunyalada.

D-JUDY. Oh, no, l'han estrangulada!

R-OLIVER. No, senyoreta, l'han apunyalada.

D-JUDY. Déu meu, qui l'ha estrangulada?

RAFAEL. No. Apunyalada, a-pu-nya-la-da.

DAVID. Ja, però el guió diu: es-tran-gu-la-da.

RAFAEL. *(Mostrant el ganivet fals.)* Però és evident que l'han apunyalada, no?

DAVID. Vols dir que és morta?

R-OLIVER. I ben morta, senyoreta. *(Musiqueta i mirada al públic.)*

D-JUDY. I mira quin bassal de sang, tota la catifa ben tacada. Hauràs de dir a la minyona que ho fregui amb un drap humit amb vinagre. *(L'assassí intenta escapar.)*

R-OLIVER. Sí, senyoreta Judy, ara hi vaig. *(Va per sortir.)*

D-JUDY. *(Provant de seure en un sofà inexistent.)* Potser abans hauríem d'avisar la policia.

R-OLIVER. Sí, senyoreta Judy. *(Torna. L'assassí s'ha de tornar a amagar.)*

D-JUDY. *(Recolzant-se en el sofà inexistent.)* I també el senyor Davis, que és al club jugant a cartes amb el seu amic Paul.

R-OLIVER. A qui vol que truqui primer, senyoreta Judy, a la policia o al seu papà?

D-JUDY. Oliver, quants cops t'he de dir que l'Andy no és el meu papà, sinó el meu padrastre?

R-OLIVER. Perdoni, senyoreta Judy, hauria d'haver dit el senyor Davis. No tornarà a passar. *(L'assassí torna a intentar escapar-se.)*

D-JUDY. Així ho espero.

R-OLIVER. Així, doncs, a qui vol que truqui primer?

D-JUDY. Tant és! Jo mentrestant me'n vaig a l'habitació. No suportó veure la mamà morta. *(Va per sortir. L'assassí s'ha d'amagar. Surt.)*

R-OLIVER. He, he... «la mà-mà morta». *(Juga amb la seva mà mentre agafa el telèfon i marca.)* Bona nit. Sí, una nit fantàstica! *(Llamps i trons.)* Voldria avisar el senyor Davis que es posi a l'aparell? De part del seu majordom. Gràcies, m'espero. *(Pausa.)* Senyor Davis? Sí..., no..., sí, sí, una nit fantàstica, senyor, *(Llamps i trons.)* però no és del temps que voldria parlar-li, senyor. Alguna cosa terrible li ha passat a la senyora, senyor. Algú l'ha estrang..., vull dir, l'ha apunyalada, senyor. Morta, sí senyor. La senyoreta l'ha trobat, senyor. Encara no, senyor, ara mateix, senyor. *(Penja i torna a marcar.)* Bona nit. Sóc el majordom de Handsome House. Sí, una nit fantàstica. *(Llamps i trons.)* Però no és del temps que voldria parlar-li, senyor. Alguna cosa terrible li a passat a la senyora de la casa. És morta, senyor. Amb el senyor inspector? Gràcies, m'espero. *(Pausa, passeja i s'adona que el cable està desconectat; dissimuladament torna al seu lloc.)* Bona nit. Sí, una nit fantàstica. *(Llamps i trons.)* Però no és del temps que voldria parlar-li, senyor. Alguna cosa terrible li ha passat a la senyora, senyor. L'han morta, senyor inspector. Sí, morta i ben morta, senyor! Ve de seguida? Molt bé, senyor inspector. *(Penja. Va per marxar i torna a despenjar.)* Moltíssimes gràcies, senyor inspector.

Surt. L'assassí aprofita per sortir de l'amagatall i va cap a la morta per recuperar el ganivet. Sent les passes —descarades— d'algú que s'acosta. Va per sortir per la porta però no troba la clau, que busca en un manyoc ple de claus. Remuga «Maleïda llei de Murphy» i opta per sortir per la finestra. Cau amb un llarg crit. Entra R-Oliver i mira per la finestra. El crit s'apaga. Entra D-Judy.

D-JUDY. M'ha semblat sentir un crit. *(El crit torna. Miren per la finestra.)* Mira, Oliver, algú ha saltat per la finestra al jardí i ara corre coix.

R-OLIVER. Amb el seu permís, Dog, Dog, atrapa'l! *(Torna el crit, que es talla ràpidament. Com que l'efecte del gos bordant no entra, ho fa el Noi regidor.)*

D-JUDY. S'escapa!

R-OLIVER. Diria que porta un ganivet ensangonat a la mà.

El Noi-assassí entra. Els altres el veuen. Fa un gestos com de «Perdó, és que m'havia deixat el ganivet» i surt.

D-JUDY. Puja a un cotxe. *(Soroll d'un cotxe que arrenca i marxa.)* S'escapa, s'escapa! Déu, com corre! S'estimbarà pels penya-segats! Oh, no, ha perdut el control.

No ho puc veure. *(Es giren i es tapen les orelles. No se sent res.)* Pobre home, no en deu haver quedat res. *(Ara se sent l'estimball. En David repeteix la frase.)* Pobre home, no en deu haver quedat res.

R-OLIVER. Si em permet l'observació, senyoreta Judy, aquest pobre home potser era l'assassí de la seva senyora mare.

D-JUDY. Vols dir?

R-OLIVER. Probablement hi podria pujar de peus!

D-JUDY. Ah! Oh! Què em dius? L'assassí de la mamà! *(Es desmaia, busca on caure i finalment és R-Oliver que l'agafa en braços i l'amenaça de fotre-li una plantofada.)*

R-OLIVER. Senyoreta Judy!

DAVID. Ja m'he recuperat. *(Recuperant el rol.)* Has fet ja les trucades que havies de fer?

R-OLIVER. Sí, senyoreta Judy. El senyor Davis i l'inspector Golding arribaran d'un moment a l'altre. Si la caravana els ho permet...

D-JUDY. Com diu?

R-OLIVER. Res, res...

D-JUDY. Oliver, me'n torno a la meva habitació a descansar. Avisa'm quan arribi la policia.

R-OLIVER. Sí, senyoreta Judy.

D-JUDY. Ara, endreça una mica l'habitació. *(Sortint.)* I digues a l'Amélie que netegi la catifa com més aviat millor, si no després no hi haurà manera de treure aquestes taques de sang.

R-OLIVER. Sí, senyoreta Judy. *(En Rafael s'atura esperant que entri l'efecte «gos». Com que no entra va cap a la finestra.)* Sembla que el senyor acaba d'arribar. Ho aniré a mirar. *(En Rafael mira per la finestra.)* Sí, és el senyor Davis. Calla, Dog! Que callis, et dic!

Com que el tècnic no llença el track del gos, el Noi borda. Ara entra el track. En Rafael fa fora el Noi. En David va per entrar pel darrere però com que veu que el públic el pot veure rectifica i entra pel costat oposat.

D-ANDY. Hola, Oliver, què ha passat?

En Rafael, amb gestos, li fa veure que havia d'entrar per l'altre costat. En David fa gestos per indicar que per allà el veuen. Finalment, com que no s'entenen li crida:

RAFAEL. Què collons dius!?

En David surt esperitat. Veiem una planta que es desplaça de dreta a esquerra, amb en David intentant amagar-s'hi al darrere. R-Oliver dissimula tot el que pot i va per obrir la porta, però en David entra abans que pugui fer-ho. Tanmateix, R-Oliver fa el gest d'obrir-la i tancar-la.

DAVID. Hola, Oliver, què ha passat?

R-OLIVER. Ja ho veu, senyor, la senyora...

D-ANDY. Déu meu! *(Musiqueta i mirada al públic.)* I quin bassal de sang!

R-OLIVER. Ara mateix anava a avisar l'Amélie...

D-ANDY. Potser seria millor que no toquéssim res fins que vingui la policia. Ja l'has avisat?

R-OLIVER. L'inspector Golding està a punt d'arribar. Disculpi la pregunta, però el senyoret Paul no ha vingut amb vostè?

D-ANDY. Sí, sí. S'ha aturat a la vora del penya-segat a veure un espantós accident de cotxe.

R-OLIVER. Senyor Davis, si em permet...

D-ANDY. Sí, Oliver.

R-OLIVER. *(Fa una passa endavant.)* Probablement el conductor del cotxe accidentat era l'assassí de la senyora.

D-ANDY. Com ho saps, això?

R-OLIVER. La senyoreta Judy i jo l'hem vist fugir de la casa saltant per la finestra, poc després de l'assassinat.

D-ANDY. Bé, això ho haurà de comprovar la policia. Oliver, prepara'ns un te i després vés a descansar una estona.

R-OLIVER. Sí, senyor. Gràcies, senyor. *(Surt. D-Andy va cap a la finestra.)*

D-ANDY. Hummm... quin rebombori que hi ha allà baix al penya-segat. Grues, ambulàncies, policia... *(Sons de cavallets, sintonia de ràdio, un gat... tot menys policia i ambulàncies.)* Potser sí que aquell pobre diable era l'assassí de l'Ann. Tant de bo. Feina feta no fa destorb. *(Mira cap a un costat i cap a l'altre. Es treu una carta i llegeix amb sorna.)* Estimada Ann... *(La posa entre la roba de «la morta».* La cortina s'entrebrea i només veiem aparèixer un plomall que es torna a amagar de seguida. R-Paul va a entrar, s'adona que el públic el veu i torna enrere. Veiem una corda que voleia i després la planta, que es desplaça d'esquerra a dreta, primer i després en sentit contrari, i que amaga R-Paul. El Dog borda. L'Andy s'incorpora de cop. Entra R-Paul per la porta.) Vaja, Paul, ja has esbrinat què ha passat allà a baix?

R-PAUL. *(Molt afectat.)* Això no té cap importància, on és l'Ann? *(Posant-se damunt del «cos».)*

D-ANDY. Aquí, estesa, no la veus?

R-PAUL. Què? Ah! (*Musiqueta i mirada endavant, després es llença damunt la roba i la perruca.*) Oh! Ann, estimada... estimada del meu amic Andy, vull dir. I estimada... meva... amiga... meva... estimada...

D-ANDY. (*Consolant-lo i intentant agafar-li la perruca sobre la qual està plorant.*) Està bé, Paul, està bé. Au, deixa «el seu cos» en pau. No hauríem de tocar res fins que arribi la policia. Au, calma't. Calma't... Que no ho toquis, collons! (*Emprenyat, li arrabassa la perruca i la llença a terra. En Rafael pica de mans com si en David el colpegés. Quan en David se n'adona, fa el gest de colpejar i en Rafael es queixa.*) Vaig a veure com es troba la Judy. (*Va per sortir i s'atura de cop.*) Mira, Paul, en remoure el cos de l'Ann ha aparegut un sobre. (*L'agafa, el revisa i l'olora. En Paul s'esgarrifa en veure'l.*) Humm, aquesta olor... (*S'acosta a en Paul i aquest s'allunya, recolzant-se en el sofà fantasma.*) Bé, serà millor que no la remenem gaire, aquesta carta. La deixarem damunt la taula... (*Una taula que tampoc existeix i la porta fins a la tauleta del telèfon.*) fins que arribi l'inspector. Tu ara seu i relaxa't. (*Surt. R-Paul es queda sanglotant i prova de seure al sofà inexistent, tot mirant la carta fixament. «S'aixeca» per agafar-la. De darrere la cortina apareix altre cop el plomall i algú el crida: «Xxxxit, xxxit...» R-Paul para de sanglotar. El plomall s'amaga. R-Paul va cap a la cortina, hi posa el cap i després desapareix. Sentim uns xiuxiuejos barrejats amb alguna expressió femenina en francès: «Oui, oui, mon dieu...» Entra D-Andy.*)

D-ANDY. Paul? (*Entra en Paul de cop.*) Què hi feies, allà al darrere?

R-PAUL. Res, la teva minyona francesa, l'Amélie... que... que si necessitava alguna cosa.

D-ANDY. Un francès, potser? Ha, ha, ha...

R-PAUL. (*Es mira en David com dient: «això no estava al guió».*) Andy, però com pots...? Amb la teva dona aquí de cos present...!

D-ANDY. (*No en fa cas, va a la seva.*) Què et passa, que no t'agrada la meva minyona francesa, eh? O potser ja no t'agraden les dones?

R-PAUL. No, tu ja saps...

D-ANDY. (*Seriós.*) Massa que ho sé. (*Se li acosta amenaçadorament.*)

R-PAUL. Què.. què vols dir? (*El Dog borda. Se senten cops a la porta. Tots dos es queden quiets.*)

EL NOI-TIM. (*De fora.*) Hola? Que algú em pot obrir la porta, o sea, que m'he tornat a deixar les claus?

R-PAUL. És el teu fill Tim, que ha tornat de Wimbledon. (*Al mateix temps fa gestos de «tu has de fer de Tim i t'hauries d'anar a canviar».*)

D-ANDY. Ah, sí! És el meu fill Tim, que torna de Wimbledon. (*Repeteix els gestos d'en Rafael.*) Ràpid, ajuda'm a amagar el cadàver de la seva mare. Estaven molt units i si la veu en aquest estat pot tenir un xoc. És un noi molt sensible. (*Agafen la*

perruca i la camisa i ho porten com si fos un cos molt pesat. Després en fan un manyoc i en David s'ho emporta, de manera que deixa en Rafael més penjat que un xoriço.)

EL NOI-TIM. *(Picant a la porta.)* O sea, que no hi ha ningú? *(El Dog borda.)* Calla, gos!

R-PAUL. Sí, un moment. Sóc en Paul, l'amic del teu pare. Ara obrim, és que... és que tampoc trobem les claus.

EL NOI-TIM. *(De fora.)* No, si per dins no s'obre amb clau. O sea! Només has de girar el pom.

R-PAUL. Ah! *(Obre la porta i entra D-Tim vestit de tennista, amb la raqueta corresponent.)*

Hola, Tim. *(Fa un apart al públic.)* Trobo que aquest noi cada dia s'assembla més al seu pare.

D-TIM. Paul! Quin plaer veure't. O sea! Què hi fas, aquí, a aquestes hores?

R-PAUL. *(Fent un bot i col·locant-se davant de la taca de sang perquè en Tim no la vegi.)* Bé, era al club amb el teu pare jugant a cartes i... ehem... m'ha convidat a prendre una copa i a passar aquí la nit i... ehem... una cosa porta a una altra i...

D-TIM. Quèeee...?

R-PAUL. No, no, no és el que et penses, Tim...

D-TIM. Digues-me Timmy, o sea.

R-PAUL. Timmy.

D-TIM. *(Va d'un costat a l'altre i en Paul el segueix per tapar la taca de sang.)* Au, va, estigues tranquil. Només et feia broma. O sea! Ja sé de quin peu calça el pare, però i tu?

R-PAUL. Si et plau, Tim... Timmy.

D-TIM. Fins al dia que ho provis. O sea. Que cansat que estic. He conduït tota la nit des de Wimbledon. Aquest torneig cada any està més degradat. O sea! Ja no hi ha cap britànic capaç de guanyar-lo! Me'n vaig al llit. O sea! No triguís... Tonto, que és broma! *(Va per marxar tot fent el papallona i rellisca amb el bassal de sang.)* O seaaaa! Què ha passat aquí? *(Pausa i musiqueta amb mirada al públic.)* Li ha caigut la salsa del rosbif a la minyona... *(Pausa i alleujament d'en Paul.)* o és que l'ha visitat la tia Maria!? O sea! Hi, hi, hi... *(Surt.)*

RAFAEL. *(Enfadat, mira en David, com dient «no m'improvisis més que aquesta darrera frase tampoc estava en el guió!».)* On era, jo? Ah, sí! La carta! *(L'agafa i s'acosta al llum per llegir-la. Prem l'interruptor però no s'encén i, en canvi, sona el telèfon. Despenja i s'encén el llum. Penja i s'apaga el llum. Així un parell de vegades intentant fer-ho més ràpid. S'acosta a la finestra tot mirant la carta.)* Tant se val, ja sé el que hi diu, la vaig escriure jo. És la carta que vaig escriure a l'Ann demanant-li que fugís amb mi, que ja no podia aguantar més aquesta situació. *(Somiqueja.)* Però com és que la portava a sobre? *(Se'n va la llum general.)* I ara què passa? Què...? *(A contrallum de la finestra veiem el Noi, que dona una empenta a R-Paul per fer-lo caure.)* Un moment,

un moment, que prendrem mal de veritat. *(Passa a l'altre costat de la finestra.)*

Ara. *(El Noi ho fa.)* Aaaaaaaah! *(El Noi surt. Llum. Pel mateix costat entra D-Andy.)*

D-ANDY. Paul, aquí et porto la til·la. Paul? On ets, Paul? *(Mira per la finestra.)* Déu meu, Paul! La finestra no és gaire alta, però si cau de cap, pot ser mortal! *(El crit s'ha anat sentint tota l'estona. Se sent un cloc-xaf!)* Ha caigut de cap. *(El Dog borda.)* Calla, Dog! Deixa... no llepis... Dog! Marrano...! *(Sons de canilla. Música. Entra en Golding i truca a la porta. En David obre.)* L'inspector Golding, suposo. Però passi, senyor inspector.

R-GOLDING. Mr. Andy Davis? Sóc l'inspector Golding, Rufus Golding. M'han avisat que s'ha comès un crim.

D-ANDY. O dos. *(Entra el Noi-Oliver amb la safata i el te.)*

EL NOI-OLIVER. El te, senyor.

D-ANDY. Porti'ns un te.

EL NOI-OLIVER. *(Amagant-se la safata al darrere.)* Em cridava, el senyor?

R-GOLDING. O dos?

EL NOI-OLIVER. Dos tes, senyor?

D-ANDY. Sí, dos. Crims.

EL NOI-OLIVER. I dos tes.

R-GOLDING. Un o dos?

DAVID i EL NOI. Dos.

R-GOLDING. Tes o crims?

D-ANDY. Crims.

EL NOI-OLIVER. I tes?

D-ANDY. Sí, i tes.

Comença a escapar-se'ls el riure a tots tres.

R-GOLDING. Dos?

EL NOI-OLIVER. Dos tes, senyor?

D-ANDY. Sí, i dos. Crims.

EL NOI-OLIVER. I dos tes.

R-GOLDING. Un o dos?

DAVID i EL NOI. Dos.

R-GOLDING. Tes o crims?

D-ANDY. Crims.

EL NOI-OLIVER. I tes?

D-ANDY. Sí, i tes.

Fan un bucle més de frases i comencen a desviar fins que...

RAFAEL. M'han dit que s'ha comè un te...

DAVID. Oliver, porti'm un *carajillo*! (*Esclaten a riure i surten.*)

Música de misteri.

VEU EN OFF. Mentre l'Andy Davis es refà prenent un te...

RAFAEL. Nois, siguem seriosos. Què se'n sap, dels altres? Els falta molt per arribar?

EL NOI. Ara resulta que han passat de llarg la sortida i estan tornant enrere...

VEU EN OFF. ...l'inspector Golding va a l'habitació de l'Ann Davis a inspeccionar-ne el cadàver...

EL NOI. És qüestió de minuts.

DAVID. A veure si és veritat perquè jo ja n'estic fins als ovaris, de fer de dona!

VEU EN OFF. Després, baixarà al jardí a inspeccionar la mala caiguda d'en Paul Smith.

RAFAEL. D'acord, doncs ja faré jo de Judy i tu fes els altres papers!

DAVID. Sí, i després el de la minyona o el de la germana qui els farà, eh?

VEU EN OFF. ...i tres tasses de te més tard... (*Fi de la música.*)

RAFAEL. Ja ho veurem quan arribi el moment.

EL NOI. Xxxixist, calleu que se sent tot! Va, continuem...

Llum d'albada. Entra el track bucòlic de l'inici en què canta un gall, la vaca... Entra D-Andy.

D-ANDY. Vaja, ja s'està fent de dia. (*Per la cortina es veu el plomall de la minyona.*) Au, va, Amélie, surt de darrere les cortines que t'he vist el *plumero*.

R-AMÉLIE. Pegdoni, el senyog. Estava tgeient la pols d'aquí dagege.

D-ANDY. Em fa l'efecte que fa molta estona que treus la pols d'aquí darrere. Digues, què és el que has vist?

R-AMÉLIE. Ges, senyog. I si hagués vist alguna cosa és a l'inspekteug que l'hi haguia de dig.

D-ANDY. L'inspector és a baix inspeccionant el que ha quedat del pobre Paul. Estàs segura que no m'has d'explicar res, gata maula? (*Fot mà al cul de l'Amélie, que fa un bot i es desplaça a l'altre costat, molt indignada.*)

R-AMÉLIE. Senyog Andy, el fet que vostè i jo haguem tingut una gelació sentimental en el passat no li dóna cap dget a insultag-me.

D-ANDY. Està bé, no cal que et posis així. I la relació no va ser sentimental. Sexe,

i encara gràcies. Vinga, neteja aquest bassal de sang d'una vegada, abans que ningú prengui mal. Una relliscada també pot arribar a ser mortal... (Surt. R-Amélie, renegant en francès, treu un pal de fregar de darrere la cortina i frega el bassal, tot remenant el culet. Mentrestant, xafardeja per la finestra i veu l'inspector.)

R-AMÉLIE. (Cridant per la finestra.) Monsieg l'inspecteug, pugi. He de paglag amb vostè. Sé qui hi ha dagege d'aquests cgims. (Sent un soroll de passes. S'espanta i després s'alleuja. Entra D-Tim.)

D-TIM. Ah, hola, Amélie. Oh! Que poc i que malament que he dormit. *O sea!* He tingut un somni terrible. Vols creure que he somiat que la mamà era morta?

R-AMÉLIE. Mon dieu, senyoguet i quines coses de sommiag!

D-TIM. Ah! Veig, *o sea*, que ja has netejat aquell bassal de... de... de què era?

R-AMÉLIE. Eh? Ah! De gues, de gues, el pot de la melmelada de maduixa que... en fi... ja està guecollit.

D-TIM. *O sea!* Gairebé em mato.

R-AMÉLIE. (Sortint.) Doncs ja seguia la tegcega mogt.

D-TIM. Què remugues? Oi, tanta ge, tanta ge, no l'entenc! Erra, erra, rra... rraaa...

O sea, rra, rre, rri, rro, rruuuu... A veure quin dia es treu aquest accent tan de nas de sobre. (Se sent una ambulància.) I ara, què passa? (Mira per la finestra.) Ui!

Una ambulància. *O sea*, qui deu haver pres mal? Ei! Camillero! (Entra R-Golding.)

R-GOLDING. Amb el seu permís. Em presentaré. Sóc l'inspector...

D-TIM. No m'ho digui! L'inspector del gas... de la llum... d'hisenda... I és clar que no, tal com vesteix, com a mínim és l'inspector Clouseau!

R-GOLDING. Quasi. L'inspector de policia Golding. I vostè és...

D-TIM. De veritat! Un inspector de policia! I què el porta per aquí, inspector?

R-GOLDING. Perdoni, però amb qui parlo?

D-TIM. Sóc en Tim Davis, però digue'm Timmy..., Sherlock!

R-GOLDING. Realment s'assembla molt al seu pare. Així que vostè és el fill de la difunta senyora Davis?

D-TIM. Com que difunta senyora Davis? Però què diu aquest home, ara!

R-GOLDING. No em digui que no sap que han mort la seva mare, aquesta matina-da, aquí mateix, que l'han rebentada a apunyalades?

D-TIM. Que van què? Apunyalada...? (Musiqueta i mirada endavant.)

R-GOLDING. No sé per què tinc la impressió que acabo de ficar la pota.

D-TIM. Qui? Com? Mamàaaaa... (Surt corrents.) Mamàaaaa...

R-GOLDING. Bé, és hora de començar amb els interrogatoris. (Busca la campaneta. La troba però no sona. Ho fa ell.) Clinc, clinc, clinc...

El Noi treu el cap i, amb gestos, pregunta què passa. En Rafael li ensenya la campaneta que

no sona. El Noi l'hi demana i en Rafael l'hi dóna. El Noi li llença una altra que ara sí que sona. En Rafael fa signes de no entendre el perquè de tanta moguda amb la maleïda campaneta. La deixa al seu lloc. Entra D-Oliver.

D-OLIVER. Era vostè qui tocava la campaneta, inspector?

R-GOLDING. Jo mateix. He de fer-li unes preguntes. *(Es treu la pipa de la butxaca i en remena l'interior.)* Com va ser que va baixar la senyora a contestar el telèfon i no vostè, o la minyona, o fins i tot la filla? El fill, ehem... ja m'he assabentat que no era a casa.

D-OLIVER. Bé, jo és que sordejo una mica, senyor. I l'Amélie, bé... no és feina seva. Pel que fa a la senyoreta Judy, segurament devia estar escoltant música. Ja se sap, la joventut.

RAFAEL. Sí, pa tou... *(Riuen. D-Oliver resta pendent que l'inspector no llenci la cendra i el segueix arreu amb un cendrer.)*

R-GOLDING. Ja, i vostè va veure algú que saltava per la finestra i duia un ganivet ensangonat a la mà, no és així?

D-OLIVER. Jo i la senyoreta Judy.

R-GOLDING. I que després es va estimbar amb el cotxe.

D-OLIVER. Això mateix.

R-GOLDING. Bé, el cas quedaria tancat amb la mort d'aquest individu, però quin interès tenia a matar la senyora? Oliver!

D-OLIVER. Senyor...

R-GOLDING. Ha trobat a faltar res de la casa?

D-OLIVER. No, senyor. Potser no li va donar temps.

R-GOLDING. Les portes i finestres estaven ben tancades?

D-OLIVER. Sí, senyor inspector. Jo mateix ho reviso tot cada nit quan tothom és al llit.

R-GOLDING. Això vol dir que l'assassí tenia una clau de la porta. Una altra cosa. Esperava, la senyora, alguna trucada a aquelles hores de la nit?

D-OLIVER. No, que jo sabés... Bé, el senyor Davis, sempre que va al Club, truca per avisar si ve a sopar o no, però acostuma a fer-ho cap a les vuit del vespre. Mai tan tard.

R-GOLDING. I ahir al vespre, va trucar?

D-OLIVER. No, senyor. *(L'inspector, finalment, llença la cendra i l'esforç que ha de fer en David per atansar-li el cendrer li provoca un atac de lumbàlgia que no era al guió.)*

R-GOLDING. Vol dir que potser va ser ell qui va trucar a la matinada?

D-OLIVER. Jo no ho he dit això, senyor.

R-GOLDING. *(Estranyat pel comportament d'en David.)* Es troba bé, Oliver?

DAVID. *(Soto voce.)* M'ha agafat un atac de lumbàlgia! *(En David fa gestos que tiri endavant.)*

R-GOLDING. Bé, bé... i respecte al senyor Paul Smith, com creu que va poder caure per la finestra?

EL NOI-AMÉLIE. *(De fora.)* Au secougs, au secougs, help, auxili, ajuda!

D-OLIVER. És l'Amélie, la minyona!

Surten corrent, però la lumbàlgia d'en David intercepta el pas d'en Rafael, fins que aconseguen sortir. Fosc i musical. Entra R-Golding. Examina un flascó de pastilles i en tasta una.

R-GOLDING. Vaja, vaja amb en Timmy... Mira que enverinar-se amb píndoles amb gust de cacahuet! Aquests esnobs són sofisticats fins i tot a l'hora de suïcidar-se..., suposant que es tracti d'això, d'un suïcidi.

D-Andy, encara amb lumbàlgia, s'adona que porta la perruca de l'Oliver i la llença entre caixes.

D-ANDY. Déu meu, pobre Tim, quina desgràcia! Què està passant en aquesta casa, senyor inspector? Primer la meva dona, després el meu amic Paul i ara el meu fill, que no ha pogut suportar la mort de la seva mare i s'ha enverinat. Quin revés! Quin... revés! *(Fa el gest tennístic al revés. L'inspector el rectifica.)*

R-GOLDING. Quin... revés.

Entre cortines la mà del Noi diu a en David que s'acosti. Aquest ho fa mentre va parlant, es gira d'esquena a la cortina i el Noi, agafant-lo pel darrere el posa dret d'una estrebada.

D-ANDY. Això... Una expressió molt adient en aquest cas. Encara el puc veure, amb sa mare, tots dos a la pista de tennis. El fart que se n'havia fet. Però qui ha estat el brètol desconsiderat que l'hi ha dit, que la van apunyalat?

R-GOLDING. Ehem... realment devien estar molt units, mare i fill, per arribar a aquest extrem... si és que s'ha enverinat ell mateix. *(Guarda el flascó i treu un bloc de notes.)*

D-ANDY. Què insinua, inspector, que també l'han assassinat? *(Va cap a un suposat armari d'on treu un suposat conyac del qual se serveix una suposada copa.)*

R-GOLDING. Digui'm, senyor Davis, qui són els beneficiaris de la fortuna de la seva difunta esposa.

D-ANDY. No ho sé, hi deu haver un testament, suposo.

R-GOLDING. No n'havien parlat, amb la seva esposa?

D-ANDY. No, quan tens tota una vida per davant no hi penses, en aquestes coses.

R-GOLDING. No? Quins familiars de la seva senyora queden vius?

D-ANDY. La seva filla Judy, jo, la seva germana Venus Harkleroad, ah!, i el seu estimat nebot John, un arqueòleg molt reconegut.

R-GOLDING. I el primer marit de la senyora Davis?

D-ANDY. Va morir l'any passat. El van caçar, vull dir, va rebre un tret en un accident de caça.

R-GOLDING. Vaja, un altre accident. Potser hauria d'anar pensant a fer-se una assegurança de vida, abans que sigui massa tard.

D-ANDY. Vol dir que estic en perill?

R-GOLDING. No, vull dir que no hi haurà cap agent que li vulgui fer la pòlissa o bé li cobrarà unes primes molt altes. *(Riuen tots dos. En David continua rient perquè no té ni idea del que ha de fer o a on anar. Finalment entren el Noi i en Rafael, que li indiquen que ha de marxar per les escales.)*

D-ANDY. Crec... crec que hauria d'anar a despertar la meva filla, bé, fillastra, la Judy, i posar-la al corrent de tot. Si em dispensa.

R-GOLDING. No trigui. *(En David no es mou.)* Hi va o no hi va!?! *(En David surt i li dóna la suposada copa a en Rafael. Aquest, que no ho entén, se'n desfà.)* Quina família! Crims, accidents, diners, padrastres, madrastres...

Entra en David perseguit pel Noi, que intenta ficar-li un vestit de dona.

DAVID. No, no i no!

RAFAEL. *(Fent senyals al tècnic perquè posi música i al públic com dient «No mirin». A en David:)* Què passa?

DAVID. Em nego a fer aquest personatge. O l'eliminem o el fas tu.

RAFAEL. Està bé, doncs ja la faré jo, la Venus. *(Es treu la gavardina, la corbata i el barret i ho dóna tot a en David. Agafa el vestit i la perruca i surt perseguit pel Noi.)* I tu, fes d'inspector. Anava per allò de «Quina família...», ah, i la porta està tancada.

Durant el parlament següent de D-Golding en Rafael anirà amunt i avall despullant-se i perseguit pel Noi, amagat darrere unes fulles de la planta, que li porta el vestit de Venus, les sabates, els globus pit, un dels quals se li escapa, i després rebotarà...

D-GOLDING. Quina família! Crims, accidents, diners, padrastres, madrastres... fillastres, pollastres, ui! He dit pollastres. Bé, de fet, sí: pollastres, perquè quin

pollastre que estava fet aquest Timmy. En fi, tots els ingredients per a una bona novel·la de misteri. Llàstima que això sigui la vida real i no una novel·la d'aquella, com es diu... l'Àgatha Christie... (*Pam! Rebenta un globus.*) La gata Cristi. Ja, la gata Cristi, mèu! Mira, no hi havia caigut fins ara. La gata Cristi. (*Riu falsament.*) Ha, ha, ha... La gata Cristi, ha, ha, ha... (*Borda el Dog.*) Ah! Deu arribar algú.

Música glamurosa. Entra R-Venus i fa una entrada triomfal, anant d'un costat a l'altre de l'escena, llençant petons i movent els malucs exageradament.

R-VENUS. Hola, sóc la Venus Harkleroad...

Porta posat encara el bigoti d'inspector. En David intenta reprimir-se el riure però no pot. Li indica que encara porta posat el bigoti. Finalment en Rafael se n'adona i se'l treu, l'hi passa a en David i recompon el personatge.

R-VENUS. Hola, sóc la Venus Harkleroad, la germana de l'Ann, i vostè?

D-GOLDING. Jo no.

RAFAEL. I és clar que no, imbècil!

D-GOLDING. Ai, perdó. Sóc l'inspector de policia Golding, Rufus Golding.

R-VENUS. Rufus! Que original! M'agrada. I inspector de policia? Què porta un inspector de policia a Handsome House?

D-GOLDING. Veig que no n'està assabentada, senyora...

R-VENUS. Senyoreta.

D-GOLDING. Senyoreta Harkleroad. Doncs bé, temo que tinc una mala notícia per donar-li. Es tracta de... (*Entra, inesperadament una música que no tocava. Tots dos es queden paralizats de l'ensurt.*) de... de... Vaja, ara m'he quedat en blanc... (*En Rafael fa petits gestos per donar-li a entendre què ha de dir, però en David no els entén i comença a dir bajanades i noms de pel·lícules.*) Ah, ja me'n recordo, temo que tinc una mala notícia per donar-li. El seu nebot John jeu, jon jo, je, jon, je... (*En Rafael va fent que no amb el cap.*) John... mort... jeu, això! En John jeu mort! Quina llàstima! Un antropòleg tan brillant!

RAFAEL. Arqueòleg.

DAVID. Com?

RAFAEL. Arqueòleg, en John era arqueòleg.

DAVID. Ah, sí? I què vols dir?

RAFAEL. Vull dir que encara no tocava, això.

DAVID. Ah, no?

RAFAEL. No. T'acabes de saltar deu pàgines.

DAVID. Deu pàgines?

RAFAEL. *(Anant d'un costat a l'altre cada cop més histèric.)* Sí, les deu pàgines en les quals m'explicaves tot el que ha passat a Handsome House fins ara, l'escena en què l'inspector s'enamorava de la Venus, és a dir, de mi, i aquesta, la d'en John trobat mort en unes ruïnes on estava excavant.

DAVID. Ostres, tu, quin desastre. Tornem enrere?

RAFAEL. Deixa, deixa, ara ja està explicat. *(Van per sortir. Entra el Noi-John amb un barret de tipus Indiana Jones.)*

EL NOI-JOHN. Bon dia a tothom, acabo d'arribar de les excavacions de...

RAFAEL. Deixa-ho, Noi, en John, l'arqueòleg, ja és mort. Aquesta escena representa que ja l'hem feta. Anem, anem i t'ho explico. Fosc. *(Surten tots tres. En Rafael torna a entrar.)* Fosc! *(Ara es fa el fosc. Música. Apareixen pel darrere, anant d'un cantó a l'altre.)*

RAFAEL. Mira que saltar-te deu pàgines!

VEU EN OFF. Deu planes més tard... *(Tots tres es miren el «narrador».)* vull dir, dues hores més tard...

DAVID. Si no t'haguessis capficat a voler fer la funció nosaltres sols...

VEU EN OFF. ...durant un succulent i afrodisíac àpat...

DAVID. ...el millor era suspendre.

RAFAEL. I perdre la taquilla? Necessito...! Necessitem aquests diners...

DAVID. Ja... per a les víctimes de la llei de Murphy, oi? *(Cau un altre focus a escena.)*
Ostres!

RAFAEL. I aquells què, arriben o no arriben?!

VEU EN OFF. Puc continuar?

TOTS TRES. Sí!!!

VEU EN OFF. ...la Venus Harkleroad i l'inspector Golding s'enamoraven bojament l'un de l'altre...

Entra el Noi i enretira el focus. Surt estirant el cable del focus. Sona la música de «Cheek to cheek» i entren D-Golding i R-Venus.

R-VENUS. Oh, Rufus, mai no m'hauria imaginat enamorar-me d'un policia. I això que he tingut amants de tota mena i prou ben dotats. *(El Noi dona a en David un barret de copa i un bastó. Inicien una coreo cursi i patètica. En acabar-la, en Rafael deixa caure en David. Aquest s'aixeca i corre a deixar el bastó i el barret de copa i recupera el seu.)* Quina llàstima no haver-te conegut abans. *(Intenta seure al sofà inexistent, tot encreuant les cames...)*

D-GOLDING. Potser sí que hi ha en mi alguna cosa que em fa especial, Venus. Però el que més em distingeix dels altres homes és la meva capacitat de deducció altament desenvolupada.

R-VENUS. Vols dir que saps els motius de les morts de la meva germana i el meu nebot John?

D-GOLDING. I la d'en Paul, no l'oblidem. Potser aquí està la clau de tot plegat.

R-VENUS. Ho dius per la carta que li vas trobar entre el seu cos aixafat per la caiguda.

D-GOLDING. Sí, en Paul i la teva germana Ann eren amants.

R-VENUS. Oh, i l'Andy ho sap?

D-GOLDING. Encara no ho he esbrinat, però crec que l'Andy aviat haurà de respondre algunes preguntes. Com ara, per què el senyor Lloyd, de Lloyd i Lloyd advocats, va haver de marxar sobtadament del sopar per una indignació...

RAFAEL. Aquest personatge no ha sortit...

DAVID. En Lloyd encara no...?

RAFAEL. Estava a les deu pàgines que t'has saltat.

D-GOLDING. L'assassí de l'Ann per força havia de tenir un còmplice que va ser qui va trucar per telèfon per atraure l'Ann fins a l'aparell...

R-VENUS. Aaah!

D-GOLDING. Què tens, cuca?

RAFAEL. No em diguis cuca!

DAVID. Ho sento, se m'ha escapat, és que a l'altra li dic cuca i...

RAFAEL. Sí, però jo no sóc l'altra! *(Al públic.)* L'altra... *(Fa els gestos de molt de pit i molt de cul.)* Què, per cert, no haurien de ser aquí ja?

DAVID. *(Agafant el telèfon fals.)* Vols que els truqui?

RAFAEL. Deixa, deixa... ja faran cap. On érem? Ah, sí! «Aaaah!»

D-GOLDING. Què tens, cuc... Venus?

R-VENUS. Res, m'han vingut esgarrifances quan has insinuat que l'Andy podria estar darrere d'aquests assassinats.

D-GOLDING. Jo no he anat tan lluny amb les meves suposicions. No deus saber alguna cosa que no m'has explicat, Venus?

R-VENUS. Qui, jo? No, saps que a partir d'ara ja no tindrè mai secrets per a tu, cuchi-cuchi meu. *(Posant-li els pits a la cara.)*

DAVID. Cuchi-cuchi! O sigui que jo no et puc dir cuca i tu em dius cuchi-cuchi? Quina cursilada!

RAFAEL. Cuchi-cuchi ho posa el guió *(Al públic.)* i això de cuca és cosa d'ells dos i del rotllet que es porten, i val més que vigilin que no se n'asabenti el seu marit, perquè no el salvarà ni sant Murphy!

DAVID. Xxxist, xxxist, que el públic no n'ha de fotre res!

R-VENUS. Inspector, potser hauria d'anar a parlar amb el senyor Davis. Fa estona que no el veiem i potser està fent de les seves. *(El Dog borda.)* I tu calla, Dog. *(El Dog segueix bordant.)* Veus, ja l'has esverat, al pobre gos. Calla, et dic!

D-GOLDING. Ara torno. No es mogui d'aquí, senyoreta!

RAFAEL. Vaja, no fa ni deu planes que som nòvios i ja hem tingut la primera baralla. *(El Dog borda.)* Cony de gos! *(Va a la finestra i li llença el bolso. El gos-noi es queixa del cop i continua bordant. En Rafael li llença una sabata i després l'altra. Continuen els lladrucs. En Rafael amenaça de tirar-li el telèfon i li tiren una sabata a ell. Entra D-Amélie i es llença als braços de R-Venus.)*

D-AMÉLIE. Venus, amoug meu.

R-VENUS. Attention, Amélie, ens podria veure algú.

D-AMÉLIE. No saps lo gelosà que estic de veuguet tontejant amb l'inspekteug... *(Pausa.)* Ah, saps? He vist com el senyog posava una cagta en el cos de la senyoga quan jeia mogta a tegga.

R-VENUS. L'Andy? I ell t'ha vist que l'espiaves?

D-AMÉLIE. Cgec que no.

R-VENUS. Bé, no diguis res a l'inspector.

D-AMÉLIE. Pegò...

R-VENUS. Confia en mi, i ara vés-te'n, ve algú. *(No entra ningú i en Rafael repeteix la frase. Ara se senten unes passes. Es van a besar, però en David atura en Rafael amb un gest.)*

DAVID. Vols dir que cal? No ha quedat prou clar que aquestes dues són lesbianes!? *(Surt.)*

RAFAEL. *(Al públic, mentre va descomponent el personatge: es treu els guants, els globus, la perruca...)* No serà mai un autèntic professional amb aquests miraments. Jo, en un curt d'un director de cinema que ara ja s'ha fet molt famós, vaig haver de fer una escena amb un be, bé, amb la femella del be, és a dir, amb una ovella, tots dos en pilotes, l'ovella i jo, bé, les ovelles normalment ja hi van però... jo... en fi... per a mi era la primera vegada i he de reconèixer que no em va ser fàcil interpretar el meu paper. Per cert, que a l'ovella, la Serena, que es diu així, li van donar un premi per la seva interpretació com a actriu revelació, però bé, jo del que realment voldria parlar-vos és que d'aquella relació purament professional... *(Se sent la veu de D-Oliver cridant a l'inspector.)* després us ho explico. *(Surt. Entra l'Oliver.)*

D-OLIVER. Senyor inspector, senyor inspector...! Senyoreta Judy, es troba bé? *(Al públic, com a David.)* Què, ja us ha explicat allò de l'ovella, oi? *(Fa gestos de «ni cas» i reprèn el paper.)* Senyor inspector...! On s'ha ficat, aquest home. Mai és on

hauria d'estar i les desgràcies van caient damunt Handsome House com raigs de pluja a la primavera. *(Al públic.)* Aquesta frase és molt maca però no he entès mai que pinta aquí. *(Entra R-Golding posant-se encara el bigoti.)*

R-GOLDING. No trobo el senyor Davis per enlloc. L'has vist, tu?

En David es posa a riure i a moure els llavis com si llancés petons o fes marranades. De fet, està intentant avisar en Rafael que encara porta els llavis pintats de Venus. Quan en Rafael ho entén, tracta, dissimuladament, de treure's la pintura.

D-OLIVER. No, senyor inspector. Jo el buscava a vostè perquè sospito que alguna cosa li ha passat a la senyoreta Judy. Li he portat un te a l'habitació i no m'ha obert ni ha contestat quan l'he cridada.

R-GOLDING. Potser ha sortit.

D-OLIVER. L'he buscada per tota la casa i res. A més a més, tota l'estona sona la mateixa música al giradiscs. *(En Rafael pregunta amb gestos si ja s'ha tret la pintura. En David fa que ok.)*

R-GOLDING. Anem, si cal tirarem la porta a baix! *(Pausa, no es mouen.)* Anem, si cal tirarem la porta a baix...

Entra la planta per la porta amb el Noi amagat al darrere i fent senyes a en Rafael i en David perquè s'acostin. Els parla a l'orella. En David i en Rafael escolten i van mirant el públic. Finalment surten de darrere la planta i es dirigeixen al respectable...

RAFAEL. Perdoneu, però en aquest moment havia de sonar una música de suspens, allò de txan, txan, txan... però s'ha espatllat l'aparell de música. Si us sembla, mentre l'arreglen, aprofitarem per fer entrega del premi LA TORRADA D'OR 2010 a la víctima més víctima de totes les víctimes de la llei de Murphy. *(Fa senyals a en David perquè surti a buscar el sobre.)* Normalment aquest lliurament el fariem al final de la representació, però potser val la pena aprofitar aquesta aturada tècnica. Ja ho veieu, sempre intentant torejar la llei de Murphy, traient-ne profit... *(Torna en David.)* Aquí tenim ja el sobre perfectament guardat en aquesta caixeta de seguretat. *(Es busca les claus al seu damunt i no les troba. Fa senyals a en David per si les té ell i diu que tampoc.)*

DAVID. Potser està amb el manyoc que hem fet servir, al començament, per a l'assassí de l'Ann.

RAFAEL. Ah, potser sí! Ep, Noi, les claus. *(Les llencen des de dins i evidentment no són les de la caixeta.)* Cap problema, Noi, la caixa d'eines! *(Entra el Noi amb la caixa d'eines, que deixa caure abans que en Rafael l'agafi i li cau als peus. Surt amb signes*

evidents de dolor però sense dir un mot ni una queixa, fins que surt d'escena. Aleshores crida:) Hòstia! Cagum en Murphy i la mare que el va parir! (Cau la part de dalt de la cortina fins a mitja entrada. El Noi s'afanya a arreglar-la i per fer-ho agafarà l'escala que utilitzaven per entrar a escena pel costat de la finestra. En Rafael troba la clau.) Ves per on! «No hay mal que por bien no venga.» Guaita, la clau de la caixeta era allà, entre cortines... (L'obre, en treu un sobre, el dóna a en David, agafa la caixeta, va fins a la cortina, crida al Noi i la deixa caure, entre cortines, al seus peus. La cortina cau a un pam de terra. Torna molt satisfet al costat d'en David.) I la supervíctima de l'«ella d'ema» és... Càndid Poll Afluixa. I aquí hi ha la relació de les vegades que l'«ella d'ema» implacablement s'ha manifestat en la seva vida, de les quals només us llegirem les més notables.

DAVID. (Llegint.) Li ha caigut la torrada 123 vegades, 68 pel costat de la mantega i 32 damunt d'una catifa nova. 54 torrades més se li han trencat a l'hora d'untar la mantega pel damunt. Li ha plogut 49 vegades de les 50 que va rentar el cotxe i no ha aconseguit cap vegada obrir una caps de medicaments pel costat on no hi havia el prospecte.

RAFAEL. Insuperable! Un fort aplaudiment per a en Càndid. Càndid, series tan amable de pujar...? (Surt el Noi entre cortines i fa gestos que no hi és, que ha marxat i que la grua se li ha endut el cotxe.) Ah, ha marxat... la grua... el cotxe... i segurament l'acabava de rentar... Bé, de totes maneres, tampoc li hauríem pogut donar ara el premi perquè viatja amb els companys que encara no han arribat. Però que estigui tranquil que la Torrada d'Or se li farà arribar d'una manera o altra, i confiem que aquest cop no li caigui i, si ho fa, que no sigui pel costat de la mantega, he, he, he... Perdoneu, però aquest comentari era obligatori. Vull dir, que encara que no fos en el guió s'havia de fer. (Entra el Noi i li diu una cosa a l'orella.) Fantàstic! I parlant de guions, continuem amb el nostre. Us recordo que ja en portem cinc, de morts. (En David li fa senyals que són sis.) Sis? L'Ann, el seu assassí, en Paul, l'amant, en Tim, o sea, el fill i en John, el nebot... fan cinc. (En David comença a gesticular intentant fer de gos, però en Rafael no ho entén fins que en David fa veure que se li pixa a sobre, aixecant una pota i fent «bub, bub...!».) Ah, sí. Doncs sis. Bé, tot a punt? Som-hi, doncs! Llum, música i acció. I si pot ser per aquest ordre.

DAVID. Txan, txan, txan...

RAFAEL. Què fas, David?

DAVID. Música de suspens, com que s'ha espatllat l'equip de música...

RAFAEL. Ja funciona. (Van per sortir.) Fosc! (Sorolls que han ensopegat.) Llum! (Surten molt dignes. Quan en Rafael està a punt de desaparèixer crida.) Fosc! I música!

Fosc i música.

VEU EN OFF. Després de tirar la porta avall de l'habitació de la senyoreta Judy, l'espectacle amb què es van trobar l'inspector Golding i l'Oliver, el majordom, és fins i tot massa esgarrifós per a aquest narrador, per tant me l'estalviaré, el mateix inspector us n'informarà. Jo... plego!

Entra R-Golding, amb dificultats perquè li han tret l'escala per on entraven a escena. Va cap al telèfon, despenja i marca.

R-GOLDING. Pobra Judy! I amb les seves pròpies mitges. Quin horror! *(Al telèfon.)* Sí, aquí l'inspector Golding des de Handsome House. Sí, un altre cadàver. Accident? No, aquest cop no. *(Va per entrar D-Amélie, però en trobar-se la cortina a un pam de terra, ho fa per fora de l'escenografia.)* Encara no...

DAVID. Perdó. *(Surt.)*

R-GOLDING. *(Al telèfon.)* No, tampoc... un altre suïcidi, o almenys això és el que sembla. Sí, la típica nota de suïcidi. *(Llegeix.)* «No podia suportar la idea que en Paul, a qui estimava amb bogeria i en secret des dels set anys, fos l'amant de la mare. Adéu.» *(Entra D-Amélie fent un bot per damunt de la cortina.)* No... encara no!

DAVID. Perdó. *(Surt però per l'altre costat i dona tota la volta per darrere.)*

R-GOLDING. *(Al telèfon.)* Enviïn una altra ambulància... Que no donen l'abast? No, ja ho entenc. Bé, vagin fent, però que espavilin que em fa l'efecte que hi haurà algun altre mort, *(Fent referència a en David.)* que això encara no ha acabat. *(Penja.)* Ara... *(Pausa.)* David, ara! *(Entra D-Amélie, una altra vegada fent un bot per damunt la cortina.)*

D-AMÉLIE. Inspecteug, fa estona que vull paglag amb vostè. Sobge la cagta i aga també sobgue les meves mitges.

R-GOLDING. Les seves mitges. Se li ha fet una carrera.

D-AMÉLIE. Mais non, monsieug l'inspecteug! Les meves mitges són amb les que han penjat la senyogueta Judy.

R-GOLDING. I aga com pot seg. Dic, i ara, com pot ser!

D-AMÉLIE. L'assassí ha fet segvig les meves mitges pegque les de la senyogueta Judy són massa fines. En canví, les del segvei són més *tupides*. *(Quan diu això, escup, involuntàriament a en Rafael.)*

R-GOLDING. Interessant observació. Però això la inculpa a vostè, Amélie.

D-AMÉLIE. O a algú que tenia unes mitges meves *tupides*. *(Torna a escupir.)*

R-GOLDING. Hummm... Un fetitxista. *(Ara és en Rafael qui, venjativament, l'escup.)*
I de la carta què em volia dir? *(Se senten uns sorolls darrere la cortina.)* Silenci, hi

ha algú darrere la cortina. *(Fa un bot per anar-hi però ensopega amb la catifa i cau a terra, fins que arriba a les cortines i es troba el Noi, a qui no fa cas.)* Fos qui fos, ha fugit. Continui.

D-AMÉLIE. Cgeu que ens deu haver sentit? Tinc molta pog.

R-GOLDING. No es preocupi, jo la protegiré. Vagi a la seva habitació, reculli les seves coses i anirem a comissaria.

D-AMÉLIE. Acompanyi'm.

R-GOLDING. Anem.

D-Amélie surt. Sona el telèfon mòbil. En Rafael, que no havia acabat de sortir, despenja el telèfon negre.

R-GOLDING. Digui... digui! *(En David treu entre caixes el mòbil.)* Perdó. *(En Rafael l'agafa i contesta, per poder parlar, però anirà fins al prosceni, on figura que hi ha cobertura.)* Què, ja heu arribat? No... on...? No teniu cobertura? Dic que on... escolta, sí... Què!? A... *(Dirà el nom d'una població propera al lloc on s'estigui representant l'obra.)* No, allà hi hem d'anar diumenge vinent, avui som, bé, hauríeu de ser a ... ep, no et moguis! *(El nom de la ciutat on siguin.)* Que què feu? Doncs... escolta, escolta! S'ha tallat! *(Reprenent el personatge.)* Amélie, esperi'm! *(Va per sortir. Entra D-Andy amb les ulleres de llegir. Les deixa com pot.)*

D-ANDY. Se'n va a algun lloc, senyor inspector?

R-GOLDING. El veig molt serè, senyor Davis, malgrat tot el que està passant a Handsome House.

D-ANDY. Que ha passat res més?

R-GOLDING. Li semblen poc sis morts?

DAVID. Set.

RAFAEL. Set? *(En David torna a fer el gos.)* D'acord, set.

DAVID. Set? Qui...?

R-GOLDING. Judy, la seva filla..., s'ha penjat del llum del sostre amb unes mitges.

D-ANDY. Valgui'm Déu, quina tragèdia! Eren unes mitges cares?

R-GOLDING. No, eren de la minyona.

DAVID. Ah!.. eeeh.. Perdona, comença a anar-se'm el cap, tants canvis de personatges... no tinc ni idea del que he de dir ara...

RAFAEL. «Perdoni, senyor inspector, però necessito estar sol una estona. Disculpi.» I te'n vas.

DAVID. *(Com un autòmat.)* Perdoni, senyor inspector, però necessito estar sol una estona. Disculpi. I te'n vas.

RAFAEL. No, i te'n vas, no ho dius, senzillament te'n vas.

DAVID. No, i te'n vas, no ho dius, senzillament te'n vas.

RAFAEL. Que no, que... Vés, vés. (*L'acompanya a fora.*) Perdonin, sembla que a en David li ha agafat un atac de... de com dir-ho? Un atac de Murphy. Una Murphytis. Mentrestant, si els sembla, els explico allò de la Serena... sí, l'ovella. Bé, doncs com els deia, a part de la relació purament professional, que va ser excel·lent, en va néixer una altra que... ei!, no té res a veure amb el sexe, no malpenseu, tot i que és clar que n'hi va haver, i molt, però molt aviat va passar a un segon pla. Tot va venir un dia, en què essent jo a l'església —i és que jo sóc molt de missa—, escoltava aquelles paraules de «cordero de Dios... no soy digno de que entres en mi cuerpo...» i de sobte: flaix! Va ser com una revelació mística... (*Des de fora crida D-Oliver.*)

D-OLIVER/AMÉLIE/ANDY. Senyor inspector...

RAFAEL. (*Entra D-Oliver*) Continuarà...

D-OLIVER. El senyor pregunta si es quedarà a sopar.

R-GOLDING. Això depèn.

D-OLIVER. De què, senyor, del que hi ha per sopar?

R-GOLDING. De si abans he enxampat el responsable de tantes morts. Saps?, és curiós que ara que la Judy ja no hi és...

DAVID. Mare, mareta...

R-GOLDING. ...tu ets l'única persona que pot testimoniar que algú va sortir per la finestra...

DAVID. Aaaaaah!

R-GOLDING. ...com a presumpte assassí de la senyora Davis...

DAVID. Qui truca...?

R-GOLDING. També vas ser tu qui va trobar el cos aixafat del senyor Paul Smith i...

DAVID. ...On és l'Ann...

R-GOLDING. I qui va trobar les píndoles de cacauet al senyoret Tim...

DAVID. O sea... quin revés...

R-GOLDING. ...i la senyoreta Judy pengim-penjam del llum i...

DAVID. Mare, mareta...

R-GOLDING. ...i qui va servir la sopa a l'advocat Lloyd.

D-OLIVER. Això sí! Però la va cuinar la minyona.

R-GOLDING. Ui, l'Amélie! No m'havia recordat més d'ella. No te'n vagis gaire lluny, Oliver. He de continuar parlant amb tu. (*Surt per l'escala, que no hi és i es fot de cap.*) Hòstia, l'escala!

D-OLIVER. Eh? Ah, sí... (*Està encantat a escena sense saber què fer ni on anar... Comença a representar a càmera ràpida l'obra des de l'inici, fent tots els personatges. R-Venus/Golding treu el cap per la cortina.*)

R-VENUS. Oliver, no remuguis i en lloc de fer el mamarratxo digues al senyor que el vull veure, i de pas prepara una mica de te. (*R s'amaga i en David continua amb la seva bogeria fins que salta per la finestra.*)

R-VENUS. (*Entra i aprofitant que està sola, s'acosta al públic, confidencialment.*) Com us deia... sobre la Serena... com me l'estimava! Només us diré que vaig accedir a ser president de l'Associació amb la finalitat de rectificar els estatuts i donar entrada també com a socis als pobres animalets, perquè també sobre ells cau la llei de Murphy... A qui no li ha passat portar el seu estimat animalet, posem, al perruquer, i en sortir caure un xàfec que li destrossa el pentinat, (*Comença a somiquejar.*) o anar al súper a comprar-li el seu menjar preferit i que estigui esgotat, o que et xollin l'ovella i els altres es quedin amb la llana! O que la teva estimada es converteixi en una estrella i se l'emportin a Hollywood per fer la pel·li del *Silenci dels anysells!* Era la primera que s'estimbava daltabaix del precipici, ho recordeu?... (*Plora. Entra D-Andy. En Rafael s'eixuga les llàgrimes.*)

D-ANDY. Cuc... Venus, amor meu. (*Se li llença al damunt i la petoneja pertot arreu.*)

RAFAEL. (*Li fa una mirada assassina i després recompon el personatge i va cap a l'escala a mirar que ningú els vegi.*) Andy, Andy, tranquil·litza't, l'inspector ens podria veure i sospitar també de mi. (*Baixant.*) Ja saps que en Paul i l'Ann eren amants i que aquest podria ser el teu mòbil per eliminar-los.

D-ANDY. I en cap moment t'ha parlat de l'herència? Ves, quina casualitat també que mister Lloyd, l'advocat, vingués avui a fer signar uns documents a l'Ann.

R-VENUS. Sort que va haver de marxar per una petita indigestió.

D-ANDY. No tan petita, temo.

R-VENUS. (*Retrocedint.*) Vols dir que també...

D-ANDY. Calia fer-ho si no volíem que digués a l'inspector que fa pocs dies vam convèncer l'Ann de canviar el testament.

R-VENUS. Oh, Andy, a vegades em fas por.

D-ANDY. (*Anant al front de cara al públic.*) Tu no has de témer res, amor meu... sempre que em siguis absolutament fidel. (*Pausa.*) Per cert, quan siguis la nova senyora de la casa, t'hauràs de buscar una nova minyona. L'Amélie ha tingut un accident en obrir la porta de l'armari. Li ha caigut al damunt.

Entra el Noi-Oliver amb la safata del te, va per servir R-Venus però aquesta el rebutja.

R-VENUS. (*Trasbalsada.*) Eh? Ah... Vaja, ara que m'havia apuntat a un curs accelerat de francès per poder entendre'm amb ella...

El Noi-Oliver va per servir el te a D-Andy, però aquest l'ignora.

D-ANDY. Ah, Venus, amor de la meva vida, tot el que he fet és per tu, bé per tu i per l'herència. (Surt.)

El Noi-Oliver mira a un cantó, mira a l'altre i es pren ell una tassa de te. Surt. R-Venus cau a terra de genolls.

R-VENUS. Amélie... la meva estimada Amélie, *ma petite* Amélie, el meu conillet de vellut. Aquest Andy és un monstre. Sí, havíem acordat desfer-nos de l'Ann, d'en John, d'en Tim i de la Judy, però no de *ma petit lapin* l'Améliè, amb qui hauria viscut feliç per sempre més al Club Mediterrané. (*Plora desconsoladament.*) Vaig a explicar-ho tot a l'inspector. (*Va cap a l'escala.*)

D-ANDY. (*Sortint d'entre les cortines.*) Atura't, traïdora! Ho he sentit tot. Com has pogut ser tan falsa i tan... tan... porca! Mira que fer-t'ho amb l'Amélie. Reconec que era una bona amant. Sí, jo també la vaig posseir, abans que teva va ser meva! (*Va arraconant R-Venus fins a la finestra.*)

R-VENUS. Malparit! (*R-Venus ensopega amb l'ampit de la finestra. Intenta agafar-se a D-Andy, però aquest ni es mou. R-Venus s'agafa al mocador de D-Andy, però aquest se'l treu del coll per ajudar que Venus caigui «accidentalment» per la finestra. Crida.*)

D-ANDY. Oh, no, Venus... com has pogut. (*Treu una pistola.*) Vaig a posar punt final a la tragèdia de Handsome House. (*Va per disparar-se.*) Però abans voldria confessar-me. (*Crida.*) Inspector Golding! (*Silenci. El Noi-Oliver entra.*) Oliver, vull confessar-me. Saps, Oliver, jo sóc el culpable de totes les morts de Handsome House, començant per l'Ann. Tu tenies raó, l'home que vas veure saltar per la finestra, en Jimmy, va matar l'Ann. El vaig contractar jo. La Venus va fer la trucada... (*Li sona el mòbil. Es queda blanc del ridícul, l'agafa, mira la trucada i crida a en Rafael.*) Rafael, és per a tu. Són ells. (*Entra en Rafael, agafa el mòbil i va fins a la dreta del prosceni per parlar.*)

RAFAEL. Ah, ja sou aquí? Doncs ara no ens fotreu la glòria del final. Aneu a la sala del costat i comenceu a preparar-ho tot. Què? Que us heu deixat els CD de música? I us heu menjat les pastes del pica-pica durant la caravana? Doncs quina festassa que farem! Després parlem i em sentireu! (*Torna el mòbil a en David. Surt.*)

DAVID. (*Recuperant, com pot, el personatge.*) La Venus va fer la trucada a la matinada perquè quan l'Ann baixés a contestar el telèfon la poguessin apunyalar. Tot plegat per mil milions de lliures. Saps, Oliver, la vida sense amor no té sentit... (*S'acosta la pistola a la temple i prem el gallet. La pistola no funciona. Remuga.*) Murphyyyyy....! (*Crida «Pam!» i cau mort.*)

El Noi-Oliver agafa la pistola. Entra R-Golding atret pel tret, amb una altra pistola a la mà. Veu el Noi-Oliver.

R-GOLDING. Quiet, Oliver!

El Noi-Oliver, entre atordit i que no se n'adona, no fa cas. L'inspector dispara i el mata. Truca a comissaria.

R-GOLDING. Aquí l'inspector Rufus Golding. El cas de Handsome House està resolt. Sí, una mica tard perquè no queda ningú viu... no, ningú, ni tan sols el culpable, que era, com no podia ser d'una altra manera, aquell de qui vaig sospitar des d'un principi... qui? És clar, l'Oliver, el majordom. A partir d'ara no sé qui servirà el te a Handsome House. *(Tornant a en Rafael.)* Com m'hauria agradat compartir aquest moment amb la Serena. *(Sona el «Cheek to cheek» i un «beee!».* En Rafael mira amunt, somriu i llença un petó, després fa mitja volta i surt al compàs de la música, mentre els «morts» ballen des de terra. Fosc.)

Llum. Saluden.

RAFAEL. *(Aturant, si cal, els aplaudiments.)* Amics, tots plegats ens hem de sentir molt contents i orgullosos perquè un any més hem estat capaços de desafiar la llei de Murphy amb èxit. Sí, gràcies a la vostra indulgència... i a l'art d'en David, hem arribat al final de la funció, ho hem aconseguit! Perquè... com NO diria mai en Murphy... SI UNA COSA POT SORTIR BÉ, SORTIRÀ BÉ!

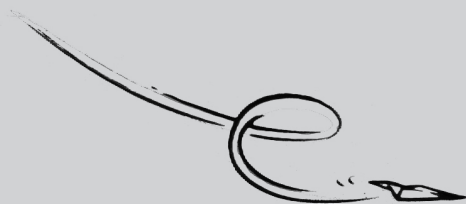
Ah!, el passí de les diapositives, el pica-pica i el ball ho deixem per a la propera trobada. Gràcies. Bona nit a tothom i vigileu en sortir del teatre.

Música. En Rafael i en David es miren l'un a l'altre.

RAFAEL. Fosc?

FOSC FINAL

DA CAPO

INDICIS

Neix de la idea de posar en escena un moment crític social en tots els àmbits, en el qual s'ensorren les estructures del benestar que havien costat tant de construir, amb un missatge esperançador que cal tornar a començar malgrat plorar les pèrdues i fer-ho *da capo*, des de l'inici, segons el codi de les partitures musicals i expressió també usada en l'argot dels assajos quan es resol tornar a passar l'obra des del començament.

El punt d'inspiració és el bon record d'un espectacle que havíem vist, dut a terme per una companyia alemanya (Familie Flöz) que també treballa el teatre gestual amb màscares, anomenat *Teatro Delusio*, de l'any 2004. També ens inspiràrem en la pel·lícula *Prova d'orchestra*, de Federico Fellini, de l'any 1978, en què l'espai d'assaig és derruït per una màquina de demolició. I, finalment, vam tenir en compte la composició de John Cage *4'33"* i la seva conceptualització del silenci, malgrat que amb el temps la vam bandejar en la posada en escena final. El període de joc i improvisació va ser llarg, a causa d'una consigna bàsica que s'ha imposat la companyia en tots els seus treballs, «que no hi hagi en escena res que sobri», però accentuat en aquest cas per la decisió que hi hagués molt pocs objectes, que fossin molt senzills i que poguéssim treure'n el màxim de suc. També, que d'aquests objectes tan bàsics en poguéssim extreure moments de somni, de fantasia i d'il·lusió, contrastat amb els personatges que els duen a terme, uns tècnics d'escena.

En situar l'obra en el transcurs d'un concert de música clàssica, la banda sonora era cabdal. Aquest apartat ens va portar a escoltar moltes peces per arribar a seleccionar les que creïem convenients. Fa que el concert final sigui selecte, amb músiques conegudes i altres més sorprenents. El treball d'acoblament de l'acció amb les músiques pren diferents camins, ja que en alguns casos l'acció transcorre al mateix ritme que la música i en altres no hi té res a veure. I aquí rau la dificultat, perquè estem molt habituats a treballar amb les «coreometries», l'acord dels gestos i els moviments amb el ritme musical.

Pel que fa a la gestualitat, s'afronten diferents vies. Hi ha moments de mim il·lustratiu, de pantomima, com també de gestualitat realista. El fet que l'acció transcorri rere l'escena, amb la imposició del silenci adequat, resulta una excusa perfecta per no haver de parlar ni fer sons, però també es pot trencar aquest codi quan convé. Finalment, tornem a flirtejar amb el personatge del pallaso i amb la imatge final de les pel·lícules de Charles Chaplin, en les quals el personatge de Charlot se'n va optimista cap al futur.

DA CAPO ¹⁸

Joan Faneca Espinós - Joan Segalés Gallifa

Pantomima amb una introducció, 10 escenes i un epíleg.

Personatges: 2 pallassos
                     2 tècnics (X i L)
                     14 músics
                     1 director d'orquestra
                     1 tenor
                     1 diva

INTRODUCCIÓ

Sona una versió jazzística tranquil·la d'«O sole mio».

Dos personatges amb abric llarg entren amb una cistella blanca. Van fent un recorregut per l'espai com si no el coneguessin, apareixent i desapareixent per les entrades i sortides que troben, juguen a una mena de laberint i canvien de direcció, fins que descobreixen el públic. Deixen la cistella i saluden el públic. S'asseuen a la cistella mirant l'escena, imitant el públic. Apareix el títol «DA CAPO» projectat i, aixecant-se, es posen un nas de pallasso, agafen la cistella i es dirigeixen al fons d'escena. Fosc.

ESCENA I. ENTRADA DE MÚSICS

Estem darrere la tramoia de l'escenari on es farà un concert. Soroll d'entrada de públic.

Van passant músics que entren a l'escenari amb els seus instruments:

1. Violinista ros que neteja el violí
2. Flautista gras
3. Triangle amb cresta de gall
4. Violinista tímid
5. Dona pífre coqueta i perepunyetes
6. Clarinetista gos i plomall

¹⁸ Obra estrenada el 2 d'octubre de 2013 al Teatre Arbolé de Saragossa. Interpretada per Joan Faneca i Joan Segalés.

7. Trompeta que acaba de fotre un clau
8. Violinista virtuós amb l'arquet
9. Flautista curt de vista
10. Clarinetista vellet
11. Pianista fogosa
12. El plats fumats amb porro
13. Flautista follet
14. Violinista torero, 1r violí

Entra el director. El 1r violí el saluda i va a l'escenari. Sentim que comencen a afinar els instruments.

El director fa un ritual de preparació física. Es posa un jaqué i quan vol treure la batuta de la butxaca, se sorprèn perquè li surten objectes de màgia (una vareta desmuntable, una tirallonga de mocadors, un conill...). El director s'adona que no és el seu jaqué, se'l treu, va a buscar el seu i se'l posa, agafa la batuta i entra a l'escenari.

Aplaudiments del públic.

ESCENA II. CARTELL DE «SILENCI»

Se sent soroll de públic i alguns mòbils que sonen entre el públic.

Entra un personatge, L, tècnic del teatre, amb un cable de llums que deixa caure a terra. S'adona que ha fet soroll i comença a fer totes les accions amb silenci. Desplega el cable i intenta fer-lo arribar d'una banda a l'altra.

Sonen uns mòbils entre el públic, i ell se'n riu i fa «Quina barra!». Obre una *flight case* de la qual treu filtres de llums. En aquest moment li sona el mòbil i ell deixa caure els filtres, treu el mòbil de la butxaca i l'apaga, demanant excuses.

Sona la SIMFONIA D'«ITALIANA IN ALGERI», de G. Rossini.

Treu un focus que deixa posat sobre la caixa. Surt d'escena agafant l'altra punta de cable amb l'endoll.

Un personatge, X, tècnic del teatre, entra darrere escena i comprova que tot està en ordre. Veu que un cartell està mig penjant i surt d'escena.

Entra l'altre tècnic, L, i connecta el cable al focus. Se'n va.

Entra X amb una escala i una caixa d'eines. Treu un rotllo de cinta adhesiva, amb la qual té problemes per trobar la punta i tallar-ne bé un tros. Després de diversos intents i de llençar els trossos perduts a la paperera, que acosta, en talla bé un tros, puja a l'escala i enganxa bé el cartell. Baixa de l'escala i en aquest moment s'encén el focus, que el deixa mig encegat.

L entra ensopegant amb la paperera i la caixa d'eines, agafa el focus i se'n va.

X arregla la caixa, recull la paperera i s'endú l'escala fora.

L entra, guarda els filtres a la *flight case* i plega el cable de llums enrotllant-lo al cos, que baixa a terra juntament amb els pantalons. S'apuja els pantalons, recull el cable i surt.

X entra amb un diari i una cadira, i es disposa a llegir el diari, però li falten les ulleres. Surt.

L entra una taula, agafa la cadira, una eina i el diari i s'ho prepara per treballar. Torna X i agafa altra vegada les seves coses. Hi ha una petita disputa, fins que davant de l'amenaça d'X, L li cedeix la cadira i el diari, X li posa l'eina i un full de diari sobre la taula, L endreça la caixa d'eines, torna al seu lloc i en veure que li falta seient va a buscar la caixa d'eines. X l'atura però concedeix que l'utilitzi. Una vegada tot en ordre, X es disposa a llegir el diari i L a fer feina a la seva taula. Aplaudiments del públic.

Els dos tècnics van a mirar l'orquestra, un fa que ho han fet bé i l'altre que a mitges.

ESCENA III. LA LOTERIA

Sona l'OBERTURA D'«EL CAÇADOR FURTIU», de Von Weber.

X, repassant el diari, creu que li ha tocat el número de loteria i comença a festejar la seva sort imaginant festivament el que farà amb els diners; ho explica a L jugant amb els fulls del diari. S'acomiaada d'L i fa botifarra a les parets d'escena, a l'orquestra i tot plegat, i surt d'escena amb total entusiasme.

Quan és fora, L descobreix el bitllet de loteria a terra i fa el gest de seguir-lo, però comprova el bitllet amb el diari i s'adona que l'altre s'ha equivocat.

Entra X amb un barret, una camisa de coloraines i una motxilla per anar-se'n de viatge, buscant desesperat el bitllet, com si l'hagués perdut. El veu en mans d'L i li recrimina que l'hi volia prendre. L li fa veure que s'ha equivocat. X té un atac de ràbia i es deixa caure ben desanimat a la cadira. L li recull els trossos de diari i li posa a les mans, també el barret i les ulleres. Li pregunta si ja s'ha tranquil·litzat, i X li fa que sí. Però s'aixeca i, amb desànim, vol llençar els papers a la paperera, però li cauen a terra i no en fa cas. Se'n va demanant perdó a l'orquestra perquè li ha fet botifarra.

Aplaudiments del públic.

ESCENA IV. PAPERERA LEVITATÒRIA

Sona l'OBERTURA DE «LA TRAVIATA», de G. Verdi.

L tira els papers de diari a la paperera i es va animant a jugar tirant-los de diferent manera. Quan acaba de tirar els papers la tapa se li rebel·la i es mou al seu aire, i ell l'ha de dominar. Quan aconsegueix dominar la tapa llavors se li rebel·la la paperera, que levita al seu aire, fins que aconsegueix dominar-la, l'atrapa i acaba posant-s'hi a sobre.

Aplaudiments del públic.

ESCENA V. EL TENOR I EL POPURRI

Entra un tenor, T, gros, refilant amb una petaca de la qual fa un tragueta... Està a punt d'entrar a l'escenari, però demana que esperin un moment perquè li ve un atac de tos.

L, dissimuladament, torna a seure a la caixa d'eines i observa T.

T comença a fer ganyotes i preparació de la veu.

Està a punt d'entrar a l'escenari, però té un altre atac de tos i torna a demanar que esperin un moment. Fa exercicis respiratoris i s'infla. L l'ajuda a mantenir-se al lloc.

T va per marxar i un altre cop li ve la tos. Demana ajuda a L, que primer, amb respecte, mira de donar-li uns copets. T li fa que sigui més enèrgic, i L mira d'ajudar-lo aplicant-li diferents mesures cada vegada més violentes, fins que li dóna un cop al pit. T para de tossir. T dóna un cop al pit a L i a aquest li ve tos. T dóna la petaca a L. T fa el senyal de començar a l'orquestra, però quan vol entrar a l'escenari s'adona que porta un mocador gran al coll que es vol treure i no pot.

Comença a sonar la introducció per al popurri del tenor: «Liviamo», que es repeteix fins que T no entra a l'escenari.

Demana ajuda al tècnic i aquest li dóna estrebada, T passa girant per l'escenari com una baldufa i en surt per l'altra banda.

Se sent el terrabastall d'una patacada.

T apareix i va a entrar a l'escenari, però fa entendre al tècnic que necessita una copa d'attrezzo. L obre la caixa d'attrezzo i després d'uns malentesos l'hi dóna. T es disposa a entrar a l'escenari i L li dóna una empenta perquè ho faci.

Ara sí que sona el popurri del tenor: «Liviamo», «El barber de Sevilla», «La donna è mobile», «Una furtiva lacrima», «O sole mio».

L fa que requereixen diferents elements des de l'escenari, que interpreta amb pantomima, fins que descobreix de què va i ho entrega, fent intercanvi amb el que li tornen, sense que es vegi T: «Liviamo», una copa; «El barber de Sevilla», un bol i brotxa d'afaitar amb escuma; «La donna è mobile», una ploma; «Una furtiva lacrima», un mocador; «O sole mio», un cor.

L, que ha anat bevent de la petaca entre les accions i s'ha anat disfressant amb les peces que recupera, li agafa una tal dèria de festa que penja un rotlle de bombetes de colors com si fos el seu sol i fa *play back* de la cançó. S'acaba la cançó i, amb els aplaudiments, L fa salutacions com si tingués públic.

Aplaudiments del públic.

Entra X a escena i veu sorprès la festa, i tot seguit comença a treure les peces que porta l'altre. L va explicant a X el que ha hagut de fer mentre l'altre era fora, mig torrat. X va recollint-ho tot i ho posa a la caixa.

ESCENA VI. EL BALLE

Sona el «TRENCAOUS» de Txaikovski.

L seu rendit a la cadira. X li vol fer entendre que la cadira és seva, fins que X treu la cadira a L, que va a seure i cau de cul.

X i L fan una sèrie d'acostaments i allunyaments, partint del mal al cul que s'ha fet L en caure i X que el vol ajudar. Primer no es posen d'acord, però a partir d'una reconciliació ho converteixen en un símil de passos de ballet. Es van engrescant i quan es disposen a fer el més difícil s'acaba la música.

Aplaudiments del públic.

Es dirigeixen a l'escenari demanant que continuï la música per poder fer el que es proposaven. Davant la negativa, se'n planyen, es feliciten pel que han fet i tornen als seus llocs habituals.

ESCENA VII. LA BOSSA DE PATATES

Sona un soroll de budells de gana. L demana silenci a X, que no pot contenir el soroll. Sona l'OBERTURA DE «GUILLEM TELL», de Rossini i Toscanini.

X treu una bossa de patates de la seva motxilla fent fressa. L li recrimina assenyalant el cartell de silenci. X continua fent fressa i L es brinda a ajudar-lo per tal de no fer soroll. Converteixen l'obertura de la bossa en un part simbòlic fins que s'obre. X comença a menjar patates i, jugant, no en deixa menjar a L. Aquest abandona d'entrada, però tot seguit se li acut la idea de fer de mosca per aconseguir patates. Després de diferents evolucions, X engega la màquina de fum, mata la mosca i la deixa dins la paperera.

L truca a la tapa per acabar el joc i X l'ajuda a sortir. Quan X guarda la paperera, L torna a convertir-se en mosca i aconsegueix endur-se la bossa.

Aplaudiments del públic.

ESCENA VIII. LA DIVA

Sona l'OBERTURA DE «CARMEN», de Bizet.

X vol perseguir L, però comença a ensopegar i fer-se mal sense voler amb dife-

rents objectes; s'adona que sona la música de la soprano, que ell adora, aparta tots els objectes per fer lloc i prepara una màquina de fotos i un pòster i retolador perquè ella el signi.

La soprano, D, entra com una diva, majestuosa. Donant voltes lentament es treu el barret, que deixa sobre el retolador enlairat d'X, que el deixa a la cadira; D es treu la jaqueta mentre X li vol fer una foto sense èxit i D li demana que l'ajudi a treure-se-la; X ho fa i la deixa a la cadira. Quan X es torna a acostar a D, li trepitja la faldilla sense voler i es queda amb la tirallonga a les mans.

Aplaudiments del públic.

D s'esglaia de l'incident i fa que es vol tancar amb el ventall que du a les mans, però X, que comença a replegar la tela, acaba de treure-li sencera.

Com que comença a sonar la música que li toca, D entra a l'escenari a cantar.

ESCENA IX. LA FALSA DIVA

Sona l'HAVANERA DE «CARMEN», de Bizet.

X posa la tela, la jaqueta i el barret en un faristol, ja que no hi ha penjador. S'adona que sembla que tingui la diva allí al costat. Es fa la foto amb ella i fa que ella signi el pòster. Joga a fer que la diva el convida a ballar, a fer-se petons i, engrescant-se, que ella fa un *striptease* insinuant que el provoca a ell i es comença a despullar. Estira el faristol a terra com si fos ella, i quan ell ja s'ha abaixat els pantalons L, que ha entrat una mica abans, li fa una foto amb el mòbil. X el persegueix perquè L tecleja com si l'anés a enviar, i finalment diu «tuit», com si ja l'hagués enviat i fugit corrent.

Aplaudiments del públic i braves. X fa accions que ho donaria tot per la diva. Veiem com salten flors i rams per a D, alguns dels quals van a parar a escena.

ESCENA X. LA NIT

Sona LA REINA DE LA NIT DE «LA FLAUTA MÀGICA», de Mozart, que es va barrejant amb sons com de trons i espetecs.

L entra i recull un ram de flors, mentre X li fa un gest d'amenaça. L olora el ram i troba que fa pudor. El mostra a X. Aquest, que també ha recollit un altre ram,

l'olora i troba que encara fa més pudor. El mostra a L i aquest l'olora i el troba pudent. Converteixen l'acció de fer olorar el ram en una mena de lluita d'esgrima, fent coincidir els llançaments de rams amb els esgarips de la soprano. El tercer ram amb què amenaça X, L troba que fa bona olor i llença el que tenia. Fa com si escampés olor per l'escena; X aixeca les aixelles perquè li posi el perfum i L ho fa, també al cul i dins els pantalons, al paquet. Després, L es passa el ram per tot el cos per perfumar-se i com si es posés unes gotetes rere les orelles. X recull un altre ram de terra que, quan l'olora, el fa esternudar. El mostra a L, que també esternuda.

De sobte comencen a sentir-se llamps i trons, que arriben a tapar la música. Amb un d'aquests darrers espetecs cauen els elements d'escenografia i es veuen unes estrelles al fons. X i L es queden ben parats i sorpresos. La ficció ha desaparegut.

EPÍLEG

X comença a plorar desconsolat perquè una vegada més es desmunta tot. Es treu la perruca i la llença a terra. L vol animar-lo fent-li veure que no ha estat res, i jugant també tira la seva perruca a terra.

L assenyala la cistella blanca que ha aparegut, quan ha caigut l'escenografia, i anima X a tornar a actuar.

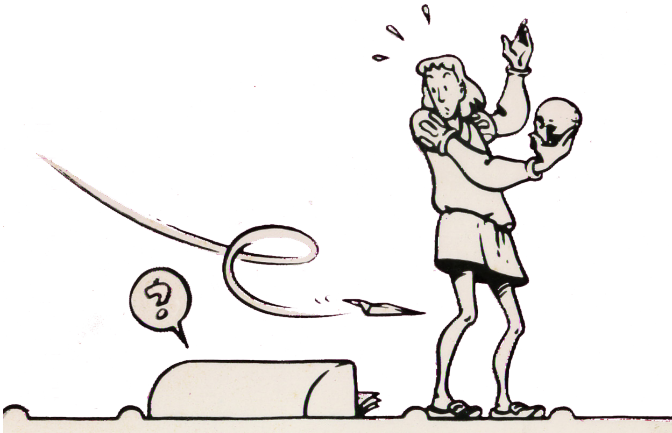
L agafa la cistella i l'acosta al públic. L'obre, en treu els abrics i X deixa caure les perruques dintre. Es posen els abrics i el nas de pallaso. X pregunta «*Da capo?*» i L respon: «*Da capo!*» Agafen la cistella, apareix el títol «*DA CAPO*» projectat, miren el públic convidant-los que els segueixin i es dirigeixen cap al fons d'escena.

Comença a sonar una versió engrescadora d'«*O sole mio*».

Fosc.

PUNT FINAL

VOL-RAS, companyia de teatre nascuda a Barcelona l'any 1980, ha basat la seva creació en el gest i les situacions còmiques, elaborant guions originals.

Transcriure les idees que ha dut a terme no resulta gens còmode, ja que no existeix un codi d'escriptura que pugui traslladar a la paraula el tempo d'un gag, les composicions dels personatges i de situacions que han nascut sobretot en el camp de la improvisació i abocats directament a l'acció. Encara més quan aquestes idees estan vinculades a uns intèrprets molt concrets que li han donat el seu segell i han configurat el que se sol anomenar un estil propi. La varietat en els sistemes de confecció dels guions, de dues a deu mans, de manera prèvia o com a resultat final, ple d'acudits i esquetsos sense continuïtat o amb històries completes, resulten un cúmul de recursos que poden ajudar a la inspiració i al joc teatral. El qui sigui curiós podrà descobrir les línies mare que han marcat l'interès narratiu de la companyia i, d'una manera àmplia, també descobrirà les estructures que sostenen els seus espectacles.

Amb el suport de:

Diputació
Barcelona

Institut del Teatre

fundació sgae